

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

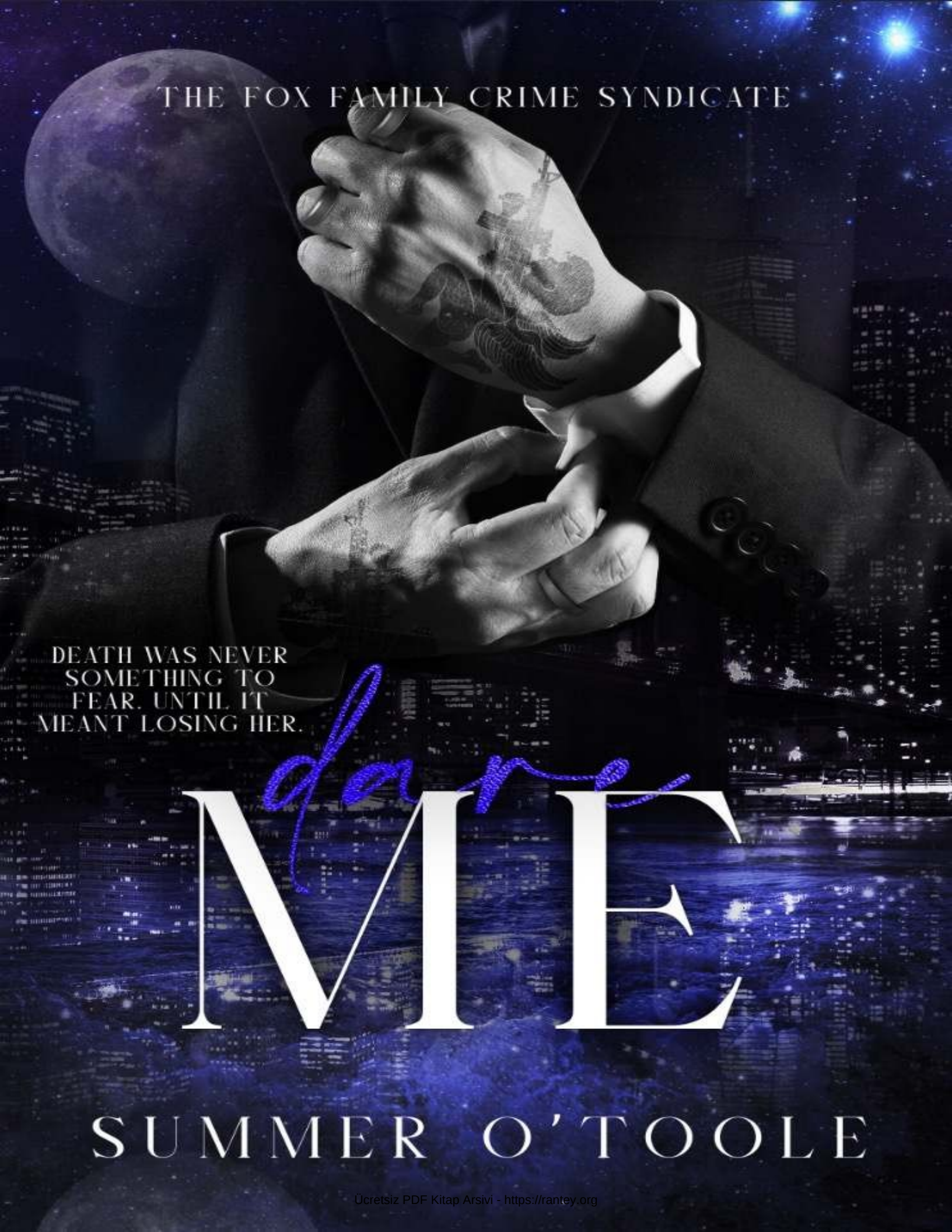
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



THE FOX FAMILY CRIME SYNDICATE

DEATH WAS NEVER
SOMETHING TO
FEAR. UNTIL IT
MEANT LOSING HER.

Damage
DAMAGE

SUMMER O'TOOLE

Dare Me

Tilki Ailesi Suç Örgütü 4. Kitap

Summer O'Toole



İçindekiler

Adanmışlık

Tilki Aile Ağacı

Başlamadan önce...

Yazarın Notu

Oynatma Listesi

Önsöz

1. Kadınlarımızla Uğraşmayın
2. Önce Aile
3. Ew, David
4. Tavuk
5. Summerland
6. Oğlaklar Asla Kaybetmez
7. Yüzen Kayalar ve Ateş Topları

8. Başka Biri
9. Ay ve Gelgit
10. Adada
11. Maskeli Balo
12. Tanımlanamayan #1
13. İsimsiz
14. Kanlı
15. Gitmek İçin Ne Güzel Bir Yol
16. Dağınık, Dağınık
17. Tanımlanamayan #2
18. Rüya Cinayet Destinasyonu
19. Yirmi Dört Saat
20. Aptalca Bir Şey
21. Kancalı
22. Oyun
23. Olmalıydı
24. Lucky Charms
25. Nehir Kartı
26. Insufferable
27. Benim Yıldızım
28. Kirli Küçük Sırlar

29. Sarsıntılı Zeminde

30. Bölüm 30

31. Lochlan Fox Bir Centilmen Değil

32. Biri İnsan

Kaynaklarını Arasın

Epilog

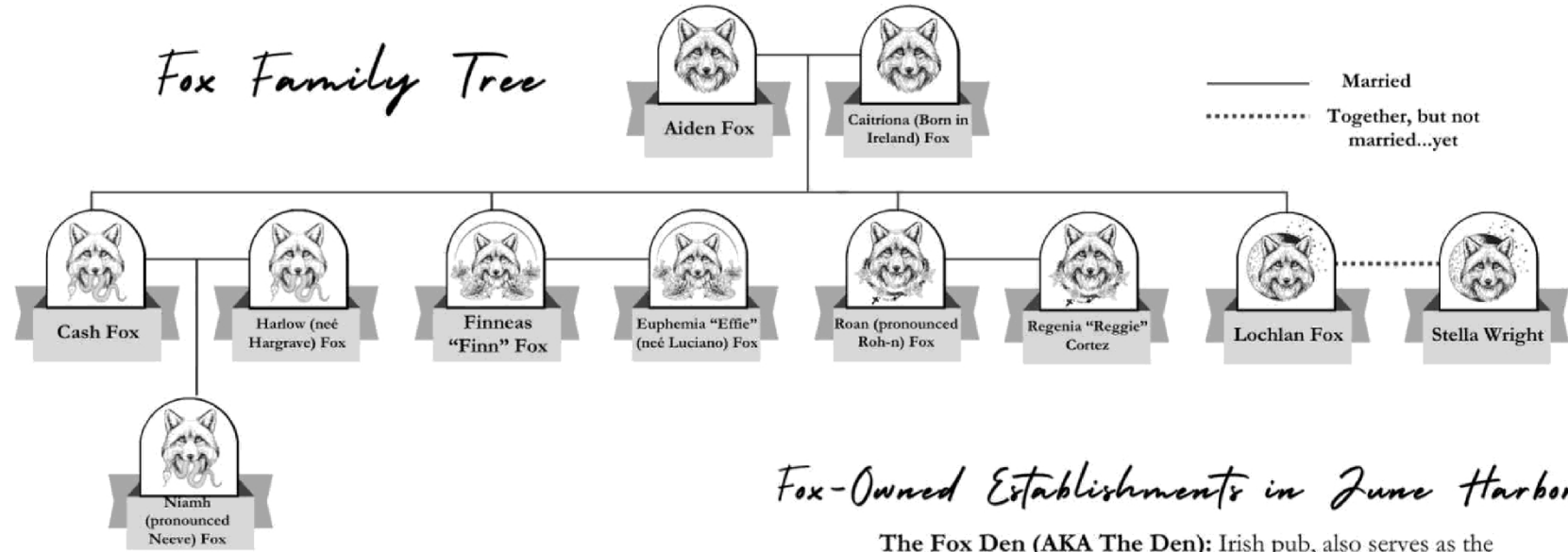
Teşekkür

Summer O'Toole'un

eserleri Telif Hakkı

tüm duyarlı kızım için/ieá: leŧ to am:İ leŧ Łorh.

Welcome to June Harbor



Important People

Stella Wright: Fox Den'in müdürü, kaos koordinatörü, mmd
Cash'in en iyi arkadaşı (asla kabul etmese bile)

Roman: Cash'in ikinci adamı, Fox Ailesi'nin güvenlik şefi.

AlSe: Harlow'un güvenlik detayı ve Roman'ın gölgesi

Fox-Owned Establishments in June Harbor

The Fox Den (AKA The Den): Irish pub, also serves as the Fox Ailesi'nin merkezi. Cash, Fox Ailesi'nin Yukarıdaki apartman kompleksi.

Pbatstom Nlgbtclub: opem house gece kulübüne dönüştü.

Peaches Gentlemen's Lounge: Striptiz kulübü ve Beth King'in eski işyeri (Harlow'un en iyi arkadaşı, t. kitapta Haziran Limanı Katili tarafından öldürülmüştü).



Başlamadan önce...

I Bu kitabı her zaman serinin güneşli sonsözü olarak hayal ettim. Stella ve Lochlan'ın birlikte olacaklarını *Beni Yap'ı* yazmayı bitirmeden önce biliyordum ve bu ailenin yaşadığı onca şeyden sonra, eğlenceli, tropik bir boğuşma uygun görünüyordu. Bu kesinlikle serinin en hafif kitabı ve daha çok karanlık bir romantik komediye benziyor (yine de beni bu konuda tutmayın

beni komik bulmuyorsan diye).

Ancak, yine de karanlık bir romantizm ve hassas konular veya tetikleyiciler içerebilir. Bu yüzden, her zamanki feragatlerimi gözden geçirelim:

Grafik şiddet ve cinsel içerik içeren birçok sahne vardır. Tüm içerik uyarıları SummerOtoole.com/content adresinde bulunabilir. Listede yer almayan bir sorunuz varsa, lütfen hello@summerotoole.com adresinden bana ulaşmaktan çekinmeyin.

Bu kitap herkese hitap etmeyecektir, özellikle de beni gerçek hayatta tanıyorsanız.

Ve evet anne, bu papaz ve papaz yardımcılara kopya vermek yok demek.

Unutmayın, bu bir kurgu eseri.

Karanlık romantizm, insanların birçok farklı nedenden ötürü keyif aldığı inanılmaz, güzel, cesur bir hikaye anlatma biçimidir. Bir şey hakkında okumak ve yazmak, onu gerçek hayatta onayladığınız anlamına gelmez. Eğer bu doğru olsaydı, Stephen King'in uzun zaman önce hapse atılması gerekirdi.

Bu, güvenli seks veya kink'i doğru bir şekilde temsil etmek için tasarlanmamıştır ve kesinlikle cinayetten nasıl kurtulacağınız anlamına gelmez.



Yazarın Notu

I *Dare Me'yi* yazma sürecinde, çok değerli geri bildirimler sağlayan Siyah duyarlılık okurlarıyla çalıştım ve onlara minnettarım.

Stella'nın karakterine ve hikâyesine katkıda bulundular. Onların yardımıyla, onu elimden geldiğince doğru ve özenli bir şekilde tasvir etmeye çalıştım. Umarım bu görevde başarılı olmuşumdur.

Amacım, Stella'yı saygılı ve özgün bir şekilde yazmak, aynı zamanda Siyah kadınlara özgü bir mücadele hakkında yazmamanın bilincinde olmaktı, çünkü bu benim anlatacak hikayem değil.

Ayrıca beyaz bir yazar olarak ayrıcalığımı ve hem geleneksel hem de bağımsız kitap yayıncılığı endüstrisinde BIPOC yazarların günlük olarak karşılaştığı doğal eşitsizlikleri de kabul etmek istiyorum. Umarım platformumu Siyah yazarlara yer açmak için kullanabilirim ve sizi de bu platformda yer almayı düşünmeye davet ediyorum.

Övgüyü ve takdiri hak eden karakterler ve dünyalar yaratmış olan aşağıdaki yazarların eserleri:

B.B. Reid

Eden O'Neill

Elizabeth Stephens

J.L. Seegars

Kimberly Lemming

Lee Jacquot

Naima Simone

Nana Malone

Natasha Bishop



Çalma Listesi

K Belirli sahneleri yazarken dinlediğim şarkılarla eşleştirmek için dipnotlara dikkat edin. Önerilen şarkıları çalmanızı tavsiye ederim.

Bölüm sonuna veya süs molasına kadar şarkı tekrarlanır.

Çalma listesinin tamamını [SummerOtoole.com/playlists](https://summerotoole.com/playlists) adresinden dinleyebilirsiniz.

"Devil in a Dress" - Rhea Raj

"Creepin'" - xryce

"One Life" - Dermot Kennedy

"Sunroof" - Nicky Youre, dazy

"Best Part (feat. H.E.R.)" - Daniel Caesar, H.E.R. "Closer"

- Kings of Leon

"DYWTYLM" - Sleep Token

"Breathe" - Kansh

"I Want More" - KALEO "Who
Do You Want" - Ex Habit "Any
Love" - Dermot Kennedy
"Please" - Omido, Ex Habit
"Toxic" - Omido, Rick Jansen
"Voodoo in My Blood" - Massive Attack, Young Fathers
"I Like You (A Happier Song) (With Doja Cat)" - Post Malone, Doja Cat
"Outta my head" - Omido, Rick Jansen, Ordell
"Feel for Me" - Vance Foy
"Smoke - Son Lux Remix" - BOBI ANDONOV, Son Lux "Your
Man" - Josh Turner
"Nonsense" - Sabrina Carpenter "If
I" - Limi
"Shameless (Camilla Cabella tarafindan)- Sped up" - Lewis
Hanton "Bad Decisions" - BOBI ANDONOV
"Vegas (From the Original Motion Picture Sountrack ELVIS)" - Doja Cat
"hedonist" - zandros, VIZIER
"Unknown (To You)" - Jacob Banks "Dive"
- Ed Sheeran
"Work Song" - Hozier
"Tourniquet" - Zach Bryan
"Only Wanna Be With You" - Samm Henshaw "Sexual
Healing" - Marvin Gaye



Önsöz

Stella

I bıyıklı erkeklerin amcık yemeyi sevdiğine dair bir teorim var. Yani, bıyıklı ve çok çekici bir gülümsemesi olan Hayalet barmen Ben ve kız kardeşim Ruby, iki shot. Acaba bu gece teorimi test edeceğim gece mi?

"Evden. Mutlu yıllar," diyor. Gözleri karanlık ve muzip, giydiği siyah tişört ise kaslı kollarına ve yontulmuş gövdesine çok yakışıyor.

Ruby beni dürtüyor ve ben de değerlendirmemden sıyrılıp shotları alıyorum. İkimiz de içkileri geri atmadan önce kulüp müziği eşliğinde "Teşekkürler," diye bağıyorum. Elimi tutuyor ve bizi dans pistini dolduran terli vücutlar denizine doğru sürüklemeye başlıyor . ¹

"Birde kesiliyorum!" Arkamızdan bağırdığını duyuyorum. Gülüyorum ve sırtarak omzumun üzerinden bakıyorum.

"Tanrım, ne kadar azgın bir sarhoş olduğunu unutmuşum," diye şakacı bir şekilde sızlanıyor Ruby.

"Hey, sadece bir kez otuz yaşına giriyorsun." Gülüyorum ve kalabalığın arasından arkadaşlarımıza doğru manevra yapmaya başlıyorum.

Onları bulmak çok kolay. Bence bu bilinçaltından kaynaklanıyor ama insanlar böyle kalabalık bir kulüpte bile Foxes'u görmezden gelme eğiliminde. Tüm vücutlarını kaplayan dövmelerinden dolayı olduğunu sanmıyorum. Ya da fedailerin sadece kulübün sahibi oldukları için içeri almalarına izin verdikleri zar zor gizlenmiş silahları.

Sanki binlerce yıllık hayatta kalma içgüdüleri çoğu insanı erkeklerden tilkiler gibi uzak durmaya programlamış gibi.

Görünüşe göre, ben çoğu insan değilim.

Gruba yaklaştığımda - Fox kardeşler ve kadınları - geri çekiliyorlar ve kız kardeşimle benim çemberin ortasında dans etmemize izin veriyorlar, alkışlıyorlar ve tezahürat yapıyorlar. Kutlanmak, bir kez olsun sorumluluklarımı bir kenara bırakıp sadece eğlenmek iyi hissettiriyor.

Başım dönüyor ve kulaklarımda ağır bas sesleri çınlıyor. Şeffaf, file elbisemin üzerindeki düzinelerce minik yapay elmas, yanıp sönen ışıkların altında göz kamaştırıyor ve renk değiştiriyor. Müziğe yaslanıyorum ve ritmin düşüncelerimi tüketmesine izin veriyorum. Sonraki bir saat sarhoş bir bulanıklık içinde akıp gidiyor.

Bir ara Finn bana bir içki daha uzattı. Fox kardeşler arasında açık ara en huysuz olanıdır ve hemen hemen herkesten, hatta çoğu zaman kardeşlerinden bile nefret eder, bu yüzden benim için tıklım tıklım dolu bir kulübe gelmesi beni ekstra sevindirdi. İçki içmekten ve dans etmekten yanarken soğuk sıvı bir nimettir.

Birden ellerimi kalçalarımda hissediyorum. Omzumun üzerinden

baktığımda ellerin Lochlan'a ait olduğunu görünce şaşırmadım, en küçük ve tek bekâr Fox kardeşime. Onu dokuz yaşından beri tanıyorum, ben de on altı yaşındaydım. Ben de

June Harbor'ın en kötü şöhretli playboyu ve kardeşi Cash'ten sonra en iyi arkadaşlarımdan biri olmasını izledim.

Yanıp sönen ışıklar yüzüne şeytani açılar veriyor. Normalde mavi olan gözleri siyah kömür gibi ve karanlıkta okunmuyor. Sanki onu itmem için bana meydan okurcasına dudağını kıvrırarak parmaklarını kalçalarımın daha geniş açıyor.

Meydan okumalardan asla geri adım atmam, ukala sırtışını kalçalarımı geri iterek karşılıyorum, ta ki kemerinin tokasını elbisemden hissedinceye kadar. Ellerinden biri beni yakın tutarken, diğeri bacağımın ön tarafında hayalet gibi geziniyor. Parmakları uyluğumun iç kısmına değiyor ve karnım canlı bir tel gibi kıvılcımlanıyor.

Onu daha önce dans ederken görmüştüm, kendinden emin ve pürüzsüz, ama dans ettiğini hissetmek tamamen başka bir şey. Vücutlarımız uyum içinde hareket ediyor. Dans ediyoruz. Okşayarak. Keşfediyoruz. Beynimin, avuçlarının yakıcı hissi ve vücudunun benimkine karşı kıvrımı dışında her şeyi boşaltma şekli için alkolü suçlamak istiyorum.

Tüm Fox ailesinin bizi görebilmesi umurumda değil, bizi umursadıkları da yok. Görseler bile bir şey düşünmezler. Sadece arkadaşlar arasında bir doğum günü dansı.

Dalgın bir şekilde başımı yana çeviriyorum. Burnunun ucunun boynuma sürtündüğünü hissediyorum. Nefesi gıdıklıyor ve terlememe rağmen titriyorum. Bunu hissetmiş olmalı çünkü beni daha sıkı tutuyor ve sert aletinin kıcıma baskı *yapmasının dostça bir yanı yok.*

Bunun ne olduğunu anlıyorum: Bahisleri yükseltiyor, ben geri adım atmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini görüyor. Tehdidi kalçalarını her sallayışında, göğüs kafesimde gezinen, göğüslerimin altını zar zor sıyıran elinde ya da müziğe sessizce eşlik ettiğinde, dudakları kulağıma çarparken hissedebiliyorum.

Ama ben itmiyorum. Geri itiyorum.

Bir elimde içkim, diğer elimi arkamda onun boynuna doluyorum. Onu daha yakına çekiyorum. Uzun tırnaklarımın tenini ısırmasına izin verirken kulağıma tısladığını duyuyorum. Misilleme olarak boynumu ısıırıyor ve parmaklarının uçları elbisemin eteklerini deliyor. Bir iniltiyi bastırıyorum, kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor.

Bu oyunu kazanmak için ne kadar ileri gitmeye hazırım?

Aklım mantıklı bir cevap bulamayacak kadar bulanık.

Bunun yerine, bir tane bulmaya çalışmıyorum ve o uzun sarı saçlarını yüzünün dışına iterken onunla yüzleşmek için dönüyorum. Diliyle dişlerinin izini sürüyor ve sanki çoktan kazanmış gibi kendini beğenmiş bir tavırla başını eğiyor. Gözlerimi kısıyorum ama o hiç vakit kaybetmeden ellerini kıcıma doğru kaydırıyor ve kalçasını benimkinin arasına sokuyor. Kalçasını göbeğime bastırduğunda bir kolumu omuzlarına doluyor ve parmaklarımı sert kaslarına geçiriyorum. Sıcaklık omurgamı yalıyor ve sürtünmeden çıkan zevkli kıvılcımlara karşı koyamıyorum. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve ciğerlerimi dolduran nefesli inlemelerin kaçmaması için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

"Beni kullanma şeklini seviyorum." Onun sert fısıltısıyla gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve midemde neredeyse ayaklarımı yerden kesecek bir takla atıyorum. Kaskatı kesiliyorum ve o kıkırdıyor. "Ah, şimdi durma-ah kahretsin!" Biri sırtıma vuruyor ve içkim elimden uçarken Lochlan'ın tüm ön tarafına yayılıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve hemen sorun çözme moduna geçiyorum. "Hadi gel." Elini tutup kalabalığın içinde sürüklüyorum. En azından Cash'in Den ve Peaches'te yedek kıyafet bulundurduğunu biliyorum. Phantom'un ofisinde de bir şeyler sakladığını varsaymak doğru olur.

Ofise girdiğimde dans pistinden gelen bas sesini hâlâ göğsümde

hissdebiliyorum. Kapı kapanıyor ve ses kayboluyor, yürümek gibi

bir vakum içine. İçeri girdiğimizde otomatik ışıklar yanıyor ve ben bir iniltiyle gözlerimi kapatarak odanın ortasında kekeleyerek duruyorum.

Gözlerimi kısmış, parlak ışıklara uyum sağlamaya çalışıyordum ki kollar belime dolandı. Biri beni sıkıca kavırıyor, diğeri de göğüslerimin arasından boğazımı yakalamak için yılan gibi kıvrılıyor. Lochlan'ın ağzı boynuma çöküyor ve nabzımı emiyor. Ona daha fazla erişim sağlamak için başımı yana eğiyorum ve sonunda bütün gece karşı koyduğum çaresiz iniltiyi çıkarıyorum.

Kollarımı kaldırıp boynuna doluyorum, parmaklarımı saçlarına batırıyorum ve o da inliyor. "Kahretsin Stella, beni delirtiyorsun."

Elbisemi kurcalarken bunu ateşli ve çaresiz bir şekilde söylemesi beni de aynı derecede sayıklatıyor. Aslında hezeyan, beni döndürdüğünde ellerimin neden hemen kemerine gittiğinin tek olası açıklaması.

O lekeli gömleğini başından çekip bizi geri götürürken ben tokayla uğraşıyorum. Bacaklarımın arkası masaya çarparken ellerim çıplak karın kaslarının basamaklarında kayıyor. Şimdi gözlerindeki vahşiliği görebiliyorum, tıpkı bir yaz fırtınasında aniden bastıran sağanak yağmur ve gök gürültüsü gibi.

Beni masanın üzerine kaldırıyor ve parmaklarımı kemerinin içine sokarak onu bacaklarımın arasına çekiyorum. Bir parça boş mürekkep görüyorum ve kemerini daha da aşağıya, aletin hemen üstüne çekiyorum ve nefesim kesiliyor. "Aman Tanrım, şaka yaptığını sanmıştım!"

Kıkırdıyor, eğleniyor. "Sikim hakkında asla şaka yapmam, Stella."

Orada, shaftının hemen üzerinde, derisine kalıcı olarak kazınmış iki kelime var: *Fox Jr.*

İnanamıyorum ama hiç şaşırmadım da. "Bu bir şaka olmalı."

"Tabii ki öyle." Gülüyor. "Yani, bu gerçek bir dövme, ama yedek fikrim benzin pompalı 'benzin istasyonu' idi, yani o kadar da ciddi değil."

Gözlerim kalın harflerin üzerinde geziniyor ve kendimi gülmekten alıkoyamıyorum. "Bu çok saçma."

Kollarını uzattı. "Dinle, eğer bu bir anlaşma bozucuysa-" "Hayır, kapa çeneni." Onu daha yakına çekiyorum.

Lochlan bir şeyler söylemeye başlıyor ama "*Fox Jr. 'ın* sert çıkıntısını avucumun içine alıyorum ve sözleri kuruyor, gözleri kapanıyor. Ve böylece konuşma sona erdi. Keskin bir nefes alıyor, sonra düşüncelerini temizlercesine başını sallıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor.

Şimdi elbisemi kalçalarımın kadar iterken düzensiz nefes alma sırası bende. İki parmağını külotumun üzerinden geçirip dikiş yerime bastırıldığında dudağımı ısırıyorum. Kalçalarımı birbirinden ayırmak için ellerimi kullanıyorum ve o da iç kalçamı ısırıyor.

"Seni tatmak için sabırsızlanıyorum." Sesinde beni daha da ateşlendiren gergin ve aç bir kalite var. Dişlerinin keskin acısı dikkatimi çekiyor, ama yırtılan folyonun kendine özgü sesinin uzaktan farkındayım. Aşağıya baktığımda boxer'ından sikini çıkardığını, diğer elinde de açık bir prezervatif ambalajı olduğunu görüyorum.

İki elimle saçlarını avuçluyorum ve bana bakması için başını geriye doğru çekiyorum. "Bu sadece bir kez oluyor ve yarın, hiç olmadı," diyorum kararlı bir şekilde.

Gözleri karanlık ve kapüşonlu. "Bana uyar." Burnunu ısırtık izlerine bastırmak için başını tekrar aşağı eğiyor. Amıma yaklaştıkça midem bulanıyor.

Saçını tekrar çekiştiriyorum ve gözleri tekrar bana bakıyor. Gözlerinde sanki onu önemli bir şeyden alıkoyuyormuşum gibi bir kırgınlık var. "Fikrimi değiştirmeden önce ayağa kalk ve beni becer."

Mindere çıkan bir boksörün soğukkanlılığıyla ayakta duruyor. Yüzünde gördüğüm kararlılıkta ürpertici ama heyecan verici bir şey var. Açık ambalajı uzatıyor. "O zaman bu prezervatifi tak ve domal."

Lastiği çekip çıkarıyorum ve sikinin kırmızı, kalın başının üzerinden geçiriyorum. Gözlerim uzunluğundaki damarları izlerken ağzım sulanıyor. Çenemi tutarak bakışlarımı kendi bakışlarına doğru zorluyor. Nazikçe çekiştirerek bir adım geri atıyor ve beni masadan kaldırıyor. Prezervatifi şaftından aşağı yuvarlıyorum, gözleri gözlerime bakarken parmaklarım onu sarıyor. Ona birkaç yavaş vuruş yaptığımda karın kaslarının içbükey olduğunu hissediyor, çenesinin sıkışmasını izliyorum. Bütün gece burada durabilir, onunla yavaşça oynayabilir ve her tepkisini öğrenebilirdim.

Açgözlülükle ondan daha fazla işkence ifadesi almak istediğimde öne doğru eğiliyorum ve o da boğazımı serbest bırakıyor. Dilimi göğüs kafesinin altından göğsünün ortasına kadar gezdiriyorum. Burun delikleri alevleniyor, ben içkinin yapışkan ve tatlı kalıntılarını teninden yalarken gözlerimiz kilitleniyor. Yüzündeki sınırsız kontrolün titreyişini izlemek, bunu aşmak için savaşmak başlı başına bir mutluluk.

Birdenbire beni döndürüyor ve göğsümü masaya bastırarak nefesimi kesiyor. "Seni becermem için bu kadar çaresizsen, lanet olası sırtını eğ," diye homurdanıyor ve kalçalarımı yukarı çekerken ayaklarımı birbirinden ayırıyor. Külotumu yana çekiştiriyor ve sikini bacaklarımın arasında sallıyor. Bir dahaki sefere geri çekildiğinde, parmaklarını az önce sikinin olduğu yere kaydırıyor. İki kalın parmağıyla giriş yerimi yoklarken nefesim kesiliyor. "Seninle zaman geçirmek isterdim, ama bu işi bitirmeye çok hevesli görüldüğün ve amın şimdiden damladığı için-"

"Demek istediğim bu değildi, *aman Tanrım*." Parmaklarını çekip hiç uyardıktan sikini içime soktuğunda kelimelerim uçup gitti.

Gerilme ani oldu ama beni mükemmel bir şekilde doldurdu. Ağzım açık kalıyor, nefes nefese kalıyorum, o geri çekilirken.

Parmakları kalçalarımın gömülüyor, elleri sıkı ve sert, ıslaklığımı üzerlerinde hissedebiliyorum. Kıçımı daha da yukarı çekiyor ve kendi pelvisini eğiyor, böylece bir sonraki vuruş içimde gözlerimin arkasında yıldızların patladığı bir noktaya çarpıyor.

"Siktir, Lochlan." Ellerim masanın pürüzsüz ahşap yüzeyine tutunmak için çırpınıyor.

"Senin siki bu kadar iyi kaldırdığını kim bilebilirdi ki?" diyor sert bir nefes verirken ve kalçalarını bir kez daha sertçe sallayarak. "Seni Den'de bu şekilde domaltabileceğim onca zamanı düşününce... ve şimdi bütün geceyi beni bu kadar azdırarak geçirdin, uzun süre dayanamayacağım. Ama bu iş bitmeden sikime boşalacaksın." Sesi kabaydı. Ne kadar sıkı sarıldığını duyabiliyorum.

"O zaman klitorisimle oyna ve becer." Kalçalarını tekrar eğiyor ve gözlerim dönüyor. "Ve devam et-" Başka bir itme ile nefes alıyorum. "Beni *sik-oh tanrım* -Bunun gibi."

İki parmağını ağzıma soktuğunda gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Önce bunun beni susturmak için olduğunu düşünüyorum ama sonra içgüdüsel olarak onları emiyorum ve o da boğuk bir kıkırdamayla inliyor. "Aferin kızım."

Onları çekerek ıslak parmaklarını önüme getiriyor ve klitorisimin etrafında döndürüyor. Haykırıyorum, rahatlama ve zevk en şiddetli susuzluğu gidermek gibi.

Rahatlama kısa sürüyor, dokunuşu daha fazlasını arzulamama neden oluyor. "Daha fazla, lütfen," diye yalvarıyorum, neredeyse yalvarıyor olduğumu umursamayacak kadar sıcak ve ağrılı.

Klitorisimin etrafında sert ve özlü daireler çiziyor, beni daha da yükseğe

döndürüyor. Baş döndürücü gerginlik içinde nefes almak için savaşıırken bir
çığlık daha kuru boğazımda sıkışıp kalıyor.

"Kahretsin, Stella, sikimi böyle sıkamazsın," diyor dişlerini sıkarak.

İçimde hissettiği duygunun içinde tamamen kaybolmuş bir halde, düşünmeden "Neden olmasın?" diye soruyorum.

"Çünkü bu prezervatifi yırtıp atmak ve daracık amcığın benden son damlasına kadar süt emene kadar seni çıplak becermek istememe neden oluyor."

"Oh, kahretsin." İşte tam bu anda içimdeki gerilim kopuyor ve amımın nabızı atarken sıvı ısı sistemime doluyor.

Lochlan, "*Lanet olsun,*" diye homurdanıyor. Beni yerinde tutarken elleri kalçalarımı acı verecek şekilde sıkıyor ve sertçe boşalıyor. Daha yumuşak bir küfürle çekilmeden önce nefesini toparlamak için bir süre bekliyor. "Lanet olsun, Stella Mae."

Dirseklerimin üzerine kalkıyorum ve o da avucunu omurgamda gezdiriyor. "Burada kal." Kot pantolonunu çıkarıyor ve kıçıma yumuşak bir şaplak atarak boxer'ından başka bir şey giymeden bir sıra dolaba doğru yürüyor. Kalbim göğsümde ağır ve doygun bir şekilde çarpıyor ve anında pişmanlık duymamama şaşıyorum.

Bir spor çantası çıkarır ve küçük bir havlu alır. Çöp sepetine doğru ilerlerken onu omzuna atıyor ve prezervatifi çıkarıyor. Tembel adımlarla yanıma gelirken boxer'ını içine sokuyor.

Göğsü ve yüzü kırmızıya boyanmış. Gözleri ağır ve yorgun ama rahat görünüyor. Beni döndürüyor ve tekrar masanın üzerine kaldırıyor. Rahat bir sessizlik içinde bacaklarımı açık tutuyor ve kalçalarımın arasını siliyor. Hareketleri nazik ve telaşsız.

İşi bittiğinde havluyu omzundan geriye atıyor ve bana bakıyor. Gözlerinin mavisi, pembe yanaklarının aksine daha da canlı görünüyor. Bana tembel bir gülümseme veriyor ve ben de onu değerlendirmek için başımı eğiyorum. Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

"Hiç bıyık bırakmayı düşündün mü?"

1. Rhea Raj'ın "Devil in a Dress" şarkısını çalın



Bölüm 1

Kadınlarımızla Uğraşmayın

Lochlan

5 aylar sonra

Etrafımı soğuk beton duvarlar çevreliyor . ¹ Tek ışık tavandan sarkan tek bir zayıf ampul. Botlarım yere vuruyor. Her adım dar ve karanlık koridoru uğursuz bir tempoyla dolduruyor. Aşağıda, toprak ve beton katmanlarının altında hiç rüzgâr olmamasına rağmen ışık paslı bir zincirin üzerinde hafifçe sallanıyor. Sarkaçla oynayan bir hayalet gibi.

Yaklaştıkça, karanlığa gömülmüş kambur figür daha da netleşiyor. Elim Glock'umun sürgüsünü kavırıyor ve tetiği çekiyor, metalin çıkardığı kendine özgü tıkırtı sesi olacakların habercisi.

"İyi günler Antoine," diyorum, bodrumda tek başına sandalyeye zincirlenmiş adama yaklaşıyor. Silahımla yanağına dostça bir dokunuş yapıyorum ve sanki her an onu vurmamı bekliyormuş gibi irkiliyor. "Hayır, hayır, hayır," diyorum. "Bu olmayacak

kafaya sıkılan bir kurşun kadar kolay." Yüzümdeki gevşek gülümsemeyi koruyarak gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

Titriyor, şakağından ter damlıyor ve başını eğip yalvarıyor, "Lütfen. Söz veriyorum parayı alacağım. Söz veriyorum."

"Ah." Sanki aklıma parlak bir fikir gelmiş gibi sıçrayıp ayağa kalkıyorum ve volta atmaya başlıyorum. "Mesele şu, Antoine. Basit bir geri ödemenin çok ötesindeyiz. Borcunuz umurumda değil. Bize borçlu olmanı istiyorum. Yanlış yaptığın nokta, kadınlarımıza rıza göstermeden ya da tepki almadan el sürebileceğini düşünmen oldu. O dansçıya saldırıp sessiz kalması için onu tehdit edebileceğini düşünmedin, değil mi? Doğrudan bize gelmeyeceğini mi sandın?" Arkasına geçerken ses tonum kuşkulu. Ben görüş alanından çıkarken omuzları tedirginlikle titriyor.

Birini arkanızdan titretmek güçlü bir duygudur, ama bu noktada bunu bekliyorum.

Dış dünyada, şakalar ve gülümsemeler, büyüleyici bir soytarıyım. Ama burada yargıç, jüri ve infazcıyım, yetişkin adamların altına i ş e t i y o r u m .

Tavandan sarkan iki zinciri alıp her birini Antoine'ın bilek prangalarına takıyorum. Onları sandalyeden çözüyorum ve sandalyeyi onun altından tekmeliyorum. Tökezleyerek geri çekildi. Kışının üzerine düşmeden hemen önce bir düğmeye basıyorum ve zincirler gerilerek kollarını başının üzerine çekiyor.

Tavana asılı, ayakları yerden kalkarken tüm ağırlığını taşıyan omuzları acıyla çekilirken inliyor. Önüne bir el arabası yuvarlıyorum, paslı eski şey sessizlikte gürültülü.

Gözleri üst raftaki neşter ve bıçakları, alttaki büyük soğutucuyu tararken "Tanrım, lütfen," diye hıçkırıyor.

"İşte anlaşma." Parmağımı keskin bıçaklardan birinin üzerinde gezdiriyorum. "Ödenmemiş bir borcun var ve eğer seni günahların için öldürürsem, borcumuz ödenmemiş olacak-"

"Ödeyeceğim! Yemin ederim, ödeyeceğim!" diye domuz gibi ciyaklayarak tekrar dener.

"Hayır, yapmayacaksın. Hesaplarınızı gördüm ve cık, cık, Antoine, mali durumunuza *gerçekten* daha iyi bakmalısınız." Uzun ve ince bir bıçak alıp ona doğrultuyorum. "Ama merak etme, ödemeleri tahsil etmek için başka yollarımız da var-"

Bıçağı karnına gömdüğümde feryat ediyor. Gözleri dev beyaz küreler gibi genişlerken yüzünün rengi soluyor.

Etini oymaya başlıyorum, bıçağın kestiği yerde gömleğini yırtıyorum. Nefes verip saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve elimi tersiyle yanağımdan süzülen kan damlasını siliyorum. "Böbreklerini ve karaciğerini alacağım -muhtemelen o zamana kadar kan kaybından ölmüş olacaksın- ama en azından borcun ödenmiş olacak."

Sonra çığlıklarını bastırmak için kulaklığımı taktım. "Bu şarkıya bayılıyorum!" Ona kocaman bir gülümseme veriyorum ve Marvin Gaye'i mırıldanırken organlarını toplamaya başlıyorum.



Stella

David:

Bu akşam yemekte hala var mısın?

Evet! Evet! Bana sadece ne zaman

David:

Nereye gitmek istiyorsun?

Sen

David:

Neyin havasındasın?

İnledim ve telefonumu Den'in meşe barına bıraktım. Tanrı aşkına. Bana sadece ne zaman ve nerede olduğunu söyle dedim ve bu şakacı yirmi soru oynamaya başladı. Den'de günlerim vardiyaları planlamak, satıcılarla uğraşmak, garsonlar -ve Fox kardeşler- arasındaki tartışmalara hakemlik etmek ve müşterilerin kızgın tüylerini yatıştırmakla geçiyor. İzin gecemde herkes adına karar vermeye devam etmek zorunda olmasaydım iyi olurdu.

Lochlan'ın şarkısını onu görmeden önce duyuyorum. Kulaklıklarını takmış, kafasını sallayarak arka odadan dans ederek çıkıyor. Bana doğru dönüyor ve "Sexual Healing "in sözlerini mırıldanırken kalçalarını oynatıyor.

Taburemin yanındaki barın üzerine eğilip bana çarpık bir gülümseme verdiğinde bir AirPods çıkarıyorum. "Hamburger yemeye gidiyorum, var mısın?" Kaşlarını kaldırıyor ve midem gurulduyor.

"Yapamam." Kaşlarımı çattım. "Bir randevum var."

Gülerek beni dürtüyor. "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

"Önemli bir şey değil." Başımdan savmaya çalışıyorum. "En azından profil fotoğraflarının hiçbirinde tekne balık tutarken çekilmemiş, bu iyiye işaret." Beyaz erkeklerin yakaladıkları balıkları gösterme takıntısı da neyin nesi?

Lochlan gülerek sırtını bara dayıyor ve rahatça arkasına yaslanıyor. "Adı ne onun?"

"Hayır. Asla olmaz." Başımı sallayıp gülüyorum. "Finn'e onun hakkında çılgınca bir geçmiş araştırması yaptırabilesin diye sana onun adını söylemiyorum."

"Hey." Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece sana göz kulak oluyoruz, Stella Mae." *Stella Mae*. Tam adım, doğum günümde söylediğinden beri aynı hissi vermiyor. Yanaklarımın bu anının etkisiyle yanmasını görmezden gelmeye çalışıyorum ve dikkatimi dağıtacak bir şey fark ediyorum: kulağının yanındaki kan izi.

Ben de kendi yanağımı aynı yere vuruyorum. "Bir noktayı kaçırdım." Oraya nasıl geldiğini sormuyorum. Ayrıntılara ihtiyacım yok. Tilkilerin kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Veronica personel odasından çıkıyor, omzuna astığı çantasıyla yanımızdan geçip gidiyor, belli ki mesaisi bitmiş. Uzun, siyah saçları sırtından aşağıya bir örgü halinde sarkıyor ve üzerine bir çift bisiklet şortu giymiş.

Lochlan onu görür ve tezgâhı iter. "Hey, bu gece iyi eğlenceler," diyor aceleyle ona yetişirken.

Kolunu kızın omuzlarına dolayarak, tipik büyücü gülümsemesiyle ona bakıyor. "Hiç Betty Bay's Burgers'a gittin mi?"

Ona nazlı nazlı bakıyor ama belli ki ilgisinden memnun. "Hayır." Başını sallıyor.

"Şimdiki zaman gibisi yok," diye teklif ediyor ve o da kıkırdayarak onaylıyor. Gözlerimi deviriyorum. Zavallı kızın neye bulaştığından haberi yok. Personelimizin çoğu kardeşlerle arasına temkinli bir mesafe koyuyor. İstedikleri zaman çekici olabiliyorlar ama çoğu zaman korkutucu ve ilgisiz görünüyorlar. Lochlan *hariç*.

Ve lanet olsun, bu çocuk otuz saniye içinde bir kız, bir restoran ve bir saat seçti. O kadar da zor değil *David*.

Ama sonra Lochlan omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor ve bu eliyle gizlice tamam işareti yapıyor. "*Güzel*" dediğini duyar gibi oluyorum. Ve *bu* yüzden Lochlan gibi erkeklerden uzak durduğumu hatırlıyorum - çoğu zaman. Her şey bir oyun; kadınlar sadece fetih.

İç çekerek telefonumu elime aldım ve David'e mesaj attım.

Nonna Rosa'ya gidelim. Benimle orada

Sonra küçük bir sırtışla Lochlan'a mesaj attım.

Onun yerine geçecek kişiyi eğitmeyeceksen, sunucumu sikmeyi

Bana geri mesaj atıyor ve ben mesajı okuduktan sonra telefonumu sanki beni yakmış gibi cebime sokuyorum.

Lochlan:

Kıskanma. Senin olmanı tercih ederdim.

1. Xryce tarafından "Creepin'" çalın



Bölüm 2

Önce Aile

Stella

“Çiçekleri unutma!” Cash, pembe ve turuncu çiçeklerden oluşan bir buket almak için Den'deki ofisine koşan Lochlan'ın arkasından bağırır Güller.

"Tamam, *şimdi* hazırım," dedi bana. "Ön tarafa park ettim."

Yemek alanına doğru yürürken yanımda adım adım ilerliyor ve Veronica'nın hostes standındaki yerini alıyor. Yavaşladığını ve başını hafifçe eğdiğini, yanından geçerken bakışlarını vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdiğini göz ucuyla izliyorum. Yanakları bir gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi kıvrılıyor. Gözlerimle buluşuyor ve hızlıca aşağı bakıp menüleri karıştırıyor.

Kiminle yattığının umurumda olmadığını bilmiyor, özellikle de bu Lochlan ise.

Bir sarhoş sikişi bunu değiştirmez.

Dışarı çıkarken hafif bir kahkaha atarak ona şunu hatırlatıyorum: "O zavallı kızın kalbini kırdığında ve işi bıraktığında, yemin ederim, yerine birini bulana kadar seni iki katına çıkaracağım."

Bu ılıman yaz akşamında gökyüzü canlı bir mor ve bakır renginde ve Lochlan'ın kamyonetine kısa bir yürüyüş mesafesinde. "Bıraktığın için teşekkürler bu arada," diyorum taksiye tırmanırken.

"Tabii ki. Gerçi neden Cash'in sana yeni bir araba almasına izin vermiyorsun anlamıyorum."

"Arabamı seviyorum," diye itiraz ettim. "Bozuk da değil, sadece biraz bakıma ihtiyacı var." "Her halükarda, tamir edilene kadar şoförünüz olmak benim için sorun değil," diyor Gerçekten. Dövmeli kolunu koltuğumun arkasına yerleştirerek, geri geri giderken omzunun üzerinden bakıyor.

Yola ıktığımızda, "Dün geceki randevun nasıldı?" diye soruyor. Sanırım zoraki bir ilgisizlik seziyorum ama emin olamıyorum.

"Oh," diye alay ettim, zaten hayal gördüğümünden emindim. "Son dakikada iptal etti - *kardeşleriyle* ma izlemeyi planladığını unuttu. Onun sözleri, benim değil."

"O herif zaten senin için yeterince iyi değildi," diyor çok rahat bir şekilde, ama çenesi sıkılıyor. Ona şüpheyle bakıyorum, bunun genel bir ifade olup olmadığını ya da benim isteklerime rağmen yine de onu araştırıp araştırmadığını anlamaya çalışıyorum. enesinin hızla gerilmesine rağmen hiçbir şey ele vermiyor, gözleri soğukkanlı ve sakın bir şekilde yola bakıyor.

Haftalık aile yemeğimiz için büyükanne ve büyükbabamın evine vardığımızda, arabalar garaj yolunda ikili ve üçlü olarak park etmiş oluyor.

Lochlan aşağıya park ediyor

ve benimle birlikte yavaş yerleşim yolunun ortasında yürümek için dışarı çıkıyor. Önümüzdeki gökyüzü artık mürekkep mavisi, ay parlak ve dolunay.

"Akşam yemeğine kalacak mısınız?" Çimenliklerini kesen tuğla patikadan aşağı inerken soruyorum ve düzgünce kesilmiş kenarlara dikkat ediyorum.

"Keşke, ama daha sonra bir toplantım var." İç geçiriyor ve sonra heyecanla ekliyor, "Yine de seni sonra alırım."

"Merak etme, Ruby beni eve bırakacak." Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve ben de kolumu onun koluna dolayarak sessiz sorusunu küçük bir kahkahayla yanıtlıyorum. "Evet, eminim."

Hava ıslak çim ve benzin gibi kokuyor. Büyükbabam çimleri *çok* ciddiye alır. Annem çocukken beni ve kardeşlerimi hafta sonları yardıma gönderirdi ama her seferinde işi dedem devralırdı çünkü kaldırım kenarındaki otları nasıl biçeceğimizi öğrenmektense fiskiyelede oynamayı tercih ederdik.

Kapıya yaklaştığımda içerideki şamatalı kahkahaları ve sohbeti şimdiden duyabiliyorum. Çiftlik tarzı evleri, sevgiyle dolup taşan bir kalbin fiziksel tezahürü gibi, düşündüğünüzden çok daha fazla insanı sığdırabiliyor. Teyzeler ve amcalar, kuzenler ve çocukları, kardeşlerim ve onların çocukları derken en az yirmi beş kişi var.

Aile her zaman hayatımdaki en önemli şey olmuştur. Nesiller birbirine bağlı, birbirlerini sık sık görüyorlar. Kuzenlerim kardeşlerim gibidir. Belki de bu yüzden Tilkiler'e uyum sağladım.

Kapıyı çalmadan önce Lochlan'a dönüyorum ve rahat kot pantolonunu, düğmeleri neredeyse göbeğine kadar açık keten kısa kollu gömleğini ve göğsüne asılı iki gümüş zincirini inceliyorum. Pencereler açıkken araba kullandığı için karışmış uzun saçları her yere dağılmış.

"Hmm." Gömleğinin düğmelerini sonuna kadar iliklemeden önce onu inceliyorum, parmak u larımla sıcak tenini sıyırıyor. Sonra parmaklarımla saçlarımda gezdirip biraz daha toplayarak kulaklarımda arkasına sıkıştırıyorum. Hayalet gibi bir g l msemeyden başka bir şey yapmadan öylece duruyor ve onunla ilgilenmeme izin veriyor. Yine de gözleri uzaklara bakıyor, sanki en son parmaklarımla saçlarımda gezdirdiğim zamanı hatırlıyor. Adımı nasıl inlettini ve onu nasıl delirttiğimi. Onun *beni* ne kadar delirttiğini.

Bir yutkunmayla açlık sesini kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. "şimdi, Nana için uygunsun."

 eri giriyorum ve büyükannem bizi karşılamak için kapıya doğru koşuyor, Lochlan'ı görünce heyecanla bağırıyor. Kollarını iki yana açıyor ve ben de ona sarılmak için eğilmek zorunda kalıyorum. Sonra onu kucaklıyor, öpüyor ve yanağını okşuyor.

"Bayan Wright." Adam ona buketi uzatıyor ve kız baloya davet edilen bir kız gibi ışılıyor. G lleri burnuna götürüp içine çekerken gözleri kısılıyor.

"Chickie!" diye bağırıyor omzunun üzerinden kız kardeşine. "Oğlumuz için başka bir oturma grubu getir."

"Ne yazık ki kalamayacağım ama June Harbor'daki en güzel kadını görme şansını ka ıramazdım," diye tatlı tatlı konuşuyor.

G z kırıyor. "Biliyor musun, sen her zaman benim en sevdiğim Tilki  ocuk oldun." Gururlu bir kahkaha atıyor ve vedalaşarak tuğla patıkaya geri dönüyor.

Büyükannemin peşinden içeri girip kapıyı kapatıyorum ve o da bana bilmiş bir bakış atıyor. "İnsanların o çocuklar hakkında söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum."

Cash beni, babasının valiyi öldürmekten yargılandığı çalkantılı ve çok ses getiren davadan kısa bir süre sonra işe aldı. Ailem beni bu işe girmemem konusunda uyardı.

Ama on altı yaşımdaydım ve bağımsızlık için yanıp tutuşuyordum. Bir hosteslik işinin beni bir kariyere ve psikopat tarçınlı çöreklerden oluşan ikinci bir aileye götüreceğini asla hayal edemezdim.

"Biliyorum, Nana." Cash yıllardır onun için bana çiçek veriyor ve her hafta aynı şeyi söylüyor. Vazo almak için onu mutfığa kadar takip ediyorum. Buraya nasıl geldiğimi, Doğu Yakası'nın en azılı gangsterinden büyükanneme gül getirdiğimi tam olarak bilmiyorum.

Sanırım hiç ayrılmadım. Suç faaliyetlerine ilişkin söylentileri umursamadım -çoğu doğruydı- çünkü bir iş yapmak ve para kazanmak için oradaydım. Cash beni korkutmuyordu ve diğer işleri de gözümü korkutmuyordu çünkü onlara asla bulaşmayacağımı biliyordum. On dört yıl sonra hâlâ bulaşmadım.

"Bak erkek arkadaşlarım bana ne almış, Ronnie," diye babama takılıyor, buketi havaya kaldırarak.

"İstediğin kadar erkek arkadaşın olsun, senin sadece bir kocan var," diye karşılık verir. "Şimdi onları buraya ver, o güzel ellerini iğnelemeni istemiyorum."

O yaprakları ve sapları düzeltirken ben bir vazoya su dolduruyorum. Vazoyu onun önüne koyuyorum ve o da her bir gülü ondan alıp düşünceli bir şekilde diziyor. Bu kadar basit bir şey için bile birlikte çalışmalarını izlemek kalbimi sızlatıyor. Her zaman eşittiler, birbirlerinin güçlü yanlarından yararlanıyor ve birbirlerini zayıflıklarının ötesine itiyorlardı.

Sonuncusunu bitirdiğinde, arkasına yumuşak bir şaplak atarak onu geçiyor. Kadın dönüyor ve çiçeği bir kılıç gibi kullanarak adamın kafasına vuruyor. Gülerek, "Ronald, seni yaşlı köpek!" diye bağırıyor.



Bölüm 3

Ew, David

Lochlan

LRandy'nin gelişini izliyor, Den'in büyük ön kapıları açılıyor. Sanki Luranın sahibiymiş gibi içeri giriyor. Kibri bile diz kapaklarını kırma isteği uyandırıyor bende. Bunun yerine, soğuk viski bardağını sıkıca kavıyorum.

Ailenin infazcısı olarak ellerimi kirletmeyi umursamıyorum, ama kanı çıkarmak çok zordur ve ben bu tişörtü seviyorum.

Koyu, yağlı saçlarından geriye kalanlar geriye doğru kaymış, saç çizgisi can havliyle asılı duruyor. Karşımdaki kabine kayarak geçerken rüküş, suni deri ceketinin yakasını okşuyor.

"Ben buradayım," diyor, sanki tüm bunlar onun için büyük bir zahmetmiş ve bana iyilik yapıyormuş gibi. Gerçekten, onu arka tarafa götürmeyerek ona bir iyilik yapıyorum.

gözlerinin arasına bir kurşun sıkarak.

Deri kabine uzanıp viskimi yudumluyorum. "Bunun tatsızlaşmasına gerek yok, Randy. Dövüş kulüplerine sadık kal, hatta OTB'n bile sende kalabilir. Ama-" Öne doğru kayıyorum ve kollarımı masaya dayayıp parmak eklemlerimi kırıyorum. "Eğer at izlerimden uzak durmazsan, işler daha da *kötüleşecek*. Anladın mı?"

Gözlerini kısıyor ve risk ile ödülü tarttığını görebiliyorum. Boğazını temizliyor ve omurgasını düzeltiyor. "Peki ya yapmazsam?"

"Anlamıyor musun?" Kıkırdıyorum. "Dinle, sabrım tükenmeden önce bunu ifade edebileceğim çok fazla yol var. Eminim bunun olmasını istemezsin." İçkimi yavaşça dudaklarıma götürüyorum ve onun kendi hayatına ne kadar değer verdiğini düşünmesine izin veriyorum.

"Birinin siz Tilkilere karşı çıkmasının zamanı gelmişti-"

Bitirmesine izin vermedim. Elim bileğini yakalamak için masanın üzerinden uçuyor. Birkaç saniye içinde, kırılğan kemikleri kırılmanın eşiğine getirdim. Tendonların gerildiğini hissedebiliyorum ve gözleri yuvalarından fırlıyor.

"Ve o kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun?" Gülüyorum, daha fazla baskı uyguluyorum, dişleri acıyla gıcırıyor.

"Hayır, öyle bir şey demek istemedim, yemin ederim!" Hızla geri adım atıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor. Elini kilitli tutarken sıkılmış bir yudum daha alıyorum ve o acınası bir şekilde özürler kusuyor. Çok *saçma*. Kırmadım bile.

İçkimi bırakırken tanıdık bir yüzün içeri girdiğini görüyorum. Etrafına bakınıyor ve göğsüm koruyucu bir alevle yanıyor. Tekrar Randy'ye dönüyorum, burnundan ağır ağır nefes alıyor ve acıyla başa çıkmaya çalışıyor.

Tutuşumu gevşetiyorum ama onu tamamen bırakmıyorum. "Pekâlâ, artık temiz olduğumuza göre ..." Girdiğini gördüğüm adamı bulmak için zemini

tarayarak devam ediyorum.

"Evet, kesinlikle. Kristal berraklığında," diye kekeliyor.

"Güzel." Ayağa kalkarken ona hızlı bir gülümseme sunuyorum. Tam o sırada televizyonda yayınlanan maçta bir gol atılıyor ve tıklım tıklım dolu bar tezahürlara boğuluyor. Kavramamı sıkılaştırıp bileğini kırılana kadar zorlamadan önce fazla düşünmüyorum, müşterilerin gürültüsünün acı çığlıklarının sesini örtmesine izin veriyorum.

Kabinden kayarak çıkarken ona bir kez daha bakmıyorum. "Siktir git gözümün önünden," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, bara yeni gelen adama doğru ilerlerken.

Barmen Bree'ye el sallıyor, sanki çoktan çarpılmamış gibi.

Düşüncesizlik: *Birinci ihtar.* Aralarındaki konuşmayı dinlemek için yanına kayıyorum. "Size ne getirebilirim?" diye soruyor, ses tonuna sızan bir öfkeyle.

"Stella buralarda mı?"

Bree hiç özür dilemeden, "Hayır, üzgünüm," diye cevap veriyor. *Onu sevmek lazım.*

Tembel bir esnemeyle kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "Mesajlarına cevap vermiyorsun, ha?" Kollarımı indirip başımı eğerek onu değerlendirirken rahat bir iç çekiyorum. Birkaç santim daha uzunum, kesinlikle daha güçlüyüm. Finn gibi koyu renk saçları ve açık teni var. Ama Fox'un yakışıklılığından eser yok elbette.

Sinir bozucu bakışlarım ve hafif sırtışıım altında rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Gülümsememe karşılık vermiyor, onun yerine kayıtsızca "Pardon, siz kimsiniz?" diye soruyor.

"Lochlan Fox." Gözlerinde bir çeşit tanıma ışığı yanar.

Elini uzatıyor, önceki küçümsemesini telafi etmeye çalışıyor. Geri adım atmak: *ikinci darbe.* "Evet, tanıştığımıza sevindim, kardeşim." *Kanka.* Siktir et bu adamı. Bakışlarımı eline doğru kaydırıyorum ve sonra teklifini görmezden gelerek tekrar yukarı kaldırıyorum. "Son anda iptal ettiğim için Stella'dan özür dilemek istedim. Ona uğradığımı söyler misin?"

"Hmm, muhtemelen hayır." Umursamazca omuz silkiyorum ve Bree'ye bana bir içki daha getirmesini işaret etmek için parmağımı havada çeviriyorum.

"Tamam, peki..." Gitmeye çalışıyor ama omzundan tutup ayağa kalkıyorum ve onunla umutsuzca baktığı kapı arasına giriyorum.

"Onun numarasını sileceksin ve bir daha buralarda görünmeden önce iyice düşüneceksin." Sözlerime acılık karışıyor. Bu eziğin *Stella'yı ayağa kaldırdığına* inanamıyorum. Onun çıkardığı sesleri ya da boşalırken amının nasıl hissettiğini bilmek bir yana, onunla aynı havayı solumayı bile hak etmiyor.

Onun klitorisini bulabileceğinden değil.

Göğsünü şişiriyor. "Beni görmek istemiyorsa, bunu bana kendisi söyleyebilir."

"Onu zahmetten kurtarıyorum." Ses tonum, bir kez daha benimle çelişmesi için ona meydan okuyor. Saatiye bakıyorum. "Artık gitmelisin. Hem hoş karşılanma süreni aştın hem de Macie'yle spin dersini kaçırmak istemezsin."

Yüzü düştü. Stella kendi isteğiyle adını vermese bile, kim olduğunu öğrenmem mümkün değildi ve arkadaşımız en sevdiği spin eğitmeniyle Perşembe akşamı dersini asla kaçırmaz.

Gözlerinde gerginlik parlamaya başlar. "Alınmak istememiştim." Çılgınca onun egzersiz programını nasıl bildiğimi ve onun hakkında başka neler bilebileceğimi anlamaya çalıştığını hissedebiliyorum.

Bakışlarım bir anda parlak bir gülümsemeye dönüşüyor ve cesurca gülüyorum. "Ah, endişelenme, *kardeşim*." Onu bırakıp kenara çekilmeden önce omzuna vuruyorum. Temkinli bir şekilde uzaklaşmaya başladı.

"Çıkarken kibrit kutularından da alın!" Arkasından gülerек bağıriyorum.



Kapanışa kadar kalıyorum; ayrıldığımda saat neredeyse sabahın üçü. Kamyonetime bindiğimde tüm camları açıp dışarı çıkıyorum. Göğsümde bastırılmış bir enerji düğümü patlamakla tehdit ediyor. ¹ David ve Stella'nın birlikte görüntüsü kontrol panelimi yumruklamama neden oluyor, ama birlikte bile değiller. Onu ekti. Bu benim korumacı doğamın aşırı hızlanmasından kaynaklanıyor olmalı. Kimse ailesiyle uğraşamaz.

Ama o *gerçekten* ailemden biri değil. Öyle olsaydı, hiç bitmeyen bir rüyada sıkışıp kalmışım gibi beş lanet ay boyunca her gün yumruğumu onun anısına vurmazdım.

Şehrin boş sokaklarında yarışıyorum. Den'i çevreleyen alan gecenin bu saatinde çoğunlukla yerleşim yeri ve ıssız. Demiryolu raylarına doğru hızlanırken ayağımı gaza daha sert basıyorum, yolun yüksek kısmına yeterince hızlı girersem iyi bir yükselme elde edebileceğimi biliyorum. Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavırıyor. Rüzgâr saçlarımda ve kulaklarımda müziği bastırana kadar esiyor.

Müziğin sesini daha da yükseltmek için kadranı çeviriyorum. Demiryolu geçidinin ışıkları kırmızı, parlak ve cafcıflı bir şekilde yanıp sönmeye başladığında içimde hız ve adrenalinden başka bir şey yok. Kol indirilmeden önce karşıya geçip geçemeyeceğimi merak ederken heyecanım tavan yapıyor. Rüzgar ve müziğe rağmen raylara doğru hızla ilerlerken trenin korna sesini duyabiliyorum.

Yolda düz olmayan bir şeye çarptığımda neredeyse geçit kapısına varmak üzereydim. Anında sağ ön lastiğimin patladığını duydum ve hissettim. Bu durum beni

neredeyse 100 mph. Ben daha tepki vermeyi düşünemedim kamyonetim kontrolden çıkıyor. Tamponum raylara çarpıyor ve momentum arabamı yuvarlayarak kendi üzerinde takla atmasına neden oluyor.

Araba havada dönüp rayların ortasına tepesi üzerine inerken koltuğumda sarsıldım ve sarsıldım. Ağzımdan sıcak kan damlıyor ve başım hava yastığı yüzünden sarsılıyor. Görüşüm dönüyor, ama parlak tren ışıkları net ve kör edici, parçalanmış ön camdan parlıyor ve şakaklarımı yarılıyormuş gibi hissettiriyor. Bilincimi kaybettiğimi sanmıyorum ama raylar yaklaşan trenle birlikte sallanıyor ve korna sesi tam tepemdeymiş gibi duyuluyor.

Dönen ışıklar ve sesler arasında ne kadar uzakta olduğunu anlayamıyorum. Kilitli emniyet kemerimin içinde kıvrılırken hangi yönün yukarı olduğunu zar zor söyleyebiliyorum. Acilen uzuvlarımı gözden geçirip her şeyi hissedebildiğimden emin olurken kalbim boğazımda güm güm atıyor.

Kapı kolunu sertçe çekiyorum ama sıkıştığını görünce şaşırıyorum, arabamın dışı muhtemelen ezilmiş bir gazoz kutusuna benziyor. Cebimden çıkardığım bir bıçakla emniyet kemerini kesip hava yastığını açıyorum. Adrenalin yükseliyor, kapıyı denemek için orta ve yolcu koltuğunda çabalıyorum. Kıpırdamayınca sinirlenip bağıriyorum. Tren çok yakın. Umutsuzca devreye sokulan frenlerinin cırtlak sesini duyabiliyorum, metal metale sürtünüyor. Bu kadar kısa bir mesafede gazı kesilen canavarı durdurmaya yetmeyecek.

Bacaklarımı olabildiğince sert tekmeleyerek kendimi sürücü koltuğundan dışarı atmaya çalışıyorum. Parçalanmış ön camın sivri, kalan kenarları bir köpekbalığının çenesi gibi. Bu benim tek çıkış yolum. Eğer onu kullanmazsam öleceğime hiç şüphe yok.

Daha önce de ölümün gözlerinin içine baktım, vuruldum, bıçaklandım. Ama beni hiç böyle vurmamıştı.

Ölümlülüğüm rayların diğer tarafında önümde dans ediyor, benimle alay ediyor. Bu şekilde ölmemem gerekiyordu.

Kendimi hırpalanmış camın içinden itiyorum ve kalp atışlarım telaşlı nefeslerimle senkronize oluyor. Omzum sıkışıyor ve üst bedenimi burkarak gömleğimi ve derimi yırtıyorum. Camla aydınlatılmış kaputun üzerinden tırmanırken avuçlarım yüzlerce farklı yerden kesiliyor ve ben bunu neredeyse hiç hissetmiyorum.

Hayatımı kurtarmak için savaşırken, kendimi bu şekilde öldürtürsem Cash'in ne kadar sinirleneceğini düşünüyorum. Finn'in zavallı bir herif ona yanlış nefes verip beynini patlatana kadar ne kadar metanetli olacağını. Ya Roan? O adamın kalbi o kadar çok kırıldı ki, bir daha kıramam.

Trenin frenlerinin sürtünmesinden çıkan kıvılcımlar bir işaret fişegi gibi havaya uçuşuyor. Ben kaputun üstünden atlarken çevremde patlıyorlar. Hızla gelen tren kamyonetime çarpmadan hemen önce rayların yanındaki yola dalmayı başarıyorum.

Kaldırımında sırtüstü yatarken, çıtırdayan metalin kulak tırmalayan sesi havayı yırtıyor. Ciğerlerim hayatta olduğuma inanmamakla doluyor. Şiddetli sesler devam ediyor, frenleri hala gıcırdarken tren hızla geçip gidiyor, yavaşlamak için savaşıyor.

Kaos etrafımı sararken sükûnet ruhuma çarpıyor.

Tüm bunların saçmalığına gece boyunca güldüm.

Bir Tilki'nin böyle ölmeyeceğini biliyordum.



Yirmi dakika yürüdükten sonra gülme isteğim azalıyor. Adrenalinin ilk başta maskeleydiği acı tüm vücudumda kök salmaya başlıyor. Kaderin çılgın bir cilvesi gibi görünen şey, benim aptalca davranmam ve bunun bedelini neredeyse hayatımla ödememdi.

Kendimi Stella'nın evinden birkaç blok ötede buldum. Ayaklarım ben bilinçli olarak karar vermeden ona doğru yol aldı. Zihnim Stella'nın gecenin erken saatlerindeki sıcak gülümsemesini ve kahkahasını hatırlıyor. Milyonlarca benzerinden biri, ama aniden daha fazlasını yapmak için o kadar büyük bir ihtiyaç duyuyorum ki nefes almakta zorlanıyorum.

Göğsümü tutuyorum, nefes almak için yutkunuyorum. Hiç hava gelmeyince, yolun geri kalanını koşarak, merdiven basamaklarını ikişer ikişer çıkıyorum. Kapının zilini çalıyorum, bir şekilde onun yüzünü görene kadar tekrar nefes alamayacağımı biliyorum.

Beklerken, kamyonuma çarpan trenden daha güçlü bir farkındalıkla sarsıldım.

Kazadan şanslı bir piç olduğum için kurtulmadım. Çünkü bu dünyadaki zamanım henüz bitmedi. Bana ikinci bir şans verilmesinin nedenini çok net ve saf bir şekilde görebiliyorum.

Minnettarlığı içime çekiyorum ve bir söz veriyorum: Stella Mae Wright'a benim diyene kadar ölümün beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim.



Stella

Yatağa girmek üzereydim ki kapım çaldı. Bu saatte kimin gelebileceğine dair kafam karışmış bir halde, verandama bakan pencereye doğru ilerliyorum. Sarı saçlarını nerede görsem tanırım. Şeffaf uyku tulumumun üzerine bir kazak atarak aceleyle aşağıya iniyorum.

Kapıyı açtım. "Loch, ne-"

"Sadece yüzünü görmem gerekiyordu." Mavi gözleri ayaklarımdan yüzüme doğru kayıyor. Gözleri morarmış ve şişmiş, yüzünde ve kollarında kesikler ve yanıklar var.

"Sana ne oldu böyle?"

"Bir de diğer adamı görmelisin." Zayıfça kıkırdıyor, burnundaki bir damla kanı elinin tersiyle siliyor.

"Pekâlâ, içeri girin." Kenara çekilip kapıyı açık tutuyorum. Soru sormayı bırakmayı yıllar önce, gecenin bir yarısı kapımda kanlar içinde belirdiğinde öğrenmiştim.

Bazen pizza ve altılı paketle geliyor, sadece takılmak istediğinde ısrar ediyor, ama daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Barut kıyafetlerine yapışmış olabilir ve elleri titriyor olabilir ya da gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor, uzak ve asık suratlı.

Diğer zamanlarda, sarhoş ve yorgun olurdu ve hala onunla yaşarken Cash ile uğraşmak zorunda kalmadan sadece yatacak bir yer isterdi.

"Dur sana bir bakayım." Mutfak tezgâhından bir tabure çıkarıp oturması için onu yönlendiriyorum. Çenesini iki yana eğip yüzünü değerlendirdiğimde irkilmedi.

Yaralar. Yanağında ve şakaklarında kurumuş, yapışkan kanın içinde cam parçaları var. Ellerini bileklerinden tutup avuç içlerine bakmak için ters çeviriyorum.

Daha fazla camla gömülmüş kesik deriyi görünce irkildim. "Pencereden mi fırlatıldın?"

"Sanırım öyle de denebilir." Omuz silkiyor. Ellerini kucağına koyduktan sonra ilk yardım çantamı ve bir kase ılık suyu almaya gidiyorum.

Sık sık olmuyor ama çocukları temizlemek söz konusu olduğunda bir rutinim olduğu için yeterince oluyor. Malzemelerimi toplarım. Soru sorma. Ama paylaşmaya karar verirlerse dinlemeye hazır olun.

Geri dönüyorum ve beni beklerken geniş omuzlarının çöküşünü ve dizlerinin zıplayışını fark ediyorum. O artık bir erkek, ama bir zamanlar tanıdığım pervasız ama korkak çocuğu görmemek çok zor.

Anne ve babasını çok genç yaşta kaybettikten sonra bir kurt sürüsü tarafından büyütüldü.

-Hayır, *tilkiler*. Dokuz yaşında hayatın içine atıldı. Çocukluğunu yaşayamadı ama aynı zamanda hiç büyümek zorunda da kalmadı. Sürekli vahşi, en küçük kardeş durumunda yaşadı.

Elini tutuyorum ve cımbızla camı çıkarmaya başlıyorum. Sıkıcı bir iş ama o bunu kolaylaştırıyor, hiç ürkmüyor ya da mola istemiyor. Her şey çıktıktan sonra kanlı avuçlarını temizliyorum, havluyu durularken su kabım kıpkırmızı oluyor.

Avuçlarını bandajla sarmaya başlayana kadar sessizce çalışıyorum ve o usulca, "Seni seviyorum Stella," diyor. Ses tonunda kederli bir nota var ve bu sözleri söylediğini duymak biraz acıtıyor.

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Ben de seni seviyorum, Loch." Şişlik ve morlukların arasından, ağır gözlerinde parlak bir kıvılcım var. Ama "Hepinizi seviyorum çocuklar" diye eklediğimde hemen kayboluyor. Siz ailesiniz."

"Evet. Aile." Bakışlarını kucığımdaki ellerine çevirirken iç geçiriyor.

Her şeyini hallettikten sonra bir bardak su ve birkaç Advil alıp tezgahın üzerinden ona doğru uzatıyorum. "Ben yatmaya gidiyorum. İhtiyacın olan başka bir şey varsa alabilirsin, tamam mı?"

"Teşekkürler, *Réalta*." İrlandalı lakabına gülümsedim. *Yıldız*. Çocukların hepsi ara sıra kullanır ama en çok Lochlan kullanır. "Halletmem gereken bazı işler var." Telefonunu sallıyor ve bunun yapılması gereken aramalar ve ödenmesi gereken polisler olduğu anlamına geldiğini biliyorum, bu gece her ne olduysa yarım kalan işleri tamamlamak için.

Hatırlamadan önce uzaklaşmaya başladım. "Kahretsin, misafir odasının çarşafı hala yıkanıyor-"

"Ben kanepeyi alırım, merak etme." Dudakları gönülsüz bir gülümsemeyle seğiriyor. "Hayır, hayır, benimle uyuyabilirsin. Ne zaman işin biterse o zaman gel." Bu

Lochlan'ı yatağıma davet etmek çok doğal geliyor. Daha önce de film izlerken uyuyakalmıştı ve ben de kalmasına izin vermiştim. Dediğim gibi, biz bir aileyiz. Ve hepsi bu.

Başını sallıyor ve yatağına gidiyorum.

Yatağın kaymasıyla uyandığımda saatin ne kadar geç olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen böyle geceler için buraya bıraktığı bir eşofman altı ve tişörtle, hiç konuşmadan yorganın altına giriyor.

Yüzüm ona dönük, yan yatıyorum. Uyanık olduğumu belli etmeden sırt üstü yatıp iç çekişini dinliyorum. Gözlerimi kapatıp tekrar uykuya dalmaya başladığımda bana doğru dönüyor ve bedenimi hafifçe kavislerine yaslıyor.

1. Bölüm sonuna kadar Dermot Kennedy'nin "One Life" şarkısını çalın



Bölüm 4

Tavuk

Stella

W Suçun bedeli olmaz diyenler belli ki Foxes'la hiç tanışmamış. ¹ Çatı katındaki havuz, kardeşler on binlerce doları tavuk oyunlarında üç kuruşa oynar gibi oynamasa bile yeterince abartılı olurdu.

Reggie'nin gözleri, aynı zamanda en uzun Tilki kardeş olan kocası Roan'ın tepesindeki tüneğinden bana dikiliyor. Omuzları havuzdan kayalar gibi yükseliyor.

"Kıçlarını tekmelemeye hazır mısınız?" Saçlarımı topuz yaparken Lochlan şakacı bir sırıtışla bana soruyor. Roan alaycı bir sırıtış fırlatıyor ve ben de "Evet" diye homurdanıyorum. Lochlan'ın kafasını bacaklarımın arasından suyun altına itmeden önce.

Omuzlarına tırmanıyorum ve ayağa kalkmadan önce kollarını bacaklarıma dolayarak beni havuzdan çıkarıyor. Reggie ve ben artık göz göze gelmiştik, Roan'ın Lochlan'a olan birkaç santimlik farkını ben kapatıyordum.

Kalçalarımı başının etrafında sıkıştırıyorum, ellerimden birini uzun, ıslak saçlarına geçiriyorum. Yanlışlıkla daha sert çekerek sallanıyorum ve o bir inilti çıkarıyor. Göğsümden geçip mideme yerleşen sert ve samimi bir ses.

"Şikayet etmiyorum." Kıkırdıyor. "Ama başımı tekrar bacaklarının arasında hayal ettiğimde, hayal ettiğim şey bu değildi."

"Evet, şey, dilenciler seçici olamaz," diye *tersliyorum*, kalbim güm güm atıyor, kimsenin bacaklarımin arasından söylediklerini duymamasını umuyorum. Phantom'un ofisinde olduğumuzu kimse bilmiyor ve bunun böyle kalmasını istiyorum. Utandığımdan değil, ama bir daha asla olmayacak, o yüzden kimsenin bilmesinin ne anlamı var?

Lochlan gibi bir flörtçünün şakacı ileri geri hareketlerine doğum günümünden önce bile alışmıştım. Bacakları olan her şeye bu tür yorumlar yapar. Ama son zamanlarda, farklı bir şekilde vuruyor gibi görünüyorlar, şaka yaparken bile tonu daha ciddi, bakışları daha uzun sürüyor.

Reggie ilk hamlesini yaptı. Elleri dışarı fırladı ve omuzlarımdan tuttu. Lochlan'ın üzerinde yalpalıyorum ama ellerimi onun kollarına dolayarak kendimi sabitliyorum. Kavrayışı sıkı ama benim uzuvlarım daha uzun. Beni itmeye çalışarak zaten kendini fazla uzatıyor, bu yüzden Roan'ı yüzüne bir ayakla iterken onu öne doğru çekiyorum.

Topuğum yanağına batarken "Faul!" diye bağırıyor. Onu görmezden gelerek, Reggie bir sıçramayla suya düşerken zafer çığlıkları atıyorum ve ardından İspanyolca bir dizi küfür savuruyorum. Harlow ve Effie havuzlarından tezahürat yapıyor

Finn kendini beğenmiş bir bakışla avucunu Roman'a uzatıyor. "Öde bakalım."

Lochlan dimdik ayağa kalkarak beni suyun birkaç metre üzerine kaldırıyor ve ellerini havaya kaldırarak kendi etrafında dönüyor. "Zafer!" Gülmekten yanaklarım geriliyor. Beni tekrar aşağı indirip suyun içinde yüzdürürken gülümsüyorum.

Elleri kalçalarımı buluyor ve beni kendisine doğru döndürüyor. "Bu çok edepsizceydi, *réalta*," diyor boğuk bir kahkahanın sonunda.

Midem dağınık bir düğüm halinde düşüyor. "Ne?"

"Yüzüne bir ayak mı? Bu çok acımasızca." Beni sonsuz derecede yaklaştırıyor. O kadar ince ki, acaba bilerek mi yaptı yoksa sadece su mu bizi birbirimize yaklaştırdı diye merak ediyorum.

"Sanırım ailenizden bu konuda bir iki şey öğrendim." Gülüyorum. Her zamanki gibi şakalara katılmak yerine, tek tepkisi çenesini yavaş ama kendinden emin bir şekilde kaldırmak oldu.

Son birkaç haftadır kendini yeni bir amaç için taşıyor. Genelde güzel bir kaos kasırgasıdır. Ama şimdi, elinin yavaşça kalçamdan aşağı kayarak mayomun alt kısmını izleyişinde bir incelik var. Gözleri gözlerimden dudaklarıma sığıyor.

"Stella, Lochlan!" İkimiz de Cash'e doğru döndük, kabinin altından bize sesleniyordu.

Bize el sallıyor ve Lochlan bana bakıp omuz silkiyor. "Görev çağırıyor."

Havuzun basamaklarını çıkıyor, su kaslı sırtından ve kollarından aşağı akıyor. Orada olmalarının mümkün olmadığını bilsem de yine de tırnaklarımdaki hilal izlerini arıyorum.

Havuzun güvertesinde ıslak bir köpek gibi başını sallıyor, sonra uzun altın tellerini yüzünden uzaklaştırmak için parmaklarını saçlarında gezdiriyor. İrkildim

mavi gözleri benimkilere kaydığında. Onu süzdüğüm için azarlanmayı bekliyorum ve dilimin ucunda bir karşılık var ama tek söylediği "Geliyor musun?" oluyor.

"Evet." Suyun içinden süzülüp dışarı çıkıyorum ve Cash'in gölgede bir masada oturduğu yere kadar onu takip ediyorum.

Niamh masanın üzerinde oturuyor, mayosu sevimli küçük limonlarla süslenmiş ve adam onun açık tenini agresif bir şekilde güneş kremiyle kaplıyor. "Sen kimsin ve Cash Fox'a ne oldu?" Sarkık bir şapkanın cırt cırtını çenesinin altına sabitlerken ona takılıyorum.

"Cilt kanseri bir şaka değil, Stella." Bana ters ters baktıktan sonra kızına kalp şeklinde minyatür bir güneş gözlüğü takıyor.

"Tamam, patron." Gülüyorum ama yine de Cash'in bu baba versiyonuna bayılıyorum. "Ne istiyordun?"

"Summerland'i kapatmaya hazırız. Araziyi son kez görmek için bir ziyaret planladım. Senin de gitmeni istiyorum." Bana sert bir bakış attı. "Yeni müdür ve ortak sahip olarak ... eğer istersen."

"Ciddi misin sen?" Bön bön bakıyorum. Summerland, June Harbor'ın sekiz saat güneyinde, Cash'in son iki yıldır satın almaya çalıştığı özel bir ada tatil köyü.

"İn'den ayrılma vaktin geldi ve bir aile olarak imparatorluğumuzda bir paya sahip olmanı istiyorum. Bunu fazlasıyla hak ediyorsun."

"Lanet olsun, Cash-"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Sırıttırıyor ve Lochlan'a dönüyor. "Biz yokken yardımına ihtiyacım olacak. Harlow'a yardım et" diyor, masanın kenarından sürünerek kalkmaya çalışan Niamh'ı kaldırırken, "*sorumluluklar* burada."

Lochlan bana bakıyor ve Cash'e cevap vermeden önce çenesinin titrediğini fark ediyorum. "Elbette."

"Güzel. Detayları daha sonra konuşuruz. Şimdilik günün geri kalanının tadını çıkarın." Başını sallıyor.

Lochlan Niamh'a uzanıyor. "Kim en sevdiği amcasıyla havuza girmek ister?" Cash gözlerini devirir ama onu uzatır.

Lochlan hemen havuza doğru koşmaya başlar ve Cash ona şişme kanatlar fırlatır. "Hey, bunları unutma-"

Lochlan'ın büyük bir sıçramayla sığığa atlamasıyla kesiliyor. Niamh etrafına su püskürürken ve güneş gözlükleri burnundan aşağı kayarken kıkırdıyor ama başı suyun altına düşmüyor.

"Onu taşaklarından asacağım," dedi Cash sıkılmış dişlerinin arasından ve öfkeyle kanatları yerden kaparak peşlerinden fırladı.

Sağ tarafımda Alfie ellerini başının arkasına koymuş bir şezlonga yerleşiyor. Roman onu yakasından tutup kaldırmadan önce yüzünde klasik, kocaman, aptal gülümsemesiyle sadece bir saniye huzur buluyor.

"Hey!" Alfie itiraz etse de Roman onu kâğıttan bir bebekmiş gibi kolayca kaldırır.

"Çalışıyoruz," diye homurdanıyor kaşlarını çatarak. Roman Cash'in yardımcısı ve Alfie de Harlow'un güvenlik ekibinin bir parçası, yani her zaman birlikteler. *Dinamik ikili*. Kendi kendime gülüyorum.

Ardından Roman tişörtünü çıkarıp partnerine fırlatıyor ve koşarak dev bir dalgayla havuza gülle atıyor. Hafiflemiş ve sıırıslıklam olmuş Alfie isteksizce kollarını kavuşturur.

Etrafımdaki bu çılgın insan topluluğuna bakıyorum ve gururdan başka bir şey hissetmiyorum. İçine doğduğum aileye sahibim. Onların adını taşıyorum, onları içimdeki her şeyle seviyorum.

Bir de Tilkiler var. Aynı kanı paylaşmıyoruz ama yine de aileyiz. Her nasılsa, bu vahşi ve tehlikeli adamlar yine de kalbime girdiler.



Lochlan

Stella'yı beklerken, yavaşça bir nefes çekiyorum ve dumanı gece vakti şehrin havasına üflüyorum, onu sevmediğim bir zamanı hatırlamaya çalışıyorum. Nasıl bu kadar uzun sürdü? Onun onsuz yaşayamayacağım biri olduğunu anlamam için neden neredeyse ölmem gerekti?

Cash'in apartmanının kapısı yanımda açılıyor. Stella bikinisinin üzerine attığı sıcak pembe tığ işi elbisesiyle dışarı çıkıyor ve nefesim ciğerlerimden çekiliyor.

"Tamam, hazır." Bana gülümsüyor. Ellerimle bir şeyler yapmak için sigarayı dudaklarıma götürüyorum, böylece uzanıp yanaklarında beliren gamzeleri okşamıyorum.

Kolumu omuzlarına atmadan önce onu söndürüyorum. Bana doğru eğiliyor ve bunu dostça bir şekilde yapmaktan başka bir şey kastetmediğini bildiğim için midem bulanıyor.

"Peki, biliyor muydun?" diye soruyor, günün erken saatlerinde Summerland ile ilgili çıkan haberlere atıfta bulunarak.

"Ben de senin kadar şaşırdım ama bunun Cash'in verdiği en akıllıca kararlardan biri olmadığını söyleyemem." Omzunu sıkıyorum ve o da başını bana yaslıyor.

Yan yana yürüyoruz, vücudu benimkinin yanına mükemmel bir şekilde oturuyor, uzun bacakları benimkilerle adım adım ilerliyor. Cash'in bir baba olarak nasıl olduğu hakkında şakalaşıyoruz. Alay ediyorum. "Ben de daha önce akli dengesinin yerinde olmadığını sanıyordum."

"Biriyle çıkmaya başlayacak yaşa gelene kadar bekle," diye dramatik bir şekilde ekliyor. Sonra kafasını kaldırıyor ve yüzünde suçlayıcı bir gülümseme beliriyor. "Veronica'nın izin gününde seni aramak için uğradığını duydum."

"Kim?" Alaycı bir cehaletle soruyorum. Stella'nın başka bir kızıdan söz etmesinde midemi daha önce hiç olmadığı kadar suçlulukla dolduran bir şey var.

"Berbatsın." Gülüyor ve dirseğiyle kaburgalarım vuruyor.

Müzik, ılıman yaz gecesinden faydalanan bir kafenin açık ön pencerelerinden dışarı süzülüyor, bistro masaları kaldırıma dökülüyor. Bir çift R&B şarkıcısı tatlı, kadifemsi melodiler mırıldanıyor, bir adam akustik gitarını yavaşça tıngırdatıyor .² Bu saatte sadece birkaç müşteri kalmıştır, masalarındaki mum son demlerini yakarken son kalan misafirler yavaşça bir şişe şarabı bitirmektedir.

Ortama doğru eğilerek, kolumu Stella'nın omuzlarından indirip beline doluyorum, elini elime alırken onu önüme çekiyorum. Sallanıyoruz, yavaşça dans ediyoruz. Yüzümü onun kine yaklaştırıyorum ve usulca, "Peki, en azından onu nazikçe bıraktın mı?" diyorum.

"Ve ne diyeceğim? Yedi günlük deneme süresinin sona erdiğini mi?" diye dalga geçiyor, benimle aynı ritimde hareket ediyor.

"Hayır. Müdüre delicesine, dayanılmaz ve amansız bir şekilde aşık olduğumu."

Peri ışıkları, pencerelerin etrafını saran salkım sarmaşıkların arasından sarkıyor. Başını arkaya atarken güzel teninden parıltılar gibi yansıyorlar.

gölerek. "Tabii. Ve hostes, barmen ve diğler üç garson."

Onu kolumun altında döndürüyorum ve onu geri çekerken boğazım düğümleniyor ve burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Sessiz bir nefes alışla midesinin benimkini içine çektiğini hissediyorum. Dilim, ona sözlerimin ne kadar acımasızca dürüst olduğunu söyleme arzusuyla yanıyor. Onları şaka olsun diye söylemediğimi. Ama elimi daha sıkı kavrayıp kaldırımda benimle dans etmeye devam ederken, bu anı mahvedemeyecek kadar korkağım.

Her hafta yeni bir kızla birlikte oluyormuşum gibi hissetmemin asıl sebebinin hiçbirinin onun kadar iyi olamaması olduğunu anlamaya başlıyorum. Aklımdaki tek kız oyken kimseye adil bir şans vermek mümkün değil.

Bu yüzden itirafıma gülüp geçmesine izin verdim. Flörtten başka bir şey olmadığını, iyi vakit geçirmekten daha ciddi bir şey olmadığını düşünmesine izin verdim.

Ona sahip olabilmemin tek yolu buysa, kabul ediyorum. Şimdilik.

Şarkıcılar son dizeyi mırıldanıyor ve ben onu kendime çekiyorum, o fark etmese de kendi sözümü söylemiş olmaktan memnunum. Yanağını omzuma yaslıyor ve ellerim sırtının alt kısmına doğru uzanıyor. Kollarımdaki ağırlığı, bulutları ve şehir ışıklarını yaran yıldızlar kadar büyülü hissettiriyor.

İkili bitiriyor ve bistro misafirlerinden gelen yumuşak alkışlar ve tezahüratlarla ödüllendiriliyor. Alkışlar o anın geçtiğine dair bir işaret oluyor ve biz de herhangi bir geceymiş gibi onun evine giden yolun geri kalanında yürümeye ve sohbet etmeye devam ediyoruz.

Onun bloğuna vardığımızda, bistrodaki huzur kayboldu. Uzuvarım ve göğsüm uğulduyor. Gecenin karanlığında çığlık atmak, dudaklarımı onunkilere çarpmak, şeytan gibi araba kullanmak ya da kanlı bir kavgaya

karışmak için içimde bir dürtü var. Sanki benim

Vücudum saldırmak için savaşıyor. Onun yanında bastırduğım duygular derimden dışarı fırlamak istiyor.

Merdivenlerinin önündeki kaldırımda duraklıyor ve bana dönüyor. Yanağıma hafif bir öpücük kondururken ellerimi acı dolu yumruklar haline getiriyorum. "Beni eve bıraktığın için teşekkürler."

"Yarın aynı saatte mi?" Ön merdivenleri tırmanırken arkasından sesleniyorum. "İyi geceler, Lochlan." Kıkırdıyor ve arkasından el sallıyor. Arkanı dön.



Ertesi sabah, elimde bir tepsi kahve fincanıyla Cash'in çatı katına çıkan asansördeyim. Sabırsızlıkla tırabzana yaslanıp kat numaralarının yavaşça geçişini izlerken dizlerim zıplıyor.

Tanrım, bu şey normalden daha mı uzun sürüyor?

Sonunda, en üst katta çınlıyor ve kapılar içeri girebileceğim kadar açılır açılmaz lanet olası şeyden dışarı çıkıyorum.

"Hey, Tilki Bebek." Elimdeki içki tepsisini gören Alfie'nin gülümsemesi genişliyor. Dar polo tişörtü ve çilek sarısı saçlarıyla Dublin sokaklarından fırlamış bir gangster gibi görünüyor.

"Kapa çeneni yoksa balkabağı baharatlı soğuk demlemeni alamazsın - June Bug'ın tüm yıl boyunca balkabağı baharatı aroması taşıyan tek yer olduğunu biliyor muydun?"

"Ve bu ayrıcalık için cömertçe ödeme yapıyorum," diyor ciddi bir şekilde ve ben gülüyorum. *Gerçekten de caddenin karşısındaki kahveciye en sevdiği aromayı stoklaması için rüşvet mi veriyor?* Buzlu içeceği elimden alıyor, sonra donup kalıyor. "Bu-

"Evet, badem sütü ve hayır, süt ürünleri içersen ne olacağını bir daha duymak istemiyorum." Onu çok iyi tanıyorum, daha başlamadan ve günün geri kalanında iştahımı kaçırmadan sözünü kesiyorum.

Şimdi daha da neşeli ve Cash'in dairesinin kapısından kenara çekiliyor. "Önden buyurun."

İçeri girdim ve hemen küçük sarışın bir kafa ayak bileklerime çarptı. Yeğenimi yerden kaldırıp havaya savuruyorum. "Dört ayak üzerinde Usain Bolt gibisin."

"Evet ve Kaşif Dora da evdeki her dolabın içine girmeye gelince." Harlow gülüyor. "Geçen gün banyo dolaplarına girip yirmi rulo tuvalet kağıdını açtığını duydun mu?"

"Yürümeye başladığında başımıza ne gibi belalar açacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Onu kollarımda sallıyorum. Küçük kıkırdamalar ve kocaman bir gülümsemeyle köpürüyor, sonra hemen bir saniye sonra solucan gibi kıvranıyor ve ağlıyor.

"Loch, burada ne yapıyorsun?" Cash ellerini yüzünde gezdirerek koridorda ayaklarını sürüyerek geliyor. Harlow bana yorgun bir bakış atıyor ve ellerini uzatarak bebeği benden almayı teklif ediyor.

"Sorun yok. Onu yakaladım." Cash mutfak tezgahından getirdiğim kahvelerden birini alırken onun küçük bedenini göğsümde sıkıca tutuyor, başını omzuma yaslıyorum.

Boynumda ağlamaya devam ediyor ve Harlow özür dileyen bir yüz ifadesiyle açıklıyor, "Sadece yorgun. Sabah uykusunun vakti geldi."

"Ah, ama biz de tam eğlenmeye başlamıştık." Onu yatırması için Harlow'a vermek yerine hafifçe zıplatarak sakinleştirmeye çalışıyorum. Küçük yeğenimi bu şekilde kullanmamalıydım ama o bir Tilki ve er ya da geç istediğini elde etmek için bazen kirli oynaman gerektiğini öğrenmesi gerekecek.

Cash bana buzdolabından bir şişe süt uzattı. "Ee, ne var ne yok?"

Onu bir kolumla kucaklayıp diğeriyle beslemeye çalışıyorum. Bir iki dakika emiyor ama sonra lastik meme ucunun etrafından dolanıyor ve feryat ediyor. "Beni Summerland'e gönder," diyorum ve sonunda pes ederek çok huysuz bir Niamh'ı Harlow'a teslim ediyorum. Onu götürürken yatıştırıcı bir şekilde mırıldanıyor.

"Olmaz, bu çok büyük bir proje." Ellerini saçlarında gezdiriyor ve kanepeye yerleşiyor. Ben de onu takip edip karşısındaki koltuğa oturuyorum.

"Daha fazla sorumluluk almaya hazırım. Tırnak çekmekten ve diz kapağı kırmaktan daha fazlasında iyiyim."

Arkasına yaslanıyor. "Sana burada ihtiyacım var."

"Sanırım burada *sana* daha çok ihtiyaç var." Tam bu sırada Niamh'ın yorgun ağlamalarından biri koridora yayıldı. Yorgun ve huysuz olduğu uyku saatine denk gelmem tesadüf değildi. Ya da sonunda onu teslim etmeden önce daha fazla heyecanlanmasına izin vermem de.

Cash iç geçiriyor ve başını elinin üzerine koyup şakağını ovuşturuyor. "Stella da orada olacak," diye hatırlatıyorum ona, bu fikri sindirmesini izlerken. "Beni köpekbalıklarına atmadan önce batırmama izin vereceği çok şey var."

Aynı fikirdeymiş gibi bir kahkaha atıyor. "Evet, hadım edilmiş olarak geri dönme ihtimalin yüksek."

"Peki, ne diyorsun?" Sesimdeki çaresizliği uzak tutmaya çalışarak kendimi onun rahat yatışını yansıtmaya zorluyorum.

Gözleri hafifçe kısılıyor ve art niyetimi çoktan anlamış olmasından endişeleniyorum ama öne doğru oturuyor ve ellerini kalçalarına vuruyor. "Perşembe sabahı saat beşte pistte ol."

Yerimden fırladım ve uzattığı elini sıktım. Ayağa kalkıyor ve tokalaşmayı bir kucaklaşmaya dönüştürüyoruz. "Sağ ol dostum. Pişman olmayacaksın."

Alkışlıyorum

omzuna vurdum ve kırmak için savaşan vahşi gülümsememi kurcalamaya çalıştım.

Ayrılıyorruz ve ben *The Breakfast Club*'daki Judd Nelson gibi havayı yumruklamak istiyorum, hatta ellerim yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor. Kendimi toparlıyorum ve kapıya yönelmeden önce ona son bir kez başımı sallıyorum.

Elim kapı koluna uzanırken arkamdan "Ve Lochlan," diyor. Omzumun üzerinden bakıyorum. "Bir daha beni manipüle etmek için kızımı kullanırsan, seni kendim hadım ederim."

Sırıtiyorum ve selamlamak için elimi alnıma götürüyorum. "Tamamdır, patron."

-
1. Nicky Youre, dazy tarafından "Sunroof" çalın
 2. Daniel Caesar, H.E.R. tarafından seslendirilen "Best Part (feat. H.E.R.)" adlı şarkıyı çalın.



Bölüm 5

Summerland

Stella

Tabahın erken saatlerindeki sis, June Harbor Körfezi'nin gri sularından piste doğru süzülüyor. Tilkiler'in özel jet motorunun vızıltısı martı sürüsünün gökyüzüne dağılmasına neden oluyor. Sabahın bu erken saatinde bu yıpratıcı sese karşı kapüşonumu daha sıkı çekiyorum.

Ayakkabıların kaldırıma vuruşunu ve sürüklenen tekerleklerin sesini duyuyorum. Arkamı döndüğümde yıpranmış bir uçuş görevlisinin bana doğru koştuğunu görüyorum. Topuklu ayakkabıları ve dar kalem eteği onu bir penguen gibi koşturuyor. Bana ulaştığında, düzgünce tutturulmuş topuzundan kaçan platin saçlarını geriye doğru tarıyor ve nefes nefese kalıyor. "Aman Tanrım, geç kaldığım için çok özür dilerim, yemin ederim ben de erken kalktım."

"Geç kalmadın," diye onu temin ederim. "Erkenciyim." Saatine bakıyor ve zamanı görünce gülüyor. Sanki bir çan sesi gibi, ama iyi anlamda değil. Pek sabah insanı sayılmam. Eminim birkaç saat sonra bunun yarısı kadar bile rahatsız edici olmayacaktır.

Cash'i burada yenmeme şaşırmadım. Partilere, akşam yemeklerine ya da herhangi bir sosyal toplantıya asla zamanında yetişemem ama iş söz konusu olduğunda geç kalmaya dayanmamam.

"Ben Meredith, hostesinizim, eminim bunu anlayabilirsiniz." Yine kıkırdıyor, bir elini bembeyaz bluzunun ve boynunda düğümlemiş yakut rengi ipek eşarbının üzerinde gezdiriyor.

"Stella." Merdivenler esneyerek açılırken uzattığı elini sıkıyorum.

Merdivenler açıldıktan sonra bana el sallıyor. "Önden buyurun."

Uçağa bindim ve cam kenarında tek kişilik bir koltuk seçtim. Jet taze yasemin ve temiz deri gibi kokuyor. Tam kapüşonumu yüzüme doğru çekip gözlerimi kapatıyordum ki Meredith'in neşeli sesi "Günaydın, Bay Fox."¹

"Kesinlikle öyle," diye cevap veriyor imalı bir ses tonu ve şaşkınlık keskin bir nefes almama neden oluyor.

Koltuğumda dönüyorum ve kristal mavisi gözlerle ve sırtarak açılmış bir ağızla karşılaşıyorum. "Sana da günaydın Stella Mae."

"Burada ne yapıyorsun Lochlan?" Onun gelişinin bende yarattığı gerginliği açıklayamıyorum. *Bizimle mi geliyor?*

Uzun, uyku mahmuru saçlarını geriye itiyor. "Cash sana söylemedi mi?" "Neyi söylemedi?"

"Onun yerine ben geçiyorum." Bavulunu baş üstü bölmesine yerleştirdikten sonra karşımdaki kanepeye benzeyen uzun deri koltuğa uzandı. "Bir adada kaybolmadan da yeterince işi var."

iki hafta, ama ben?" Gözleri vücuduma kayıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

"Sanki uzak bir tatile gidiyormuşuz gibi konuşuyorsun. Bu bir iş gezisi." Hiçbir şeyi ciddiye almadığını bildiğim için ona dikkatle bakıyorum.

"Stres yapma, bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," diyor arkasına yaslanıp kollarını başının arkasında kavuşturarak. Ayılıyorum, rahat tonuna rağmen bunun bir şaka olmadığını fark ediyorum. Bana yumuşak bir gülümseme sunarken gözleri derinleşiyor. "Bu benim için de önemli."



"Şampanya?" Meredith seyir irtifasına ulaşır ulaşmaz bana soruyor. "Saat sabahın altısı." Üzerimde hâlâ eşofmanlarım, büyük boy kapüşonlu kazağım ve ipek bir eşarp var.

Kenarlarıma sarılmış.

Şampanya şişesini kolunun altına sıkıştırıyor ve gülümsüyor. "Kahve o zaman?"

"Lütfen. Teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve koridoru geçerek Lochlan'ın uzandığı yere gidiyor. "Size de kahve, efendim?"

"O şampanyadan biraz alacağım. Teşekkürler, Meredith." Adam kim bilir nereden bulup çıkardığı bir kadehi uzatıyor ve Meredith kadehi ağzına kadar dolduruyor, kadehin tepesinde köpüren karbonat sıçırıyor. Kadın mutfığa geri dönüyor ve adam kadehi bana doğru kaldırıyor. "Bir Tilki olarak seyahat etmeye alışsan iyi edersin."

"Ben Tilki değilim," diye karşılık veriyorum.

Sanki tuzaęına dūřmūřum gibi dudaęı seęiriyor. "Henūz deęil."

Kōpūklū řarabı uzun bir yudumda ięiyor ve sanki bir řeyi kanıtlamak ięin ięmiř gibi kendini beęenmiř bir ifadeyle bana bakıyor. "Ben duř alacaęım, ama gūndoęumu kōpūkleri konusunda fikrini deęiřtirirsen, Meredith'in sana yardımcı olmaktan mutluluk duyacaęına eminim." Gōz kırparak ayaęa kalkıyor ve banyoya girerek gōzden kayboluyor.

Meredith elinde sıcak bir fincan taze kahveyle dōndū. Verilen kařmir battaniyenin altında dizlerimi gōęsūme ęekiyorum ve pencereden deęiřen gōkyūzūne bakıyorum. Koyu turuncu parlak ıřınlar bulutların arasından sūzūluyor ve bana ięinde bulunduęum kořulların ne kadar olaęanūstū olduęunu hatırlatıyor.

Dūnyanın geri kalanı ięin Tilkiler ya gūęlū giriřimciler ya da tehlikeli suęlular. Ama ben aradaki her řeyi gōrūyorum. Onları en basit insan formlarında gōrūyorum. Finn'e karısını etkilemek istedięinde nasıl dans edeceęini oęrettim. Cash ile yatakta oturdum, aynı mide hastalıęından muzdarip, *The Office'in* tekrarlarını izledim. Roan'la arabada mūzik yūzūnden tartıřtık.

Onların sıradan bir aile olmadığını unutmak kolay. Onların hain işlerinin farkındayım ama her zaman işin yasal tarafında kaldım. Bunun benim için önemli olduğunu ve asla zorlamayacağımı biliyorlar. Summerland de farklı olmayacak.

Jetin motorundan akan suyun sesini duyabiliyorum. Lochlan'ın havuzdan ęıkarkenki gōrūntūřu aklıma geliyor. Islak vūcudu nasıl da gōrūnūyordu, yamalı dōvmelerinden ve kaslı kollarından ařaęıya sūzūlen dereler. Midem bir sıcaklık kıvılcımıyla sıkıřıyor. O kasların nasıl hissettirdięini biliyorum. *Tatlarının* nasıl olduęunu. Beř ay sonra bile dilimin ucuna geliyor, beni hep bir bařkası ięin zorluyor.

Arkamda Meredith boş boş kulübede dolaşıyor, Lochlan'ın battaniyesini katlıyor ve boş flütü topluyor. Bir şeyler söylüyor olmalı, ama ben yakalayamıyorum, sözleri yumuşak ve mırıltılı, neredeyse bir inilti gibi.

"Pardon, neydi o?" Soruyorum ve şaşırılmış gibi dönüyor.

"Ben bir şey demedim." Kibarca gülümsüyor ve sonra ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor.

Gözlerim banyoya doğru kayıyor, midemdeki o küçük kıvılcım yeniden parlıyor. Neredeyse anında su kesiliyor. Kapı açıldığında ve Lochlan umursamaz bir şekilde dışarı çıktığında hala kapıya bakıyorum, kalp atışlarım giderek derinleşiyor. Havlusu kalçalarına doğru sarkmış, ıslak saçlarına daha küçük bir havlu geçirirken beni fark etmiyor.

Gözlerim havlunun altında kaybolan V şeklindeki belirgin kaslara kilitlenirken boğazım kalın bir yutkunmayla titriyor, saçma dövmesinin en küçük parçası dışarı çıkıyor. Başımı hızla pencereye doğru geri çekiyorum, bulutlar artık parlayan bir pembe. Lochlan sanki ben burada değilmişim gibi davranıyor. Sırtı bana dönükken bavulunu indiriyor ve beni şaşırtarak havlusunu bırakıyor.

Ilık kahvemi ağzıma götürürken kendimi gizli bakışlar atarken buluyorum. Ben bir yudum almadan kupa dudaklarıma oturuyor ve gözlerim onun sırtından aşağıya, dolgun kalçalarına doğru kayıyor.

Zerre kadar alçakgönüllülük göstermeden yavaşça giyiniyor, omuzlarını geriye atıyor ve saklayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi dimdik duruyor. Son parçası olan dar beyaz tişörtünü omuz silkerek giymesini izliyorum. Sonunda arkasını döndüğünde gözleri yerdeydi. Yavaşça onları benimkilerle buluşturuyor, hâlâ ona sabitlenmişler. Bakışlarımız kilitlendiğinde, onları karartan hınzır sıcaklıktan etkileniyorum.

Ne kadar burada değilmişim gibi davransa da, burada olduğumu asla unutmadığını hemen anladım.

Daha önceki umursamazlığını taklit ediyorum. "Çıplak iyi görünüyorsun.

Anladık. Gösteri yapmana gerek yok."

Gururlu bir gülümsemeyi ısırarak geri çekiyor. "Bana ateşli mi diyorsun, *réalta?*"

Kuru kuru gülüyorum. "Ben sadece nesnel bir gerçeği ifade ediyordum."

Meredith ona taze bir kadeh şampanya ikram etmek için geldiğinde gülümsemesine kendini beğenmişlik karışıyor. "Ne düşünüyorsun Mer?" diye soruyor ama benimle göz temasını kesmiyor. "Beni *objektif* olarak seksi buluyor musun?" Meredith cevap olarak sadece kıkırdıyor.

"Aman Tanrım." Gözlerimi devirerek alay ediyorum ve pencereden dışarı bakmak için geri dönüyorum.



Lochlan

Küçük liman kasabası Ashaway bana Savannah'nın tarihi bölgelerini hatırlatıyor, eski ve rahat sayılamayacak kadar bunaltıcı. Bu da feribotumuzdan önce zaman öldürürken bu kafenin klimasını özellikle takdir etmemi sağlıyor.

"İşte, al bunu," diyor Stella, avucunun içinde küçük beyaz bir hap tutarken, o da benzer bir hapi ağzına atıyor ve lattesıyla birlikte içiyor.

Aldım, kuru kuru yuttum. "Ne oldu?"

"Bunu bana aldıktan *sonra* mı soruyorsun?" Gülüyor ve ben elimde olmadan öne doğru eğilerek onun parlaklığına doğru çekiliyorum.

"Şey ..." Dirseklerimi masaya dayadım, çenemi yumruklarımın üzerine koydum. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, Stella Mae?"

"Sanırım yirmi dakika içinde öğreneceksin." Geniş latte fincanını iki eliyle kaldırıyor ve kenarından sırtıyor, sıcak kahverengi gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar kalbimin çarpmasına neden oluyor. Yaptığı her şey beni büyülüyor.

Fincanını tabağına geri koyarken fincanı kırışıyor. "Bu Dramamine. Feribot için."

"Ah." Ona el salladım. "Ben iyi olurdum."

"Yolda giderken hasta oluyorsun, Loch. Kesinlikle '*iyi*' *olmazdın*." Gözlerini deviriyor.

Kahvelerimizi bitirdiğimizde marinada buluşma vakti gelmişti. Gösterişli, şık bir yat suda bekliyor. Önündeki rıhtımda krem rengi keten takım elbiseli iki adam duruyor. İkisinden kısa boylu olan fötr şapka takıyor ve diğerinin Küba purosunu çıkarmasını bekliyorum. Güney Florida'daki bir emekliler topluluğundan fırlamış gibi görünüyorlar, beyaz tenleri artık doğal olmayan, kösele gibi bir bronzluğa bürünmüş.

"İkiz mi bunlar?" Rıhtımda yürürken Stella'ya nefesimin altında soruyorum.

"Hayır, fötr şapkalı Jeffery birkaç yaş daha büyük," diye fısıldıyor ve biz yaklaşırken yüzünde dostça bir gülümseme tutuyor. Biz ayrılmadan önce Summerland ve Mauldinler hakkında her şeyi araştırıp öğrenmişti. Daha azını beklemezdim.

Jeffery sevinçle, "Bay Fox ve Bayan Wright, hoş geldiniz," diyor ve elini uzatıyor. Stella elini sıkıyor ve avucunu iki eliyle sıkıca kavradığında dişlerim gıcırıyor. "Cash ne kadar muhteşem olduğunuzdan bahsetmedi."

Dudakları hafifçe büzülür ve sert bir gülümsemeyle elini çeker. "Şaşırmadım. Bunun benim işimle hiçbir ilgisi yok."

Öfkeli ifadesine ve iltifat kılığına girmiş kadın düşmanlığını hoş görmeyi reddetmesine bir kahkaha atıyorum. Bana kırgın bir bakış fırlatıyor ve ben de gevşek bir gülümsemeyle omuz silkiyorum.

Sahte bir kahkaha atmadan önce kendini toparladığını, bakışlarına sertlik yerleştğini görebiliyorum. "Pekâlâ, demirler yukarı!" Gemiye doğru el sallıyor ve bizi gemiye yönlendiriyor.

Güverte ince Birmanya tik ağacından yapılmış ve modern banklar ve kabinlerle dolu. Kapalı bir oturma alanına yerleşiyoruz.

Clark bir görevliye işaret ederken Jeffery arkasına yaslanır ve bacak bacak üstüne atar. Genç, temiz traşlı adam başını sallayarak onaylar ve kamaranın içinde kaybolup iki gümüş tepsiyle geri döner.

"Sizi Osetra havyarı seçkimizi tatmaya davet edebilir miyim?"

"Teşekkür ederim." Stella bir tepsiden bir lokma, diğerinden de bir kadeh şarap alıyor. Bir yudum alırken boynunun pürüzsüz sütununun geriye doğru eğilmesini izliyorum. Güvertede parlayan güneşin altında teni kadife gibi görünüyor. Başını bana doğru çeviriyor ve ben de kalbimin hızlı atışıyla bakışlarını karşılıyorum.

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. O konuşurken gözlerim dudaklarına kayıyor. "Lochlan?"

"Hmm?"

"Clark Summerland'in arkasındaki tarihi bilmek isteyip istemediğini sordu?" Ses tonu bana sorusunu duyamayacak kadar ona bakmakla meşgul olduğumu söylüyor.

Şu anda dikkatimi vermemiş olsam da, tembellik etmediğimi göstermek için bu fırsatı değerlendiriyorum. "Southern Coast Island Resort, zengin ve ünlüler için kamp tarzı bir tatil köyü olarak başladı. Tesisin konumu son derece mahremiyet sağlıyordu ve uluslararası kodamanlar, eski başkanlar ve Hollywood'un seçkinleri için favori bir tatil yeri haline geldi."

Stella'nın dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve adamlar onaylarcasına başlarını sallıyorlar. Devam ediyorum, "On yedi yıl önce siz ikiniz mülkü satın aldınız, Libidine'i açtınız ve Summerland doğdu." Şarap kadehimi çevirip burnuma götürdükten sonra sıradan bir yudum alıyorum.

"Doğru," diyor Jeffery. "Adını bir pagan cennet kavramından alıyor, mutluluk, coşku ve tensel zevk yeri." Gözleri son iki kelimedede Stella'nın vücudunda gezinirken tüylerim diken diken oluyor. Onu denize atmanın iş ilişkimiz için iyi bir başlangıç olmayacağını kendime hatırlatmak zorundayım.

"İnananlar için Summerland, ruhların reenkarnasyonlar arasında gittikleri yerdir. Dinlenme ve yenilenme yeri." Clark konuşmayı ilerletmeye çalışıyormuş gibi hızlıca ekliyor, gerginliğimin arttığını hissediyor.

"Ne kadar uygun." Stella, sanki tüm bunları önceden bilmiyormuş gibi, meraklanmış gibi görünerek iyi bir iş çıkarıyor.

Otuz dakikalık yolculuğun geri kalanı havadan sudan konuşmalarla geçiyor. Mauldin'ler Summerland'den en sevdikleri hikayeleri paylaşıyorlar, karaokeden bahsettiklerinde Stella bana özellikle ilgili bir bakış atıyor.

Ada bizi beyaz kumlu plajlar, palmiye ağaçları ve büyük çiçekli çalılarla karşılıyor. Karaya çıktığımızda rıhtımın altındaki su masmavi, aşağıdaki okyanus tabanındaki kum dalgaları görülebiliyor, sanki bir kar küresindeki kum tepelerine bakar gibi.

"Kendi eşyalarımı taşıyabilirim, Lochlan." Stella ikimizin de valizini taşıyarak peşimden geliyor. Bana yetişiyor ve yüzündeki bir lekeyi omzunun üzerinden atıyor.

"Yapabileceğini biliyorum." Ona şakacı bir sırıtma yapıyorum. "Ama ben nefes aldığım sürece yapamazsın."

"Ne kadar centilmen," diye şaka yapıyor ve benimle aynı hizaya geliyor.

"Zerre kadar değil." Ona yan gözle bakıyorum, gözlerimdeki yakıcı arzuyu gizleme zahmetine girmeden, ona yapmak istediğim hiç de centilmence olmayan şeyleri görüp görmediğini merak ediyorum.

Çenesini önümüzde yürüyen Mauldin kardeşlere çeviriyor. "Buraya iş için geldik," diye bir kez daha hatırlatıyor.

Göz kırpıyorum. "İyi ki zevk işindeyim bebeğim."

1. Kings of Leon'dan "Closer" şarkısını çalın



Bölüm 6

Oğlaklar Asla Kaybetmez

Stella

B ünümüzü tesisi gezerek geçirmeden önce Mauldins bize kalacağımız villayı gösteriyor. Adada araba yok, bu yüzden

Golf arabalarıyla yemyeşil kampüsü saran tahta kaldırımlardan geçiyoruz.

Tahta kaldırımlar bana Louisiana'daki bataklıkları hatırlatıyor.

Çocukluğumuzda New Orleans'taki ailemizi ziyaret eder ve yıpranmış, aşınmış tahtalar üzerinde uzun, keşif yürüyüşleri yapmak için şehir dışına çıkardık. Bazı yerlerde ahşap tamamen bozulmuştu ve bataklık zemini geçmek için kayadan kütüğe atlamamız gerekirdi.

Burada, Summerland'de, tahta kaldırımlar çok daha bakımlıdır. Bir yatın güvertesinden çıkmış gibi görünüyorlar, ancak etrafları aynı

bitki yaşamının güzel kaleydoskopu.

Yüksek bir A-çerçevesi olan villaya beş dakikalık bir yolculuk. İçeri adım attığımda, ana odanın minimalist tropikal bir havayla açık ve havadar olduğunu görebiliyorum. Hemen sağımızdaki mutfak ile modern salon mobilyalarının bulunduğu ana yaşam alanı arasında fiziksel bir ayrım yok. Bu da girişte dururken tüm kat planına bakabileceğim ve tavandan tabana pencerelerden okyanusu görebileceğim anlamına geliyor.

Kardeşler kendi başımıza keşfetmemize izin verdiler. Mutfakta yürümek için dönüp büyük mermer adanın yanından geçerken Lochlan sessizce, "Burası mutfak. Pek kullanmayacağız."

Düz devam ettiğimizde lüks bir yatak odasıyla karşılaşıyoruz. "Şimdi bunu" -kibirli bir gülümsemeyle kral yatağı işaret ediyor- "kullanacağız."

"Bunu kullanacaksın. *Ben* farklı bir odada ayrı bir yatak kullanacağım. -Özellikle de hangisi en iyi manzaraya ve en büyük duşa sahipse."

Yanağını diliyle ısıyor ve kıkırdıyor. "Şimdilik."



Adanın restoranlarından biri olan Ocean View'da akşam yemeği yiyoruz. Masadaki mumun ışığı Lochlan'ın düz burnunu ve yüksek yanaklarını daha da belirgin hale getiriyor. ¹ Ağzına bir lokma biftek atıyor, samimi yemek salonunu dolduran müziğe mırıldanarak eşlik ediyor, kesici güzelliğinin farkında değil. Boğazımı kurutan susuzluğumu gidermek için buz gibi mojitomu bir pipetle açgözlülükle emiyorum.

"Bu akşam tatlı için yerimiz var mı?" diye soruyor garson, bir komi tabaklarımızı alıp masa örtüsünü bir kırıntı süpürgesiyle sıyrırken.

Lochlan bana öyle hızlı ve donuk bir bakış fırlatıyor ki neredeyse kaçırıyorum. "Her zaman."

Sunulan tatlı menüsünü mutlulukla alıyor. "Çikolatalı lav kekini paylaşmak ister misin?" diye soruyor, tatlısız yatağa girmediğimi bildiği için.

"Hayır." Garsona döndüm. "Kendiminkini istiyorum."

"İyi seçim." Gülüyor. "Yani, iki lav keki. Başka bir şey var mı?"

"Bu kadar, teşekkür ederim." Menüyü geri veriyorum ve o da siparişimizi alıp gidiyor.

"Hiçbir yemek tatlı bir şeyler olmadan tamamlanmış sayılmaz." Lochlan öne doğru eğilip diliyle azı dişlerini yokluyor, gözlerindeki aç parıltı midemi bulandırıyor. "Sence de öyle değil mi, *réalta*?"

"Ve iki viski, sek," diye sesleniyorum sunucuya, o da başıyla onaylıyor beni.

"İkisi de senin için mi?" Lochlan kısık sesle kıkırdıyor ve sandalyesine yerleşip başını merakla yana eğiyor. "Daha iyi bilmesem, gergin olduğunu söyledim." *Ve lanet olsun, haklı.*

Neden kaba bir şaka yapmıyor ya da yoldan geçen garsonlardan birine asılmıyor? Neden bilmediğim bir şeyin olmasını bekliyormuş gibi bana bakıyor? Sanki benim bilmediğim bir sırrın içindeymiş gibi.

Bacaklarımı ve kollarımı kavuşturarak onun etkilenmemiş pozisyonuna uymaya çalışıyorum. "İyi ki daha iyi biliyorsun."

Akşam yemeğinden sonra villamıza daha kısa bir yoldan dönebilirdik, ancak Lochlan sahile dolambaçlı yoldan gitmemizi öneriyor.

tropikal bitki örtüsü. Onunla kapalı bir alanda bulunmadan önce biraz daha temiz hava almanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ayılmam ve kendime gelmem için bana zaman ver.

Aramızda kıkırdayan bu yabancı, boğucu enerjiyle birlikte alkolden başım uğulduyor.

Kuma ulaştığımızda topuklarımı tekmeliyorum ve Lochlan hemen onları alıp kendi ayakkabılarıyla birlikte benim için taşıyor. Bu küçük bir jest ama yine de kanımı ısıtıyor ... ya da belki de fazladan bir bardak viskidir.

Ay gökyüzünde ağır ve parlak bir şekilde asılı duruyor, yansıması okyanusun akik rengindeki suyunu krom gibi gösteriyor. Gün boyunca dolu olan kabanalar kıyıya dizilmiş, beyaz ve mavi çizgili perdeleri artık kapalı.

"Şu aya inanabiliyor musun?" Doğum günümü tekrar yaşamadan önce dikkatimi dağıtmak için telaşlı bir şekilde soruyorum. Ben telaşlanacak türden bir insan değilim. Ben her zaman metaforik yangınları söndüren ve kaos patlak verdiğinde sakin kalan kişi oldum. Sanki uçağa aklım başımda bindim ve hiç aklım yokmuş gibi indim. Ve nedenini anlamıyorum. Lochlan ve ben son beş ay içinde ilk kez yalnız kalmıyoruz ama yine de önümüzdeki iki hafta içinde olabilecekler aklımı başımdan alıyor ve sınırlarımı geriyor.

"Uzanıp ona dokunabilirmişim gibi hissediyorum." Belki de bu kadar içkiden sonra gece sahile inmek iyi bir fikir değildi. Belli bir amacı olmadan saçmalamaya devam ediyorum. "Ayın gelgiti etkilediğine inanmakta hep zorlanmışımdır. Yani, binlerce mil ötedeki bir kaya yığını okyanus kadar büyük ve güçlü bir şeyi kontrol edebilir mi? Ama böyle görüldüğünde, her şeyi kontrol edebileceğine inanırım. Sence ben

Şu lav kekinden bir sipariş daha villamıza teslim edilir mi? Bunlardan on tane daha koyabilirim-Loch?"

Yanımda olmadığını fark ettiğimde arkamı döndüm. Başının arkasına uzanıyor ve bir eliyle tişörtünü çekiştirerek çıkarıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Yüzmek."

Kemerini çözmesini izliyorum. Metal şingirtısı hafifçe çarpan dalgaların sesiyle karışıyor. Bakışlarımla buluşuyor ve arkamdan bakan sinsî niyeti inkar edemiyorum. Boğazımda kaçmamı söyleyen yumruyu yutuyorum. Ya da kalmamı. Bilemiyorum. "Katılmak ister misin?"

"Neden senin beyaz, solgun kışını görmek isteyeyim ki?"

"Bu sabah gözlerini aldırmamış gibiydin," diye takılıyor.

"Fazla seçeneğim yoktu. Ayrıca, akşam yemeği için takım elbisemi çıkardım." Kumda dönüp hızla uzaklaşırken elbisem baldırlarımın etrafında dönüyor.

"Sana meydan okuyorum." Sesi, sert ama eğlenceli, rüzgârda taşınıyor.

Gözlerimi kısarak omzumun üzerinden bakıyorum. "Bana *meydan mı okuyorsun*? Kaç kişiyiz biz, beş mi?"

Sırıttırıyor, dili alt dudağını ıslatıyor.

Yüzümü ona döndüğümde bir elim kemerinin derisine dolanıyor. Kemerini geçirdiği her ilmek için bir adım daha yaklaşıyor, ta ki ben gözlerindeki yanmayı görene kadar. Yumuşak bir metal şingirtısıyla kemerin kuma düşmesine izin veriyor.

"Senin sıran," diye alay ediyor.

"Beni *cesaretlendirdiğin* için çıplak yüzmüyorum."

"Bir Oğlak meydan okumayı geri mi çeviriyor?" Dudakları bilmiş bir yarım gülümsemeyle kıvrılıyor. *Piç kurusu*.

"Demek dinliyordun." Kıkırdıyorum, bir şeyi yıldızlara bağladığım ya da onun kaotik davranışlarını ve sosyal bir kelebek olmasını içindeki İkizler burcuyla açıkladığım onca zamanı düşünüyorum.

Eteğimin altına uzanıp külotumu sıyırıp çıkarırken avuç içleri birbirine sürtünüyor. Onları bir başlangıç bayrağı gibi bıraktığımda gözleri kararıyor. Yular bağlamak için arkaya uzanıyorum ve onun sertçe yutkunmasını, çenesinin titremesini izliyorum. Kısmen yaptığım şey yüzünden ama kısmen de onun tepkisi yüzünden heyecanlı sinirlerim midemde kıvılcımlanıyor.

"O zaman Oğlakların kaybetmediğini anlarsın," diyorum, bağları hızla çözerek. "Suya son giren lav pastası alır!" Kırılan dalgalara doğru koşarken gülüyorum, elbisem arkamda kalıyor. Lochlan'ın küfrettiğini ve ben yolu yarılamişken kot pantolonunu çıkarmaya çalıştığını duyuyorum.

Saçlarım başımın üstünde topuz olduğu için şükrederek küçük bir çığlıkla soğuk suya koşuyorum. Vücudum acıyor, alkol soğuk Atlantik'e karşı ancak bu kadar koruyabiliyor. Lochlan suya düşüyor, o koşmaya devam ederken sığıyor, kollarım göğüslerimi örtmek için olduğu kadar kendimi ısıtmak için de sımsıkı sarılmışken, Lochlan baş aşağı mürekkepli suya dalıyor.

Benden birkaç metre uzağa fırlayıp saçlarını iki eliyle geriye itiyor ve bir çığlık atıyor. "Kahretsin, çok soğuk."

Aşağı yukarı zıplıyorum, alt tarafımdaki hissi kaybediyorum. "Biliyor musun, uyuşmaya başladıktan sonra o kadar da kötü değil."

Aramızdaki boşluğa bakıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Ürperdiğimi fark etmiş olmalı ki kaşlarını hafifçe çatıyor. "Hâlâ titriyorsun."

Ben cevap veremedenden kıyıya doğru koşmaya başladı.

"Hey, ne yapıyorsun? Bu senin fikrindi!" diye bağırdım. Bir kabinin kanatlarının altına saklanıyor, ancak birkaç saniye sonra yeniden ortaya çıkıyor ve bir diğerinin içinde kayboluyor. İki rulo havluyu başının üzerine kaldırarak muzaffer bir edayla ortaya çıkıyor. Lochlan'ın gecenin bir vakti boş bir plajda tüm paketi serbest bir şekilde plaj havlularını savunduğu absürt görüntü karşısında kahkahalarımı bastırıyorum. Ben gülmiyorum.

Bu mesafeden gülüşümü duyabiliyor mu bilmiyorum ama yine de gülümsüyor. Ne kadar öngörülemez olsa da, yapmakta asla başarısız olmadığı bir şey var: beni güldürmek.

Bir ruloyu kolunun altına sıkıştırıyor ve diğerini beline sarıyor. Olduğum yerden kıpırdamıyorum. Leğen kemiğimin hemen üzerinde sallanan gelgit, her çekildiğinde göstermek istediğimden daha fazlasını ortaya çıkarmakla tehdit ediyor. Ayak parmakları suya değiyor ve fazladan havluyu bir davet gibi uzatıyor.

İlerliyorum ve midem bulanıyor. "Gözlerini kapat." Gülüyor ama mecburen kapatıyor. Dikkat çekici bir şekilde bir tanesini açıyor. "Ve dikizlemek yok." Masumca gülümsüyor ama itaatkârca ikisini de kapatıyor.

Aceleyle dışarı çıkıyorum ve havlunun içine girdiğimi hissettiğinde onu omuzlarıma sarıyor. Kolları beni bir kalp atışı boyunca sarıyor. Havluyu sıkıca kavriyorum ve o da bırakıyor, nefesinin hayaleti kulağımın dibinde.

Sahile inmeye başlıyoruz, atılmış giysilerimizi topluyoruz, ıslak ayaklarımız kum topluyor. Kolunu omuzlarıma doluyor ve memnuniyetle iç geçiriyor. "Hadi eve gidelim, Stella Mae."

Ve evden yüzlerce mil uzakta olmama rağmen, "*Ben zaten oradayım*" diyen bir düşünce beliriyor.

1. Bölümün sonuna kadar Sleep Token'dan "DYWTYLM" çalın



Bölüm 7

Yüzen Kayalar ve Ateş Topları

Lochlan

I Stella'nın sıvı ay ışığında damlayan nefes kesici vücudunu gördükten sonra uyuyabileceğimi düşünerek kendime yalan söylüyordum. Bir ciğer dolusu tütün

Villamızın verandasında sigaramı yakarken dilimin üzerindeki tuzlu su tadı siliniyor. Stella'nın ayı gökyüzüne tırmanmış, palmiye ağaçları ve bakımlı, geniş çimenlik manzaramın üzerinde tepe yapıyor. Nefes veriyorum, duman kıvrılıp uzaklaşıyor ve ağaç çizgisinin diğer tarafındaki dalgaların sesini dinliyorum.

Acaba Stella da huzursuz ve uyuyamıyor mu? O da benim gibi odasının karanlığında yatıp gecenin her saniyesini tekrar mı ediyor? Kalbi sabahı ve bir günü daha birlikte geçirmeyi beklerken çarpıyor mu?

İşkence dolu hayallerimden kabaca konuşan sesler tarafından koparılıyorum. Sigaramı söndürüyorum ve kapalı verandanın karanlığında kaybolup daha yakından dinliyorum. Kelimeleri ayırt edemiyorum ama ses tonu net. Zehirli yılanların saldırması gibi, alçak ve öfkeli seslerle ileri geri saldırıyorlar.

Yaklaştıkça, bazı kelimeler duyulmaya başlayınca onları tanıyorum. Mauldin kardeşler.

"Aptalca ve açgözlü davranıyorsun, Jeffery," diye tıslar Clark, patikanın dönemecini dönüp görüş alanına girdiklerinde.

"Bu fikri sen bulmadığın için üzülüyorsun," diye alay ediyor kardeşi. "O aile çok güçlü ve *senin* yüzünden daha fazlasını karşılayamıyoruz. bela. Bizi *mahvedebilirler*." Clark'ın ses tonundaki bıkkınlığı fark ettim. Önce ateş edip sonra soru sormayı bırakmayı öğrenmeden önce Cash'te bunu birçok kez duymuştum.

"Tilkilerle anlaşma tamamlandığında ihtiyacımız olanı alacağız." Ailemden bahsedilince kulaklarım dikildi. İkisi şimdi önümden geçiyor ve ben gölgelerin içinde olabildiğince hareketsiz kalıyorum. Jeffery sanki villamızın kulağının dibinde olduğunu yeni fark etmiş gibi kısık bir sesle konuşuyor. "Ve eğer başarısız olursa, bir yedeğimiz var."

Clark hayal kırıklığıyla başını sallar ve Jeffery kızgınlıkla ekler, "Teşekkür etmene gerek yok kardeşim."

"Bu seni son kez kazdığın çukurdan çıkarışım *kardeşim*." Gerginliği ve sabırsızlığı kırbacın şaklaması gibi duyabiliyorum. Görünüşe bakılırsa ağabey birçok kez çuvallamış ve pisliğini temizlemek için bizim satın almamızı kullanıyor.

Libidine'e doğru yöneldiklerinden emin olana kadar sessizce bekliyorum, sonra içeri girip bavulumdan bir çift pantolon ve gömlek çıkarıyorum. Benim

Ensemde endişeli bir karıncalanma hissettiğimde, elim çıkmak için kapıya gidiyordu. Yaşam alanına geri koşuyorum ve Stella'nın kapısını sessizce açıyorum.

İçeride, kendisine ait olan büyük boy yatağı sonuna kadar kullanıyor, yayılmış ve derin bir uykuya dalmış. Elim kapı kolunda tereddüt ediyor. *Belki de burada kalmalıyım. . .*

Başımı sallıyorum ve kapıyı kapatıyorum ama son bir kez daha bakmadan önce değil.

Dışarıya açılan kapılardaki tüm kilitleri bir kez daha kontrol ettikten sonra dışarı çıkıyorum. Bu uzak, özel adada muhtemelen June Harbor'daki herhangi bir yerden daha güvendedeyiz.

Tropik tatil beldesinin geri kalanıyla karşılaştırıldığında Libidine, gündüzün gecesine gibidir. Melekler güneşin ıslattığı kumsalda kalırken, burada şeytanlar oynamak için ortaya çıkar.

Seks, şehvet, güç. Hepsi bir günah bulutu gibi havada asılı duruyor, ciğerlerinizi dolduruyor ve zihninizi bulandırıyor. Kanıtlar etrafımda. Müşterilerden biri deri tulum giymiş bir kadını tutkuyla öperken, aynı deri maskeyi takmış bir adam dizlerinin üzerine çökmüş, müşterinin sikini emiyor. Bardan birkaç tabure ötemde, bir adam elini bir kadının eteğine atmış, kadın içkisini yudumlarken gözleri geriye kayıyor. Çekingenliğe yer yok, sadece fanteziler gerçeğe dönüşüyor.

Siyah deri bir kabinde uzanmış puro içen kardeşleri izlemek için barın arkasındaki aynayı kullanıyorum. Jeffery rahatlamış görünüyor, masalarının önünden geçen her kadına utanmadan bakarken, Clark sırtını dik tutuyor ve sanki tetikteymiş gibi odayı tarıyor. Jeffery ona bir şeyler fısıldadığında, derin koltuğa yerleşir ve sonunda omuzlarının gevşemesine izin verir.

Önemli bir şey olana kadar eski moda bir kadehin yarısını yudumlamak gerekiyor. İnce sarışın bir kadın zoraki bir özgüvenle masaya yaklaşıyor. Çenesi doğal olmayan bir şekilde yukarı kalkıyor ve avuçlarını kaygan fuşya elbisesine gizlice silmeye çalışıyor. Bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da gerçek özgüvenin sahte olamayacağıdır.

Beni şaşırtarak, onlara soğuk bir bakış bile atmadan yanlarından geçip gidiyor. Bu işe nasıl bulaştığını bilmiyorum ama bariz umursamazlığına rağmen içgüdülerim bana bu işin merkezinde onun olması gerektiğini söylüyor.

Barda yanımdaki koltuk çekildi ve uzun boylu, tıknaz bir adam oturarak kadını görmemi engelledi. Yüzü bir şeyler çağırıştırıyor ama konuşana kadar onu tanıyamıyorum.

Aksanı kalın, Doğu Avrupalı ve çakıllı, sanki onlarca yıldır günde bir paket sigara içmiş gibi. "Gözlerini kendi kadınından ayırma, tamam mı?"

Ilya Jakšić, kardeşleri ve kuzenleriyle birlikte Sırp mafyasını yönetiyor. Organizasyonumuz onlarla fazla etkileşime girmez, ancak her zaman küresel güç oyuncularını takip etmeye özen gösteririz - ki o da kesinlikle öyle. Bu da yeni karısı Marcella'yı sarışın yapıyor olmalı. Söylentilere göre Marcella bir petrol varisi, onun yaşının yarısından daha küçük ve babası tarafından Jakšić topraklarındaki sondaj hakları için satılmış.

"Ben Aiden Fox'un oğlu Lochlan," diyerek elimi uzattım. Jakšić'ler kadınlarına karşı gülünç derecede aşırı korumacı olmalarıyla bilinirler ve bir an önce konu değiştirmenin en iyi yol olacağını düşündüm. Altmış yaşına merdiven dayamış olmalı ama hâlâ çivi gibi sert ve acımasız görünüyor. Burnu yamuk ve kulakları profesyonel bir dövüşçü olarak geçirdiği gençlik yıllarından kalma karnabahar gibi.

Gözlerinde kabulleniş parıldıyor ve sert kaşları kısmen yumuşuyor. "İyi adam, baban." Barmene işaret eder, o da hemen

iki votka shot dolduruyor. Ilya birini bana doğru itiyor ve diğeri
kaldırıyor. "*Počivaj u miru.*"

Likör yumuşak ve soğuk, boğazımdan aşağı kayarken buz gibi bir yanma hissediyorum. Adam ayağa kalkıp kadını takip etmeden önce bana başıyla veda ediyor. Gidişini izliyorum, bu olası durum hakkında öncekinden daha da tedirgin hissediyorum. Jakšič'ler acımasız, değişken ve kesinlikle acımasızlar.

Eğer Mauldinler ile aralarında bir husumet varsa, tüm ada kırmızıya boyanmadan ve bu *bizim* sorunumuz haline gelmeden önce bunu öğrenmeliyim.



Ertesi sabah spor salonundan dönerken sırtımdan ter damlıyor. Stella'nın yanından erken ayrıldığımda villanın verandasında iş yapıyordu. Tamamlaması gereken sadece küçük bir iş olduğunu söylemesine rağmen, iki saat sonra onu bir telefon görüşmesi yaparken bulduğumda şaşırmadım. Telefonun diğer ucundaki kardeşimin sesini hemen tanıdım.

"Stella ofis dışında," diye bağıriyorum ki beni duyabilsin.

Birbirimizi görebilmemiz için telefonunu çeviriyor. "Eğer sen aramıyorsan birinin benim aramalarım cevap vermesi gerekiyor." Gözlerinin altındaki torbalara ve ses tonundaki sabırsızlığa bakarak Niamh'ın hâlâ uyku gerilemesi yaşıyor olması gerektiğini söyleyebilirim. Cash ayrılmadan önce bu konuda beni azarladı, ama bir PowerPoint yaptı.

Alnımı silmek için tişörtümün kenarını kullanıyorum. "Yirmi dört saattir buradayız Cash. Sakın heyecanlanma."

"K lotum gayet iyi - Tanrım, uyumam gerek." Ağızından çıkan kelimelerle inliyor.

"Evet, gitmen gerekiyor gibi görünüyor." El sallıyorum ve terli gömleğimi çıkarıp banyoya gidiyorum.

Ben uzaklaşırken birbirleriyle konuştuklarını duyuyorum ve sonra Cash, "Kardeşimle göz göze gelmeyi kes, Stella," diyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, içten içe seviniyorum çünkü çok yüksek bir oktavla inkar ettiğinde olduğundan emin oluyorum. ¹

Su h l  soğukken duşa giriyorum. Sıcak tenime değen sarsıcı sıcaklık kollarımdan aşağı ürpertiler yayılmasına neden oluyor. Ancak bu şok, Cash'in gözlemine tekrar gerçek bir şeye dönüştürme dürtüsünü - çaresizce lanet olası *ihtiyacı* - kafamdan uzaklaştırmak için yeterli değil. Buz gibi suyun altında dururken yumruklarım saçlarımda düğümleniyor, göğsüm beni yakıp k l etmekle tehdit eden bir cehennem gibi.

Düşüncelerim d n geceki keşif ve Stella'nın her zaman var olan düşünceleri arasında gidip geliyor.

Yakıcı bir geceden daha fazlasını istiyorum. Çok hızlı itmemek için elimden geleni yapıyorum. Eğer yaparsam, sadece topuklarını kazacaktır. Stella riski,  d l  hesaplamadan ve olası tüm sonuçları analiz etmeden asla bir şey yapmaz. Bu yüzden Cash yıllardır onu Den'den yukarı taşımaya  alışıyor. Summerland ona teklif ettiği ilk terfi değildi.

Belki de benden o kadar hoşlanmıyordur. Bu düşünce yakıcı ve acıdır.

Onun da benimle aynı bastırılmış duygularla savaştığına inanmak zorundayım çünkü alternatifi çok acı veriyor.

Ama eğer haklıysam, o da balıklama dalmaya hazır olmadan kendimi ona atamam. Eğer yaparsam, bütün bahisler kapanır. Ayağını yere vuracaktır. Umurumda değil.

üzerime basması ama . . . lanet olsun. Onu üstümde düşündükçe sikim kalkıyor.

Zihnimde canlı bir resim şekilleniyor: Bir yatağın ayak ucunda otururken ayakkabısının sivri topuğunu bacağıma batırıyor. Topuğunu göğsüme vurarak beni sırtüstü yatırana kadar ayağı kalçamdan yukarı doğru sürükleniyor.

Ben arkama yaslanıp ellerimi başımın arkasına koyarken o yatağa tırmanıyor. Su ısınıyor ve onun vücut ısısının üstümde kaydığını hayal etmek çok kolay, ipeksi teni her siniri canlandırıyor. Başım geriye yuvarlanıyor ve ellerim sikimin etrafını sarıyor.

Bir kere başladım mı, duramıyorum. Aletimi çalıştırıyorum, onu alaycı bir şekilde üstümde hayal ediyorum, vücudumda yukarı ve aşağı kayıyor, midesi sert horozumun üzerinde zar zor fırçalarken dudaklarını sıcak tenime bastırıyor.

Karın kaslarımda ateş yanıyor ve dişlerim gıcırıyor. Fantezimde bile bekleyemiyorum. Doğrulup onu ters çeviriyorum, elimi kabaca omurgasından aşağı kaydırıp ensesinden tutuyorum. Kıçını yüksek ve yuvarlak hayal ederken aletim sarsılıyor. Benim için. İstekli. İstekli. *Benim için.*

Onun içine böyle dalabilirdim. Amını avuçlayabilir ve çığlık atana kadar içine girebilirdim. Bunun yerine, zihnimde ona tapıyorum, arkasında diz çöküyorum ve parmaklarımı dolgun yanaklarına sokuyorum, onları açıyorum ve onu delikten deliğe yalamak için dalıyorum.

Onun hayali tadıyla inerken taşaklarımdan ucuma kadar ısı fişkırıyor. En tatlı meyve. En sarhoş edici uyuşturucu. Onu tüketmek istiyorum. Onu mahvetmek.

"*Kahretsin-*" Orgazmım taşaklarımda kabarıyor ve ben artık fokur fokur kaynayan suyu görmezden gelerek kendimi tutuyorum. Acıya katlanacağım. Stella'nın bu versiyonuyla biraz daha kalabilmek için her şeyi göze

aliorum.

"Bana bunu istediğini söyle. *Beni* istediğini söyle," diye boş odaya sesleniyorum, sesim sert ve boz.

Ama hayalimde bile cevap vermiyor. Duymak istediğim şeyi söylemiyor çünkü bunu onun dudaklarından duymam gerekiyor, baştan savma bir duş fantezisinden değil.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, döllerim karo zemine fişkirirken. Bedenim fiziksel salınımıyla sarsılıyor ama bir gram bile rahatlama sağlamıyor. Musluğu öfkeyle kapattım.

Hâlâ sarsılmış bir halde, havuz için giyinip Stella'yı almaya gidiyorum. Onu yatağının üstünde, hâlâ işinin başında buldum. Yukarı baktı. "Havuza mı gidiyorsun?"

"Evet. Seninle," diye ısrar ediyorum.

"Hmm, belki sonra." Kayıtsızca omuz silkiyor ve işine geri dönüyor.

Odayı geçip yatağa gidiyorum ve yorganı ellerimle sıkıca kavırıyorum. "Seni bu yataktan atmadan önce üç saniyen var."

"Bir şey daha var," diye itiraz ediyor, dizüstü bilgisayarına vuruyor.

"Hayır, bir kez olsun rahatlamanın ve tatilin tadını çıkarmanın zamanı geldi." Zorluyorum çünkü gevşemenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum.

İki katına çıkıyor. "Bu bir tatil değil. Bu bir iş gezisi."

"On altı yaşından beri bir gün bile izin yapmadın." Abartmam karşısında gözlerini deviriyor -çok da değil- ve bilgisayarına dönüyor. Ciddi olduğumu düşünmüyor.

Büyük, hızlı bir hareketle çarşafı savurdum, onu yuvarlanmaya gönderdim ve dizüstü bilgisayarını havada yakaladım. "Tanrım, Lochlan!"

"Dinleyin, aslında anlaşma tamamlandı. Sadece arazinin durumunu öğrenmek ve her şeyin söyledikleri gibi olduğundan emin olmak için buradayız." Dün geceki kulak misafiri olduğum konuşma aklımın bir köşesinde duruyor ama

Stella'nın bu konuda endişelenmesine gerek yok. "Ve bunu yapmanın en iyi yolu da buranın tadını sonuna kadar çıkarmaktır."

Kaşlarını çatıyor, ikna olmamış gibi, ben de kaşlarımı oynatarak ekliyorum: "Havuzda geçirdiğimiz her saat için bana bir hesap tablosu gösterebilirsin."

Küçük, memnun bir gülümseme sunuyor ve kuruduğu yerden bir mayo alıyor. "Renkleri uyumlu, biliyorsun."

Gülüyorum. "Daha azını beklemezdim."



June Harbor'dan çıkmayı başardığımda oldukça harika yerlerde kaldım, ancak bu Summerland bir sonraki seviye. ² Tropikal çevre düzenlemesi Babil bahçelerinden fırlamış gibi, yemyeşil ve egzotik çiçeklerle dolup taşıyor. Libidine'in karanlık zarıflığının aksine, havuzlar ve sahil barı sonsuz bir yaz çılgılığı atıyor, sanki güneş ışığı ve mutluluk burada sınırsız kaynaklarmış gibi.

Okyanusun aksine, havuz suyu mükemmel sıcaklıktadır. Banyodan daha serin, ada güneşinin altında ferahlatıcı ama alışması zaman alacak kadar da soğuk değil. Stella'nın kuzguni saçlı bir kadınla konuştuğu yüzme barına doğru süzülüyorum. Kadının diğer tarafına oturarak onlara katılıyorum. Tabure, bar gibi, bana deniz kulağı kabuğunu hatırlatan yanardöner bir maviyle döşenmiş.

"Loch, bu Juliette," diye Stella bizi tanıştırdı. "Bu gece kulüpte sahne alacak."

Ben etkilenmiş bir şekilde ona bakıyorum, o da utangaç bir şekilde gülüyor. "Bu bir performanstan çok bir ..." Sanki doğru kelimeyi arıyormuş gibi ağzını büküyor. "Bir *gösteri*."

"Kürsü." Bilerek başımı salladım ve ona komplocu bir sırıtış attım.

Barmen geldi. "Size içecek bir şey getireyim mi, efendim?"

Kadınların önündeki çiçekler ve garnitürlerle süslenmiş renkli içeceklere bakıyorum. "Siz hanımlar ne içiyorsunuz?"

"Denemek ister misin?" Juliette bardağı bana uzattı.

Bir yudum almak için öne doğru eğildim ve Stella'nın çaktırmadan gözlerini devirdiğini fark ettim.

Dudaklarımı Juliette'in bardağının kenarına indirirken, bakışlarımı Stella'nınkilere kilitlemeye zorluyorum. Parmağı bardağındaki buğuyu ovuşturuyor ve o da benim sarsılmaz göz temasına eşlik ediyor. Aramızda diğer herkesin kaybolmasına neden olan bir vızıltı var.

Ekşi, meyveli içecek dilime değdiğinde, geri çekiliyorum ve dilimi dudaklarımda kalan kısımda gezdirirken Stella'nın gözlerinin ağzıma kaymasını izliyorum. Arkama yaslanıyorum ve bakışları çıplak göğsümden aşağı süzülüyor.

Onun ilgisini çekmek çok baş döndürücü bir duygu. Güneşin onun çarpıcı elmacık kemiklerini nasıl vurguladığına takılıp kalıyorum. Barmen boğazını temizleyip içkiyi işaret edene kadar onu unutmuştum. "Ee, bunlardan biri mi?"

"Evet, sağ ol dostum." Bir dirseğimi bara dayadım, hissettiğimden çok daha rahat davranmaya çalışıyorum. "Peki Juliette, nasıl bir performans bizi bekliyor?"

Juliette sorularımıza belirsiz yanıtlar vererek nazlanırken Stella'nın beni değerlendiren bakışlarını hissediyorum. Stella duygularını yüzünden saklayan biri değildir. Tek bir bakışıyla tam olarak nasıl hissettiğini size bildirir.

Bu yüzden Juliette ile etkileşimime dair değerlendirmesini neden gizlemeye çalışıyor gibi göründüğünü merak ediyorum. Bir yanım onu arzuluyor.

kıskançlıktan olduğunu umuyor. Ve dürüst olalım, bu benim çok büyük bir parçam.

"Eğer gösteriyi beğenirseniz, bana kartınızı verebilirsiniz." Juliette'in kara kaşları çatılır.

"Kartım mı?" diye soruyorum ve Stella'nın bunu nasıl karşılayacağını görmek için onun cilveli tonuna uymaktan kendimi alamıyorum.

"Libidine üye kartınız." Ona soru sorarcasına baktığımda, "Üyeler, kademelerine bağlı olarak farklı odalara ve olanaklara erişim elde ederler. Kartlar bu erişimi kontrol ediyor."

"Oda anahtarınızı otelin barında birine vermek gibi." Başımı sallıyorum, ilgimi çekiyor. Bu benim için yeni bir şey, ama Stella'nın ince yazıları çoktan ezberlediğinden eminim.

"Kesinlikle." Juliette şöyle devam ediyor: "Ama aynı zamanda sizin tercihlerinizi, sapkınlıklarınızı, sınırlarınızı ve bunun gibi şeyleri de biliyorlar. Yani daha yakından tanımak istediğiniz birini bulursanız, ona kartınızı verirsiniz. İlgi alanlarınızın uyuşup uyuşmadığına bakarsınız."

Juliette'in daha fazla açıklama yapmasını zorlukla dinliyorum, beni izleyen o güzel, kehribar rengi gözlerin ardında ne olduğunu bilmek için can atıyorum. Kimi gördüğünü merak ediyorum. Hayatı bir hevesle yaşayan, tehlikeli ve umursamaz davranan küçük kardeşi mi? Bir çapkın, bir oyuncu mu? Yoksa olmaya çalıştığım adamı mı görüyor? Artık hayatı hafife almayan bir adam. Eğer bana izin verirse isteyerek yuva kuracak bir macera arayıcısı. Onu sevmek şimdiye kadarki en büyük maceram olacak.

Stella, Juliette'in söylediği bir şeye gülerek düşünce trenimi bozuyor ve kendi arzularımın ağırlığını hissetmekten midem bulanıyor. Barmen içkimi parıldayan barda kaydırıyor ve taburemden kalkmadan önce büyük, ferahlatıcı bir yudum alıyorum.

Havuzun ortasına doğru süzülürken omuzlarım suyu yarıyor. Sırt üstü yüzüyorum ve havuz güvertesinde çalan pop country şarkısı ve konukların gevezelikleri kulaklarım suyun altına daldıkça kayboluyor. Ciğerlerim şişerken ve yüzeyde sallanırken nefesimin kulaklarımda yankılandığını duyabiliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, yüzümü gökyüzüne doğru çeviriyorum. Güneşin sıcaklığı tenime nüfuz ederken, bu kadar uzakta olan bir şeyi bu kadar somut bir şekilde hissedebilmemin ne kadar gerçeküstü olduğunu hatırlıyorum. Güneş gökyüzünde lanet bir ateş topu, ay ise yüzen bir kaya. Hayat sadece bir oyun ve benim tüm yaşamım evrenin uçsuz bucaksız, sonsuz dalgaları içinde sadece bir nokta olacak.

Hayatın değişken bir şey olduğunu hep biliyordum. Kardeşim bir kapıyı açar ve annem ölür. Bir silah ateşlenir ve babam hapishanede kan kaybından ölür. Tek bir çivi lastiğimi parçalıyor ve neredeyse bir trenin altında kalıyordum.

Hayatı hiçbir zaman ciddiye almadım çünkü hiçbir zaman benim olmadı. Saatim hep işliyordu ama ben onu duymaya hiç zahmet etmedim. Şimdi ise, bana dünyadaki kısacık zamanımdan tek bir şey istediğimi sürekli hatırlatan bir gürültü: Stella Wright'ı sevmek ve onun tarafından sevilmek.

Bu farkındalığın yoğunluğu, hayatımda ilk kez ölümden korkmama yetti.

-
1. Kansch tarafından "Breathe" çalın
 2. KALEO'dan "I Want More" şarkısını çalın



Bölüm 8

Başka Biri

Stella

We villamıza döndük ve neredeyse havuza sürüklenmeme rağmen harika vakit geçirdim. Hiç eğlenmediğimden değil. Ama Lochlan on yıldır neredeyse bir gün bile izin almadığım konusunda haklıydı. Çok çalışmak benim konfor alanım.

Kardeşlerimin en büyüğü olarak, her zaman önümü açmam için üzerimde baskı hissettim. Ruby benden sadece bir yaş küçüktü ve Andre de ondan iki yıl sonra doğmuştu. Birbirimize yakın yaşlarda büyümüş olmamıza rağmen, yine de büyük kardeş sorumluluklarını üstlendim. Kendimi her zaman başarılı olmak zorundaymışım gibi hissettim.

Belki de bu yüzden Cash ile bu kadar kolay bağ kurdum. Gibi gibi tanır.

Kardeşleriyle ilgilenme şeklinden, karanlık geçmişine rağmen iyi bir insan olduğunu biliyordum. Ve sanırım aynı bağlılık ve sadakati yansıttığını gördüğü için bana güvendi.

Den'i yönetmek, barı işletmekten daha fazlasıdır. Özel partilere, etkinliklere ev sahipliği yapıyoruz ve yemek servisi yapıyoruz. İçine çekildiğim tüm kişiler arası Fox kardeş dramasıyla uğraşmaktan bahsetmiyorum bile. Yine de Summerland'i devralmak yaptığım işten büyük bir sıçrama ve kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. *Sadece* iyi bir iş yapmak istemiyorum. Beklentileri aşmak istiyorum.

Kıyafetimin son parçası olan bir çift kaydırağı giyiyorum. Artık hazır olduğuma göre, özel odamdan çıkıp villanın yaşam alanına giriyorum. Lochlan mutfak tezgahına yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış ve gözleri telefonunda. İnce çizgili düğmeli, ten rengi bir takım elbise giymiş, yazarken parmaklarında altın yüzükler var.

Çita desenli eteğime ve düğümlü beyaz tişörtüme bakıyorum. "Şimdi kendimi az giyinmiş hissediyorum." Çenesi hâlâ kapalı, gözlerini yukarı kaldırıyor ve dudakları aralanıyor. Beklediğim onaylamayan yorumu söyleyemedi, "Evet, tamam. Üstümü değiştireceğim."

"Hayır-" Sanki harekete geçmiş gibi tezgâhı itiyor. "Siktir, hayır. Sen *mükemmelsin*."

Başımı sallayıp odama doğru dönüyorum. "Gerçekten çabuk olacağım-"

"Hey-hey." Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor. Elini usulca bileğimi sarıyor ve beni döndürüyor. Geri çekilme dürtüsüyle savaşıyorum.

Ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırıp bırakıyor, ardından takım elbise ceketini çıkarıyor. Ceketini bir sandalyenin arkasına koyuyor, ardından gömleğinin düğmelerini çözmeye başlıyor. İzliyorum, şaşkın, sessiz ve dürüst olmak gerekirse, önümde soyunmasına izin vermeye o kadar da isteksiz değilim.

Gömleği sandalyedeki ceketlele birleşiyor ve beyaz atletinin eteklerini tekrar beline sokuyor, dudaklarının kenarına bir sırtma yerleşiyor. "şimdi ödeştik. Değişmen için bir sebep yok."

Böyle daha da iyi görünebileceğini eklemekten kaçınıyorum. Hiç düşünmeden zincirlerini gömleğinin altından çekip çıkarıyorum. "İşte böyle." Göğsünü okşuyorum ve gözleri şehvetle elime kayıyor. Bu bakış midemde bir fırtına koparıyor ve elimi hızla çekiyorum. "Takım elbiseler hiçbir zaman sana göre değildi zaten."

Kolunun kıvrımını uzatıyor. "Gidelim mi?" Ve ilk kez kolumu onunkilele birleştirdiğimde, midemde küçük bir kelebek uçuşuyor.



Libidine-Latince şehvet, arzu anlamına gelir-Nyx tarafından tasarlanmış bir gece kulübü gibi hissettirir. Pahalı deri ve daha da pahalı kolonya gibi kokuyor. Bir duvarda *Günahkârlar Hoş Geldiniz* yazan kırmızı ve mor neon tabela cehennemle bir parıltı yayıyor. Yumuşak aydınlatma kırmızıya karışıyor ve çeşitli köşeleri, kabinleri, sahneleri ve masaları zar zor aydınlatıyor. Bir şekilde, her şeyi ve herkesi görünür kılarken, aynı zamanda gölgelerin içinde gizlenmiş gibi hissettiriyor.

Lochlan bizi neredeyse kavisli bir aşk koltuğuna benzeyen, yarım daire şeklindeki dar bir kabinde küçük bir masaya götürüyor. Oturur oturmaz, 1920'lerden esinlenen burlesk tipi bir kıyafet giymiş sigaralı bir kız yanımıza süzölüyor.

"Bayan Wright ve Bay Fox." Sesinde boğucu bir ton var. "Libidine'e hoş geldiniz demek benim için bir onurdur. İstediğiniz bir şey olursa bana bildirin.

ihtiyacım var." Tepsisindeki tek sigaraların yanında purolar, küçük kayganlaştırıcı şişeleri, prezervatifler ve kibrit kutuları var.

"Oban 18. Teşekkürler, Lulu," diyor Lochlan gülümseyerek.

Aralarındaki etkileşimi izliyorum, uzun süreli, ateşli bakışlar bekliyorum, ama o sadece bana bakıyor, bekliyor. "Oh, uh, buzlu mezcâl, lütfen." ¹

"Kesinlikle." Gülümsüyor ve Lochlan o gitmeden önce tepsisinden bir kutu kibrit ve bir sigara aşırıyor. Yürürken kısa eteğinin zıplamasını izliyorum, file giymiş poposunun altı her adımda parlıyor. Yine Lochlan'ın inatla ona kilitlenmesini bekliyorum ama ona baktığımda gözleri sadece bende.

"Demek Lulu, ha?" Kollarımı serin, siyah mermer masaya dayayarak soruyorum.

Sanki eğleniyormuş gibi sessizce kıkırdıyor, arkasına yaslanıyor ve boynundaki altın zincirle oynuyor. "Onunla takılmadım."

"Yapmış olman umurumda değil," diye reddediyorum. "Yaptıysan da sorun değil," diye yanıtlıyor.

"Kiminle yattığın umurumda değil - hepsinin kaydını tutabilsem bile." Başparmağını alt dudağında gezdirerek karanlık bir kahkaha atmadan önce gözlerinde öfke parlıyor. O sırada Lulu geri geliyor ve iki içkimizi masaya koyuyor. Öne doğru sallanıyor ve kendi içkisini masanın üzerinde kaydırıyor.

"Kiminle takıldığım senin umurunda değil ki" diye belirtiyorum.

Loş ışığın kararttığı gözlerinin buz mavisi renginde fesatlık kıvılcımları çakıyor. "İşte burada yanıliyorsun-"

"Buna hakkınız yok," diye araya giriyorum.

"Belki." Omuz silkiyor, sonra bardağı kaldırıyor ve konuşurken dudakları bardağın kenarında geziniyor. Sesi o kadar sessiz ve alçak ki duymak için eğilmem gerekiyor. "Ama bu senin başka biriyle olduğunu düşünmenin

beni *yakmadığı* anlamına gelmiyor.

kıskançlıkla. Seni kucağıma çekip kimse denemeyecek şekilde sikimi içine gömmek istiyorum."

Tüylerim diken diken oluyor ve gözlerimi kısıyorum. "Denediğini görmek isterdim."

İçkisini bırakıyor ve parmağıyla bardağın kenarını incelikle çizerken kararlı bir bakışla beni süzüyor. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Hayır-" Bir anda, lambalar üflenene mumlar gibi söner.

Kırmızı neon, geriye kalan tek ışık kaynağıdır. Kırmızı ışıktan bir hale odanın ortasındaki kürsüye inmeden önce kulüp birkaç saniye karanlıkta kalıyor. Küçük sahnenin ortasında taht benzeri bir sandalye durmaktadır. Bu gece ilk kez, siyah takım elbiseli ve kar maskeli bir adam tarafından dolduruluyor. Önünde bir kadın diz çökmüş, eldivenli bir el saçlarını okşarken başı adamın kalçasına dayanmış.

Kuzguni siyah saçlı. Juliette.

Bu gece gösteri yapacağını söylediğinde, şarkı söyleyeceğini, belki striptiz ya da direk koreografisi yapacağını düşünmüştüm. Şimdi neden *gösteri* dediğini anlıyorum.

Üzerinde sadece dantelli, askılı, dantelli bir bodysuit var. Kürsü yavaşça dönerek tüm salona her açıdan bir görüntü veriyor. Gerçekten sergileniyor. Uğursuz ama boğucu bir müzik çalmaya başlıyor ve basları göğsümün derinliklerinde hissediyorum, kalbim her ağır vuruşta çarpıyor.

Ağzının hareket ettiğini görüyorum ve sözlerinin müziğin üzerinde cınladığını duyduğumda şaşıyorum. "Benim için ayağa kalk, bebek. Oyun zamanı." Sessiz ve hafifçe kısık ama kesinlikle duyulabilir. Sahnede ses için kablolar olmalı. Yasadışı heyecan görünmez kıvılcımlar gibi tenimde dans ediyor.

Juliette ayağa kalkıyor. Düşmüş bir meleğe benziyor, siyah dantellerle bir hediye gibi sarılmış. Şeytanın kapısının eşiğine bırakılmaya hazır. O yayılır

ve onu dizlerinin arasına çeker. Siyah bir ip çıkararak kadının ellerini önünde asılı oldukları yerde birbirine bağlıyor. Deri eldivenlerini bileklerinden aşağı doğru çekerek ayağa kalkıyor. Hareketi küçük ama güçlü, sanki kız oynamaya hazırlandığı bir oyuncaktan başka bir şey değilmiş gibi.

"Uzan ve o güzel ağzını bana ver." Sözleri odanın içinde süzülüyor ve kan dolaşımında sıcaklık oluşuyor, midem düşüyor.

Onun talimatlarına uyarak sandalyeye sırt üstü uzanıyor, başı bir kolçaktan sarkıyor ve ayakları diğerinin üzerinde. Adam onun sallanan yüzünün önünde durup kemerini çözdüğünde içim kasılıyor.

"Gerçekten de ... yapacak mı? ?" Fısıldıyorum.

"Boğazını mı sikeyim?" Lochlan'ın sesi gergin ve cızırtılı. "Evet . . . ve daha fazlası. Gitmek istiyor musun?"

Gözlerim bir anlığına sahneden ayrılıp ona doğru bakıyor. Konuşmadan önce düşünmüyorum. "Hayır." Ve bu tamamen dürüst bir cevap. Gitmek istemiyorum. Kalmak istiyorum. Bu güzel kadının bu şeytani maskeli adam tarafından perişan edilişini izlemek istiyorum.

Sahneye geri döndüğümde, adam sikini çıkardı ve bir nefesi tutmak için dilimi ısırdım. "Ne yapacağını biliyorsun, bebeğim." Sesi o kadar boğuk ve karanlık ki, tüylerim diken diken oluyor. Kızın saçlarını çekiyor, ağzı açık kalana kadar başını daha da geriye itiyor.

Adamın boyu boğazında kaybolurken kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Kalçalarını daha da geriye sallarken yumuşak öğürme sesleri müziğe karışıyor. Erotik sesler etrafımı sarıyor, sanki onlarla birlikte kürsüdeymişim gibi hissettiriyor. Kendini kabzasına kadar batırırken iniltisi odada dalgalanıyor ve amım kasılırken bacaklarımı çaprazlayıp açıyorum.

Lochlan'ın gözlerinin sahnede değil de bende olduğunu fark ettiğimde yanaklarım alev alev yanıyor. Bir yudum almak için bardağımı kaldırdığımda gözleri ağzıma düşüyor. Parmak eklemleri

dumanlı alkolü yutarken kendi içkisinin etrafını sıkıyor. "İyisin, *réalta?*"

"Peki," diyorum kısaca ve omuzlarımı geriye atıyorum, kendimi telaşlı ve ateşli hissediyorum. Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve bu hınzır ses dudağımı endişelendiriyor. "Biraz ... görünüyorsun." Başparmağını alt dudağımın üzerinde hafifçe gezdiriyor.

Dişlerimi sıkıyorum. "Canım sıkıldı."

Gözleriyle karşılaştığımda karanlık ve kapüşonlu. Sinsice sırtıyor. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim." Kalbim hızla çarpıyor, nabzım hızlanıyor. İsteddiğimden daha gergin çıkan bir kahkahayla onu savuşturuyorum.

Kendini beğenmiş bir şekilde arkasına yaslanıyor ve viskisinden yavaşça bir yudum alarak bakışlarını sahneye çeviriyor. Kararsızlık, belirsizlik ve her şeyden öte çaresizlikle midem bulanıyor.

Sigaracı bir kız kürsüye yaklaşıyor ve adama kırmızı bir çubuk ve başka bir şey uzatıyor. Adam kibriti çakıp fitili ateşleyince çubuğun aslında bir mum olduğunu anlıyorum. Adam yanan mumu Juliette'in göğsünün üzerinde tutarken yavaşça ağzına girip çıkmaya devam ediyor.

Kırmızı bir balmumu damlası göğüs dekoltesine düşerken nefesim boğazımda düğümleniyor. İnliyor, sesi adamın sikinin etrafında boğuluyor ve ben dudağımı ısıırıyorum, kendi inlemem kaçmaya çalışıyor.

Sıcak balmumunun yakıcılığını ve acısını hayal ediyorum. Ağzım doluyken boğulmamaya çalıştığımı ve keskin acı dalgalarının göğüs kafesinde aşağı yukarı gezindiğini hissediyorum.

Koltuğumda doğruluyorum, tenim çok sıcak hissediyor ve Lochlan'a bakıyorum. O da bana bakıyor ve gözlerindeki yoğunluk boğazımın düğümlenmesine neden oluyor. Bakışlarını yavaşça kalçalarımın birbirine sıkıca bastırıldığı yere indirirken dili alt dudağının üzerinde geziniyor. Gözlerinin yavaşça süzülüşü tenimi ısıtıyor. Zevkin boğuk sesleri havada dans ediyor ve ben

Kim olmam gerektiğine dair fikirler elimden kayıp gidiyor. Ya da belki bu bir maskedir ve bir yılanın deri değiştirmesi gibi ben de çekingenliğimi atıyorumdur.

Her iki durumda da, kendimi fısıldarken buluyorum, "Lochlan . . ."

"Stella." Sesinde bir parça eğlence var ve bunun için onu öldürebilirim. İçkisini yudumlarken o kadar sakın ve soğukkanlı görünüyor ki onu kıskanıyorum. Dudaklarından dökülen ismim kulağa sinsi ve yanlış gelse de, gözlerinde beni duraksatan bir şey var. Boğazım aniden kuruyunca içkimi yudumluyorum.

Biraz daha yaklaştı. Kalçası benimkine değdiğinde kalbim güm güm atıyor. Bu sadece bir sıyrık, ama beni düşmemeye kararlı olduğum bir uçurumun kenarına doğru itiyor. Çünkü diğer tarafta mantığın sona erdiği bir uçurum var.

Elini masada benimkinin yanına koyuyor ve parmaklarını hafifçe ileri geri gezdiriyor. Her seferinde neredeyse benimkine dokunuyor ve midem bulanıyor ama asla dokunmuyor. Sadece yavaşça ileri geri sürüklüyor.

"Tatlı Stella'nın onun gibi bir kabadayının ağzını sikmesini izlerken bu kadar azacağı kimin aklına gelirdi?" Gözleri dümdüz karşıya bakıyor, ama ağzının köşesinin sırttığını görüyorum. "Eğilip sikilmek için yalvarışından anlamalıydım."

"Neyi sevip sevmediğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Haklı olsa bile, kendimi tutamayıp karşılık veriyorum. "Ve ben yalvarmadım."

Başını sallıyor ve bana bakıyor, bakışları karanlık bir eğlenceyle yanıyor. "Eğer bana yalan söyleyeceksen, bu konuda çok daha iyi olsan iyi edersin." Bakışlarımı kısıyorum ve o devam ediyor.

"Ne zaman daha derine itse, bacaklarını birbirine kenetliyorsun. O inlediğinde, boğazın kurumuş gibi yutkunuyorsun." Uzanıyor ve parmak uçlarını boynumun yamacında gezdiriyor. "Ve onu sıktığında

. . ." Eli aniden ve beklenmedik bir şekilde boğazımı sıkıyor. Nefesim kesiliyor, ağzım açık kalıyor. Kıkırdıyor, avucu kayıyor ve başparmağıyla alt dudağımı okşuyor. "Dudakların böyle ayrılıyor."

"Kaba olma," diyorum beni bir kitap gibi okuduktan sonra elimden geldiğince inanarak.

"Doğruysa kaba mı?" Kaşlarını kaldırıp arkasına yaslanıyor ve hiçbir şey olmamış gibi Lulu'yu işaret ediyor. Yanıldığı konusunda ısrar etmek istiyorum ama kucağına tırmanıp ona ne kadar haklı olduğunu söylemek için içimdeki yakıcı dürtüyü bastıracak kelimeleri bulamıyorum. Beni kullanması ve tam da istediğimi iddia ettiği şekilde becermesi için ne kadar acı çektiğimi.

Lulu masamıza doğru uçuyor. "Bir tur daha?"

"Duble olsun lütfen," diyorum boş bardaklarımızı toplarken.

Lochlan ve ben tartışırken, kürsüdeki çift pozisyon değiştirdi. Juliette ayağa kalktı, kolçağın üzerine eğildi. Sahne dönerken, adam kendini tekrar içeri soktu ve bir sigara kızından bir vibratör aldı. Onu Juliette'in bağlı ellerine yerleştiriyor, sonra kemerini tamamen çıkarıyor. Deri daha sonra bacaklarını bir arada tutacak şekilde kalçalarının ortasına sarılıyor.

Avuç içi kıcının etrafında dönüyor ve beklenti ciğerlerimi şişiriyor. "Ne kadar güzel bir kıç. Belki bir dahaki sefere sikerim." *Tanrım.*

Vibratörü geri alıyor ve bir vızıltı yankılanıyor. Orada olmayan bardağıma uzandım. Elimi hızla geri çekiyorum ama Lochlan gördü. Sanki beni ayıp bir şey yaparken yakalamış gibi başını yana eğiyor. "Susadın mı?"

Hafifçe alay ediyorum. "Sen gerçekten de kemikli bir köpeksin, değil mi?"

Keskin bir çığlık ikimizin de dikkatini çekiyor, başlarımız sahneye dönüyor. Juliette'in sandalyenin ortasında sallanan elleri esniyor ve sıkılıyor, nedenini hemen anlıyorum. Vibratör bacaklarının arasına yerleştirilmiş, sıkıca tutulmuştu.

Kaçışı olmayan çekirdeğine kadar. Başını eğdiğinde çılgılığı baş döndürücü bir inlemeye dönüşüyor. Kendi bedenim farkındalıkla karıncalanıyor. Her nabızı hissedebiliyorum ve kalçalarımın arasında kayganlık oluşuyor.

"Sence onu kaç kez boşaltacak?" Lochlan parmaklarını masaya vurarak boş boş soruyor. Altın yüzükleri kırmızının tonlarıyla parlıyor.

"Sadece birkaç kez yapabilir." Tekrar tekrar orgazma zorlanma düşüncesi beni beklenmedik bir kıvılcım dalgasıyla vuruyor. *Kaç tanesine dayanabilirim?*

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, avucunu hafifçe kalçama yerleştiriyor. "Yetki sende değilken nelere katlanabileceğini bilsen şaşarsın." Kapüşonlu gözleriyle bana bakıyor, gözlerindeki mesaj açık ve net.

Lulu bir tepsi içkiyle geri dönüyor ve onu gördüğümde ilk içgüdüm Lochlan'ın elini koparmak oluyor. Elim ona doğru uçuyor ve onu kapatıyor. Bir şeyler söylüyor ama benim için hepsi beyaz gürültü. Elim onun elinin üstünde donup kalıyor, çıkaramıyorum.

İçkilerimizi bırakıyor ve kalbim heyecanla çarpıyor. Lochlan kıpırdamayan ellerimize bakıyor ve çenesi sıkılıyor. Sahnede adam, bacakları titreyen Juliette'in kışını tokatlıyor. Kendi bacağım onun avuçlarının altında yanıyor. Tekrar o uçurumdayım, mantık ve baştan çıkarma arasında uzanan uçurum.

Ne istediğimi, *kimi* istediğimi bilmiyorum. Ama şu anda, aklım içkimden daha fazlasıyla karışmış durumda. Dokunulmak için ağrıyan, yanan bir ihtiyacım var.

... zevk almak için.

Muhtemelen daha sonra pişman olacağım ama şu anda bunu umursamıyorum.

Bunun yerine, elimi kaldırıyorum ve onun sıcak ve ağır elini uyluğumun üzerinde bırakıyorum.

Kararımı verdikten sonra derin bir nefes alıyor, sanki bana

dokunduğundan beri alabildiği ilk tam nefesmiş gibi. Avuç içi uyluğumun üzerinde kayıyor

Ta ki parmak uçları eteğimin yırtmacından çıplak tenime değene kadar. Kendime bunu durdurmak için çok geç olduğunu söylüyorum ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Eğer ona söyleseydim, yapardı.

Gerçek şu ki, bunu yapmasını istemiyorum.

Parmakları sıkıyor, sanki hayal gücünün bir ürünü olmadığımdan emin olmak istercesine kaslarımı birazcık kazıyor. Bana doğru eğiliyor ve fısıldıyor, o kadar yakın ki dudakları tenime değiyor ve kollarımdan aşağı ürpertiler yayılıyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Ben başka biriymişim gibi davranabilirsin."

Hiçbir şey söyleyemiyorum, boğazım düğümleniyor, kanım kaynıyor. Söyleyebilirim ama istemiyorum.

Masadaki deseni taklit ederek parmağını yavaşça tenimde ileri geri gezdiriyor. Zevk iniltileri ve her tokadın keskin sesi erotik bir film müziği yaratıyor. Bacaklarımı aralayarak elinin iç uyluğuma kaymasına izin veriyorum. Sürtünerek dokunuşu içimde bir şimşek gibi çakıyor ve midem düğümleniyor.

"Sence onu böyle çılgılık attıran acı mı yoksa zevk mi?" Parmakları külotumun danteline değdiğinde nefesimi içime çekiyorum. Nemli kumaşın ateşime baskı yaptığını hissedebiliyorum ve onun da bunu hissettiğini biliyorum.

"Peki seni böyle sıırıslıklam eden acı mı yoksa zevk mi, *réalta*?" Sesi ciddiyetle kalın, sanki her düşüncemi bilmek istiyormuş gibi. Her arzumu.

"Bilmiyorum," diye mırıldanmayı başarıyorum.

"Birlikte öğrenebiliriz," diyor neredeyse tatlı bir sesle. Sonra bunu boğuk bir küfürle takip ediyor. "*Lanet olası damlama.*"

Bana daha sert bastırıyor. Dantelin üzerinde test daireleri çizerken dudağımı ısııyorum ve burnumdan keskin bir nefes çekiyorum. Hafif sürtünme

olması gerekenden bin kat daha güçlü hissettiriyor.

Ve *Tanrım*, daha fazlasını istiyorum.

Gözlerimi açtığımda adamın sikini Juliette'in amcığının içinde kaydırıldığını görüyorum, bacakları önceki orgazmın kalıntılarından ya da bir başkasının başlangıcından titriyor. Onu sürekli bir zevk döngüsü içinde tutarken bunu söylemek imkânsız.

Lochlan'ın parmakları külotumun üst kısmını okşuyor, hassas karnımın alt kısmına sürtünüyor. Elastik bantla oynuyor ve sonunda kumaşın altına inene kadar nefes alamıyorum.

Parmakları amımdan aşağı kayarken sıkılmış çenesiyle iç geçiriyor, ten tene, aramızda hiçbir şey yok. Zihnim dalgalanıyor ve nefesimi tutarak bana en çok arzuladığım yerimden dokunmasını bekliyorum.

Adamın eli Juliette'in saçlarını yumrukluyor, acımasızca içine girerken boynunu geriye doğru çekiyor. Nefes nefese bir inilti duyuyorum ama hoparlörlerden gelmiyor. Başım bizimkinin yanındaki kabinde oturan çifte dönüyor. Adam kadını masaya yatırmış ve maskeli adamın hareketlerini taklit ederek ona vuruyor.

Bu oda insanlarla dolu. Bu hatırlatmayla kalbim duracak gibi oluyor. Birkaç gün içinde yeni sahibi ben olacağım. *Ne düşünüyorum ben?* Herkesin içinde parmaklanmak üzere olduğumu mu? Yakında açacağım iş yerimde?

Tam bu saçmalığa bir son vermek üzereyken Lochlan'ın iki parmağı klitorisimin iki yanından aşağı kayıyor ve sonra içime batıyor. "*Siktir. . .*" Masanın kenarına tutunurken içimden şaşkın bir heves dökülüyor.

Onları çekip çıkarıyor ve klitorisimi kendi ıslaklığımla karıştırıyor. Başka bir iniltiyi bastırırken kaşlarım birbirine yapışıyor. Dokunuşu tüy kadar hafif ama ihtiyacım olan her şey var. Yumuşak ve yavaş. İnşa ediyor, inşa ediyor, inşa ediyor.

Her vuruşta savunmalarımdan biri daha yıkılıyor, ta ki ben ayakta kalabilmek için hava emene kadar. "Tanrım..." Titriyorum.

"Başka biriymişim gibi davranabileceğini söylediğimi biliyorum ama sana bu kadar iyi hissettirenin kim olduğunu söylemekten korkma." Sözleri gergin, tonu her zamankinden daha kırpılmış ama yine de hafif ve alaycı. Parmakları tekrar aşağı kayıyor ve içimde kıvrılıyor. "Boşalmak üzere olduğun Tanrı'nın parmakları değil ve onları yalayıp temizleyecek olanın da Tanrı olmadığı kesin." Yanaklarım alev alev yanıyor.

Avucunun topuğunu klitorisime doğru yuvarlıyor ve ben de ona karşılıklı vererek sallanıyorum. "Çekinme, beni iyi olduğum şey için kullan," diye omzumdaki bir şeytan gibi cesaretlendiriyor. "Devam et, bütün gece çaresizce istediğin şeyi al."

Aklımın bir köşesinde ne yaptığını anlıyorum. Bunun başka bir sarhoşluk hatası olmadığını kabul etmem için beni zorluyor. Bunu *istediğimi* itiraf etmeye. Ama çok ileri gitmişim, umursamayacak kadar uçurumun kenarındayım. Teslim oluyorum, ona daha sert sürtünüyorum. Leğen kemiğimin her eğiminde parmakları G noktama doğru kayıyor, gerginlik bükölüyor ve ateşleniyor.

Sahnedede, adam odanın derinliklerini dolduran sahiplenici bir hırıltıyla gelir. Adam yüzünü buruşturarak çekilirken Juliette gevşek ve kullanılmış bir halde asılı kalıyor. Bütün gece soğuk ve mekanik etkisi, kendini bir kenara bırakıp çekip gideceğini düşündürüyor. Bunun yerine vibratörü çıkarıyor ve onu şefkatle kucağına alıyor.

Onu sandalyeye oturtup önünde diz çöküyor. Kemerini çıkardıktan sonra bacaklarını açıyor ve başını bacaklarının arasına daldırıyor. Elleri hâlâ bağlı ama uzanıp adamın maskesini çıkarıyor. Sadece kısa kesilmiş ve maskeden dolayı dağılmış koyu kahverengi saçlarını görebiliyorum. Kimliğinin bilinmemesinde gizemli bir yan vardı ama kimliğini açıklamak da kendi çapında cüretkâr.

"Bir tane daha, bebeğim. Bir tane daha istiyorum," diyor adam ve Juliette başını sallıyor.

"Yapamam," diye nefes alıyor.

"Yapamaz mısın yoksa yapmayacak mısın? Çünkü eğer yapamazsan, seni yaparım. Eğer yapmayacaksan, söylemen gereken tek şey bu." Kalçasının iç kısmını nazikçe okşuyor ve daha önceki sert hareketlerine rağmen kararın ona ait olduğunu söyleyebiliyorum. Kendinden emin bir şekilde uzun bir bacağına iki kolçağın üzerine koyarak cevap veriyor.

"Pekâlâ bebeğim, bir kez daha, döllerim senden akarken dilimin üzerinde." İğrenç sözler mideme sıcak kurşun gibi batıyor.

Başını geriye yaslarken yüz ifadesindeki gücü ve coşkuyu izliyorum. Onunla birlikte daha da yükseğe tırmanıyorum.

"*Siktir, Lochlan.*" Gözlerimin arkasında parlak bir ışık patlarken nefes nefese kalıyorum. Adını inlediğimde donup kalıyor. Sadece kısa bir süreliğine.

Belki de hayal ettim. Çünkü sonra parmaklarını ustalıkla içimde gezdirmeye, tenimin yanmasına ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olmaya geri döndü. "Adımı böyle söylerken dikkatli ol, *réalta*. Bir erkek bunu duymaya bağımlı hale gelebilir."

"*Oh, lanet olsun-*" Titriyorum, şimdiye kadar yaşadığım en yumuşak ama en güçlü orgazm içimde sarsılırken bacaklarım titriyor. Lochlan parmaklarını geri çekiyor ve onları titreşen klitorisimin etrafında döndürüyor, gerginlik ve serbest bırakma dalgalarını yuvarlamaya devam ediyor.

Elini çektiğinde, mutlu bir pus içindeydim.

Ona doğru bakıyorum ve söz verdiği şeyi yapıp *parmaklarını yalayarak temizlerken* kor gibi yanan gözleriyle karşılaşıyorum.

1. Ex Habit'ten "Who Do You Want" şarkısını çalın



Bölüm 9

Ay ve Gelgit

Lochlan

T Ertesi sabah bir katamaran rıhtımında bizi bekliyor, kaptan güvertede koşuşturuyor, halatları ve yelkenleri hazırlıyor. ¹

"Nereye gitmek istediğine dair bir fikrin var mı?" Stella'ya sordum. Libidine bu gece bir maskeli baloya ev sahipliği yapıyor ve Stella bu etkinliğe uygun bir elbise almak için şehre gitmek istedi.

"Birkaç mağazada prova ayarladım," diyor rahatça. Her şey o kadar *sıradan ki*. Sanki dün gece benim için o kadar tatlı bir şekilde boşalması tamamen benim kafamdaymış gibi.

Neden bugünün farklı olacağını düşündüm bilmiyorum ama dün gece hiç olmamış gibi davranıyor. Tıpkı doğum gününden sonra yaptığı gibi. En azından o zaman,

Bunu beklemem gerektiğini biliyordum. Ama bu şekilde oynamak istiyorsa, oyuna devam.

Bir dahaki sefere serbest kalmak için bana sürünerek gelene kadar etkilenmeyebilir, kayıtsız kalabilirim.

Başımla onayladım. "Harika, bir şoför bizi marinada karşılayacak." "Buluşacak. Teyit etmek için bu sabah aradım."

"Tabii ki yaptın." İskelenin sonuna ulaştığımızda kolumu uzatıyorum. "Önce bayanlar."

Gemiye bindiğimizde kaptan bizi karşılıyor ve limana gelen diğer birkaç misafirle tanıştırıyor. Bunlardan biri Juliette.

Stella onu gördüğünde kekeleyerek durur. Çabucak kendini toparlıyor ve coşkulu bir merhaba diyor. Yastıklı bankta Juliette'in yanına gidiyor ve ben de görevlinin uzattığı kan portakalı mimozayı alıyorum. Stella bana doğru bakınca elim kırılğan flütü sıkıca kavradı.

O da benim gibi parmaklarımın arasında nasıl parçalandığını mı hatırlıyor? Juliette'i görmek, *ikimizin de* istediği bir şey için aç ve çaresiz bir şekilde avucumun içine gömülürken çıkardığı tatlı iniltileri hatırlatıyor mu?

Bakışlarını kaçırmadan önce yutkunuyor ve dudağını endişelendiriyor. Bir duygu dalgası bana kamyon gibi çarpıyor. Bardağı kırmadan önce dokunmadan en yakın yüzeye koyuyorum ve aceleyle kulübeye giden merdivenlerden aşağı iniyorum.

Kendimi banyoya kilitlerken göğsümde acı ve öfke dönüyor. Hayır, girdap değil. Girdap, şarap tadımında yapılan bir şeydir. Bu duygunun medeni bir yanı yok. Bu bir kasırga, sert ve dalgalı bir okyanus fırtınası. Sakin davranabileceğimi düşünmek lanet olası bir şakasıydı. ²

Bunu yapamam. Ona havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım varken yavaş gidemem. Ben bir hanımefendiye kur yapan bir beyefendi değilim.

Aynaya bakıyorum ve kendime kim olduğumu hatırlatıyorum. Ben bir tilkiyim. Bir şey istediğimizde, onu alırız. Kaderimizi başkalarının belirlemesini beklemeyiz. Hiç kimse ya da hiçbir şey için kendimizi ya da arzularımızı küçültmeyiz.

Stella bunu biliyor. Adımızı taşımıyor olabilir ama o da bizden biri. Dün gece bacaklarını açıp parmaklarımı becerdiğinde nasıl bir adam olduğumu biliyordu. Ona sadece kırılgan bir şeymiş gibi davranarak saygısızlık ediyorum.

İşleri yoluna koymaya kararlıydım, kapıyı açtım.

Stella dar koridorun karşı duvarında duruyor. Göğsüm avına yaklaşan bir avcının gibi çarpıyor. Yüklü bir adım daha yaklaşıyorum ve o da sırtını duvara yaslıyor.

Daha uzun duruyorum. "Dün gece olmamış gibi davranmak isteyebilirsin ama yapmayacağım. Açık konuşayım: Daha fazlasını istiyorum, *réalta*." Bana bakmak için başını eğmek zorunda kalsın diye ona yaklaşıyorum ve nefesi derinleşiyor. "Ve istemiyormuşum gibi davranmaktan bıktım."

Gözlerim onun dolgun dudaklarına kayıyor, nasıl da hafifçe ayrılmışlar. Aradaki mesafeyi tamamen kapatıp dudaklarının tadına bakma isteği baskın geliyor. Çenem acı verici bir şekilde sıkılıyor ve hayır'ın ne anlama geldiğini tamamen unutmadan önce kendimi uzaklaşmaya zorluyorum.



İlk durağımız tam bir fiyaskoydu. Satış görevlisi biz geldiğimizde Stella'yı alıp götürdü ve yirmi dakika sonra elleri boş olarak geri döndüler.

İkinci butikte satış elemanı daha az ilgiliydi. "Elbiseleri denemeniz için size biraz zaman vereceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin" dedi ve ikimizi geniş prova alanında yalnız bıraktı.

Stella önünde asılı duran bir dizi resmi elbiseyi incelerken ben kanepeye uzanıp ayaklarımı sedirin üzerine koyuyorum. Birini seçiyor ve üstünü değiştirmek için kadife perdeyi kapatıyor.

Birkaç dakika sonra dışarı çıkar. Lavanta ipeği vücudunda gevşekçe sallanıyor. "Fermuarımı çekmeni istiyorum."

Dönerek boy aynasına bakıyor, elbisenin arkası açık ve kusursuz teni sergileniyor. Ona doğru yürürken yansımasını izliyorum. Gözleri hafifçe kapalıydı ve açıklıkla onu nasıl içime çektiğimi saklamaya çalışmıyorum.

Elbisede gümüş rengi bir ton var, kumaş neredeyse metalik veya krom gibi görünüyor. Vücuduna sıvı bir galaksi gibi yapışıyor. "Çok ... görünüyorsun." Doğru kelimeyi arıyorum. "...*astral*."

"Peki *astral* neye benziyor?" Birkaç santim uzağında durduğumda sırtı sertleşiyor.

"Cennet gibi görünüyorsun, Stella Mae." Sanki transa geçmiş gibi, tek bir parmağımı omurgasında hafifçe gezdiriyorum. Keskin bir nefes çekiyor ve sikim sarsılıyor ve nefesinin tekrar tekrar böyle kesilmesini istiyorum.

Arkasına uzanıyor ve saçlarını kaldırarak boynunu ortaya çıkarıyor. Bu bir davet gibi geliyor ama öyle olmadığını biliyorum. Dün gece gözlerinde gördüğüm muhtaçlık yok, ama daha da iyi bir şey var. Yavaş yavaş yanan bir ateş bana ne kadar istese de unutmadığını söylüyor.

Elbisenin fermuarını çekip geri çekiliyorum ve ona ne kadar muhteşem göründüğünü görmesi için yer açıyorum. Aynada başını öne arkaya eğip düşünüyor.

"O elbiseyi alacaksın," diyorum, çünkü başka bir seçenek yok. "Bu etkinlikte giymesen bile yine de alacağım." Sürüklüyorum

Başparmağımı dudağıma götürüyorum ve bana kaşlarını kaldırdığında omuz silkiyorum. "Bunu yapmamak suç olur."

Dostça bir alaycılıkla gözlerini deviriyor. "Her şeyden önce." Yüzünü bana döndü. "Denemem gereken başka elbiseler var. İkincisi, bana hiçbir şey almayacaksın."

"Evet." Yaklaşıyorum ve daha dik duruyor, sanki daha önce teknede yaptığı gibi geri adım atmayı reddediyor. Yüzündeki mücadele ve meydan okuma beni ateşliyor. "Öyleyim."

Kollarını kavuşturuyor, göğüslerini daha yukarı itiyor ve kanımın ısınmasına neden oluyor. "Hayır-"

İkimizi de şaşırtarak bir adım atıyorum ve ona yaklaşıyorum. Aynanın karşısında yassılaşıyor. Avuç içleri göğsüme bastırmak için dışarı fırlıyor, aynı anda ben de bir elimi hafifçe boğazına doluyorum. Nefeslerim ağır ve sığ. Kendimi tekrar kontrol altına almaya çalışırken yanımdaki elim sıkı bir yumruk haline geliyor.

"*Lochlan*," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. Gözbebekleri büyüyor ve nabızı avucumun altında hızla atıyor. Eğilip dilime çarpmasını hissetmek için damarın üzerinde bir yol yalayasım geliyor.

Çenesini daha şefkatle kavramak için boğazını bırakıyorum. Sesim düşüyor. "Seni şımartmama izin ver."

"Tamam." Sadece ben uzaklaştığımda konuşuyor, sesi ukala ve keskin - tam da sevdiğim gibi. "O zaman hepsini alıyorum." Sanki bir tehditmiş gibi başıyla rafi işaret ediyor, her bir elbise birkaç bin dolar.

"Tamamdır." Sırıtiyorum.

Omzundaki bir lekeyi fırçalıyor ve dikkatle ekliyor: "Ve ayakkabılar."

Gülüyorum. "Aksesuarları unutma. Mücevhere, çantaya, maskeye ihtiyacın olacak - tüm mağazayı satın almayacağımı sanma."

"Tanrım, siz Fox erkekleri gerçekten çok dramatiksiniz." Ofluyor. Kıkırdıyorum. "Ben tutkulu olmayı tercih ederim."

Ağzının kenarından gülümsüyor. "Duygusal mı?" "Kendini adamış."

Kalçasına vuruyor. "Kalın *kafalı*."

Sırtarak ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Sana bunu vereceğim." İkimiz de gülüyoruz.

Birkaç dakika sonra tekrar kanepedeydim ve o dar elbiselerden birinin içinde eğilip bir çift askılı topuklu ayakkabıyı denemek için çabalıyordu. Sinirli bir şekilde ayağa kalktı.

"Bana bırak." Ayağa kalktım ve önünde diz çöktüm.

Tereddüt ediyor ama sonunda çıplak ayağını kalçamın üzerine kaldırıyor. Ayakkabıyı giydiriyorum ve kayışlarını sarmak ve bağlamak için zaman harcıyorum. İkincisini giydiğimde ayağını indirmesine izin vermiyorum. Duştaki fantezim gözümün önünden geçiyor ve bir an için bunun da gerçek olmayabileceği aklıma geliyor. Ama elim pürüzsüz baldırında yayılırken ve ona bakarken, yanarken, bunun gerçek olduğunu biliyorum. Şu anda bana bakışı aklımın alabileceği her şeyden daha güzel.

Avucumu önce dizinin arkasına, sonra da uyluğunun iç kısmına doğru sürüklerken dudağını ısıırıyor. Kanım kulaklarımda çınlıyor, kadife teninde yükseldikçe sesim daha da yükseliyor. Bacağını çektiğinde elbisenin eteklerine bir santimden daha az mesafedeydim. Gözleri, hareketleriyle çelişen bir şey istemekle parlıyor.

Ayağa kalkıyorum ve parmağımla çenesini çizmek için uzanıyorum ama kendimi durduruyorum. Bunu yaptığımda sanki nefesini tutmuş, dokunuşumu bekliyormuş gibi derin bir nefes veriyor.

Ben de ona verdim.

İki elimle yüzünü kavıyorum, dudaklarımı dudaklarına çarpmaya, sonunda tadını içmeye hazırım. Ama son anda eğilip onun yerine boğazına yapışıyorum. Ben boynunu öpüp emerken ve ısırırken o da parmaklarını saçlarımda birleştirerek bana doğru eğiliyor. İnliyor ve bu muhtaç ses beni çileden çıkaracak kadar sertleştiriyor.

Kıçını avuçluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Vücudunu ereksiyonuma doğru yuvarlıyor. Dişlerimi sıkmana ve onu aynaya çarpmana neden oluyor. Ondan kaçan şaşkın iniltiyi yutuyorum.

Elleri gömleğimin altından kayıyor ve çıplak tenimi okşuyor. Bir elimi boğazına dolayarak onu cama yapıştırıyorum, diğer elim de elbisesinin altına giriyor. Elimi külotunun üzerine sürdüğümde tırnaklarını göğsümde gezdirdiğinde avucunun yumuşak okşayışı lezzetli bir acıya dönüşüyor.

Daha fazla baskı uyguladığımda inliyor ve dişlerimi kulağının kabuğunda gezdiriyorum. "Bir günden az oldu ve şimdiden parmaklarımda bu mükemmel amcığı tekrar doldurması için sızlanıyorsun. Tatlı, mantıklı Stella *yine* herkesin içinde yaramazca becerilmek istiyor. Öyle mi?"

Kemerime uzanarak cevap veriyor, ben onu kumaşı ıslatmak için kızdırırken sessiz inlemelerle boğuluyor. Elleri pantolonumun içine girdiğinde ve parmakları sikimin etrafına dolandığında mırıldanıyorum. Dudağını ısırıyor ve beni okşarken gözleri yarı kapalı. Ayık olduğunu bilmeme rağmen bakışlarında sarhoş bir muhtaçlık var.

Çenesini yukarı kaldırıyorum ve çenesinde şehvet dolu bir yol yalıyorum. "Çıkar onu," diye kulağına sertçe fısıldıyorum. Emir alçak sesle ve gırtlaktan geliyor, dokunuşu nefes almamı zorlaştırıyor. Aynadaki yansımamı yakalıyorum, vahşi ve çılgın. Mavi gözlerim ihtiyaçla sertleşmiş. Karşılık bulmasını istediğim bir ihtiyaç.

Sikimi serbest bırakamadan onu döndürüyorum ve elleri cama yapışıyor. Gözlerimiz aynada buluşuyor ve bu neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor, zengin kehribar gözleri değerli taşların katmanları gibi. Ama gözlerinde boğazımı kurutan geçici bir kalite var.

"Aynaya bak, Stella. Eğer bunu yaparsak, başka biriymişim gibi davranmak yok. Seni siken *benim aletim* olacak. Seni boşaltan benim parmaklarım olacak. Ve daha fazla dayanamadığında ağladığın *benim* adım olacak."

Onu o kadar çok istiyorum ki cevap vermesini beklemek ve bacaklarını ayırmamak, gerekirse elbisesini yırtmak ve ona çarpmamak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

Bana izin verir miydi?

O yapmasaydı durabilir miydim?

Bakışları yansımadaki yüzümde geziniyor. Gözlerinde savaştan arzuları çok net görebiliyorum. Daha o konuşmadan kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Sesinde tereddüt ya da belirsizlik duymayı umuyorum ama sadece kararlılık var. "Adada olan, adada kalır."

Kalçasındaki elim donuyor ama çekmiyorum. Çekmiyorum. Belki inatçılık, belki kuruntu, ama burada bir bağ var ve ben bunu koparamıyorum. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Çenesini kaldırıyor. "Evet."

"Tamam." Geri çekiliyorum, göğsüm parçalanıyor. Arkasını dönüyor ve onu ne kadar istesem de, bakışlarındaki özür dileyen ifadeden nefret ediyorum. Stella kararları için asla özür dilemez. "Sadece bildiğim şeyi fark ettiğinde burada olacağımı bil."

Bana bakarken başını eğiyor, gözlerinde pişmanlığa benzeyen bir şey parlıyor. "Hangisi?"

"Birlikte gidiyoruz, *r alta*. Ay ve gelgit gibi." Bir lokmayı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve o da derin derin yutkunuyor. "Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak."

1. Dermot Kennedy'den "Any Love"  alın
2. Bölümün sonuna kadar Omido, Ex Habit'ten "Please"  arkısını  alın



Bölüm 10

Adada

Lochlan

Behirde erken bir akşam yemeğinden sonra villaya döndüğümüzde maskeli baloya bir saatten az bir zaman kalmıştı. ¹ O bir saat boyunca kendimi odama kilitlemeyi düşünüyorum çünkü bu şey vızıldıyor Stella ve benim aramda dayanılmaz bir şey var.

Gerilim, aramızdaki direğe zincirlenmiş, ikimizden biri yaklaştığında dişlerini gıcırdatan, yaşayan, nefes alan bir canavar gibi hissettiriyor. Ama o paramparça olmaya değer. Sırf bir şans için kendimi onun ayaklarına kanlar içinde bırakabilirim.

Stella kapının kilidini açıp içeri girerken kanım kaynıyor. Çantalarını taşıyarak onu takip ederken zorlukla nefes alıyorum. Karşıya geçer geçmez

Eşikte, onları düşürüyorum. Sesle birlikte dönüyor ve ciğerlerimi şişirmek için zorluyorum.

Gözlerini yerdeki torbalardan bedenime doğru çekişi içimdeki en aç parçaları uyandırıyor.

"Adaya geri döndük." Ses tonum ikna ediciydi. Ben sadece onun kurallarına uyuyorum.

Dudakları ayrılıyor ve ben de geleceğini bildiğim reddedilmeye karşı kendimi hazırlıyorum.

Bana çarptı. Elleri gömleğimi avuçlayıp beni kendine doğru çekti.

Tek bir nefesle dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Onu kendime daha sıkı bastırarak yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Dudaklarının sert baskısı eriyip gidiyor ve dilimle keşfetmem için ağzını açarak bana teslim oluyor.

Bir an için sadece dudaklarımızın birleştiği yerde var oluyorum. Tüm duyularım, dilinin benimkinin üzerinde yumuşak hareketlerine ya da dişlerinin alt dudağımı keskin bir şekilde ısırmasına odaklanıyor.

Bunun gibi binlerce kez ölebilirim, her öpücükte boğulabilirim.

Sadece başımı geriye çektiğinde ayrılıyor, parmakları ensemin üzerindeki saçlarıma dolanıyor. Boğulan bir adam gibi nefesimi yutuyorum. Onun nefesleri de bir o kadar ağır ve gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

Bunu gerçekten yapıyor muyuz?

Sessiz sorusunun tek bir cevabı var.

Ağzımı tekrar onunkine yapıştırıyorum ve onu yerden kaldırıyorum. Bacaklarını belime doluyor ve kollarıyla boynumu çevreleyerek öpüşmemizi derinleştiriyor. Aramızdaki yakıcı sıcaklıktan gözlerim kamaşmış bir halde onu yatak odama taşıyor ve yatağa atıyorum.

Gömleğimi başımın üzerinden çekip kemerimi çıkarırken sırtından bana bakıyor. Dirseklerinin üzerinde geriye doğru kaymaya çalıştı ama ben çekiştirdim.

Ayak bileklerinden tutup yatağa yatırdım. Onu yüzüstü çevirip kollarından tutarak üzerine çıktığımda çığlık atıyor.

DNA'larım işleyen şiddet, mantıklı düşünme yeteneğimi yok ediyor. Aslında, şu anda mantıklı olan tek şey onun içinde olmak.

Omzunun üzerinden bakarken gözlerindeki endişeli parıltı bile beni hınzırca mırıldanmaktan alıkoymuyor, "Ödeme zamanı, Stella Mae."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Ne için?"

"Aylarca süren alay ve acıların bedelini ödeyeceksin." Üzerinden kalkıp şortunu kalçalarının yarısına kadar indiriyorum ve dizlerinin üzerine çökmesi için kalçalarını havaya kaldırıyorum. Bir elimi omurgasından aşağı kaydırıp diğerini kalçalarının arasına sokuyorum ve beni bekleyen ılık ıslaklığa bakarak inliyorum. "Ve bu küçük muhtaç amcığın ne kadar ıslak olduğuna bakılırsa, canı yanan tek kişi ben değilmişim."

Uyarılmışlığıyla kayganlaşan iki parmağım klitorisinin etrafında dönerken açlıkla inliyor, sonra geri çekilip önüne dönmeden önce tatlı amının girişini kızdırıyor. Bir dahaki sefere dar küçük deliğine girdiğimde, bacaklarını açmaya çalışıyor ama şortu hala yarıya kadar inmiş olduğu için durduruluyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde inliyor. "*Lütfen*, Lochlan."

"Lütfen ne?" Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Lütfen seni pis mi sikeyim?"

Parmaklarımı daha derine daldırıp G noktasına bastırdığımda "Ye-Ah *tanrım*," diye haykırıyor.

Şiddetli bir sıcaklık göğsümün içinde kırbaçlanıyor. Onu tamamen mahvetme, gözyaşları ve çaresizce yalvarmaktan başka bir şey yapamayacak hale getirme dürtüsü, tadıyla sarhoş olana kadar amını sadık bir şekilde yalama arzusuyla savaşıyor.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum, *réalta*. Sana güzel ve tatlı bir şekilde mi vereyim, yoksa seni çürüklerle mi bırakayım?" Konuştuğumu fark etmiyorum ta ki

Kelimeler sanki başka birine aitmiş gibi odada yankılanıyor. Sesimdeki gerilim çakıl ve çelik gibi.

İçindeki şişmiş yere daha sert bastırıyorum ve amı parmaklarımın etrafında çırpınıyor. Elimde olmadan inliyorum ve onun gözleri bu ilkel sesle geri dönüyor. "Umurumda değil, Lochlan. Sadece sik beni lütfen. Nasıl verirsen ver, kabul edeceğim."

Sözleri ateşe dökülmüş benzin gibi. "Böyle şeyler söylerken dikkatli ol." Pantolonumu indirip sertleşmiş sikimi kavıyorum. Çenem kendi vuruşlarımdan ve onun havadaki kıcının görüntüsünden sıkılıyor. "Ya sana çıplak binmek isteseydim, döllerimle seni becermek isteseydim. O zaman da kabul eder miydin?"

Dudağını sıkarak bana bakıyor ve gözlerindeki çaresizlik ihtiyacım olan tek cevap.

Aletimi bacaklarının arasına kaydırıyorum. Uyluklarının iç kısımlarını kaplayan ıslaklık, ileri geri yumuşak bir şekilde kaymasını sağlıyor. Kalçalarının etrafındaki şortu bacaklarını birbirine bastırarak sikimi kucaklıyor. Sadece bu bile, içinde bir santim bile olmaması beni mahvetmeye yetebilirdi. "*Kahretsin*, Stella Mae," diye küfrediyorum. "Beni sikmeden boşalmamı sağlamayacak tek bir parçan bile yok."

Bir dahaki sefere geriye doğru sallandığımda, kalçalarımı eğiyorum ve içine doğru itiyorum. "*Oh siktir-*"

İçine girdiğim anda amcığı beni sıkıyor ve başım dönüyor.

"Evet," diye miyavlıyor ve sırtını dikleştiriyor. Avucumu kıcına sert ve sıcak bir şekilde indirdiğimde inliyor, ama ben tekrar içine girdiğimde hızla baş döndürücü bir inlemeye dönüşüyor. "Kıcımı kırmızıya çevir, Loch."

"Yüce Tanrım." Talebi karşısında sertçe nefes veriyorum, bunu beklemiyordum ama nedense hiç şaşırmadım. Sıcak beklenti göğsümde düğümleniyor, elim hâlâ son şaplaktan dolayı uğulduyor. Başını aşağı doğru itiyorum. "*Çarşafı ısır*, Stella."

Bir sonraki tokadı avucuma batan binlerce küçük iğne gibi hissediyorum ve teni dokunulamayacak kadar sıcak yanıyor. Bir sonrakinde çığlık atıyor, amcığsı sikimin etrafında kenetleniyor ve nefesimi ciğerlerimden çekip alıyor.

Altın-kahverengi teninin bir miktar renkle kızarmaya başlaması için art arda birkaç darbe alması gerekiyor. "Siktir, bebeğim. Kukun - eğer böyle devam edersen, bu güzel kıcı kırmızıya çeviremeden boşalacağım."

"Çok iyi hissettiriyor." Elimin her vuruşunda nefesi kesiliyor.

Sadece içinde daha uzun süre kalabilmek için ara veriyorum, sıcak yarığını okşamak için etrafına uzanıyorum. Ağlıyor, yüzünü yatağa gömüyor. "*Aman Tanrım.*"

Diğer elim kalçasını sıkıca kavrarken klitorisiyle oynamaya devam ediyorum, onu sıkıca tutuyorum, böylece her vuruşta kabzasına kadar içine girebiliyorum. Kendimi o kadar derine gömüyorum ki, etlerimizin birbirine çarpması her şaplak kadar gürültülü oluyor.

"Siktir, boşalacağım." Pantolonunu indiriyor, sesi yüksek ve muhtaç. Elleri çarşafa dolanıyor ve düğümleniyor. Yanağını yatağa dayamış, gözlerini kapatmış, alnı endişeli bir şekilde onu izliyorum. Onu her gün, her saniye böyle istiyorum. Sadece benim alabileceğim bir acıyla kıvranıyor.

"Hayır, değilsin." Elimi çekiyorum.

"*Lochlan!*"

"Doyana kadar olmaz. Döllerimi içine öyle bir akıtacağım ki, bütün gece beni damlatacaksın." Omzunun üzerinden öfkeyle bana bakıyor ve gözlerindeki hınzır ateş o kadar şiddetli ki gülümsememe neden oluyor.

"Siktir git," diye tükürüyor ve ben de yardım edemiyorum ama mecbur kalıyorum.

Çekip onu sırtüstü çeviriyorum ve kıcını neredeyse yatağın ucundan çekiştiriyorum. Şortunu tamamen çıkarıp bacaklarını omzuma atarak tekrar içine giriyorum. "Biz de bunu yapıyorduk, tatlım."

Bana ters ters bakmaya çalışıyor ama başparmağımı klitorisine bastırıp sıkı daireler izdiğimde göz kapakları titriyor ve ağzı açık kalıyor. Yeni açımı, titreyen amımı, yoksa gözlerindeki ateşli kin mi bilmiyorum ama birkaç vuruş sonra taşaklarım sıkılaşıyor ve karın kaslarım daralıyor.

"Siktir, siktir, siktir-" diye sayıklıyor, sonra dişleri alt dudağını ısırıyor ve başını geriye atıyor. Orgazmı ikimizin de üzerine öküyor.

"Lanet olsun-" Onun zevk dalgalarına binerken kabaca inliyorum, horozum onun derinliklerine sıcak cum pompalıyor.

Tüm gerginlik vücudunu terk ediyor ve yatağa gömölüp nefesini tutuyor. Alnında yumuşak bir ter lekesi var. Kendimi dik tutmak için bacaklarını kavırıyorum, dizlerim o kadar sert boşaldıktan sonra pes etmek istiyor.

Yavaşça içinden ıkıyorum. Ben bacaklarını indirirken o da dirseklerinin üzerinde doğruluyor. "Muhtemelen hazırlanmalıyız." Yumuşak, doygun bir gülümsemeyle gülüyor.

"Evet, muhtemelen." Pantolonumu yukarı çekip eğilerek dudaklarına cömert ve müstehcen bir öpücük konduruyorum. Dudaklarına doğru fısıldıyorum, "Tabii bu senin için bir külot içermediği sürece. Oturduğun her yeri kirletme konusunda endişelenmeni istiyorum." Elimi kalçasında gezdiriyorum. "Ve ne zaman istersem seni kucağıma çeker, elimi elbisenin altına sokar ve ait olduğu yere geri iterim."

Tekrar ayağa kalkıyorum ve ağzı kelimesi kelimesine açık kalıyor. Sırıttıyorum. "Yakında görüşürüz, *réalta*. Beni hayal kırıklığına uğratma."



Bölüm 11

Maskeli Balo

Lochlan

TMaskeli balo için kulüpte pek bir değişiklik yapmamışlar. Zaten yeterince üst düzey bir yer, ama masalara karmaşık şamdanlar ve iki dev kristal avize ve gerçek mumlar. Alevleri vurgulamak için ışıklar normalden daha da kısık. Kürsüde, özenle hazırlanmış maskeler dışında tamamen çıplak olan dört akrobat gösteri yapıyor. Ana kattan ayrılan, mahremiyet ya da teşhircilik için düzenlenmiş odalar var. Bu odaların en büyük ikisinde, akrobatlar ve havacılar sallanıyor, asılıyor, takla atıyor ve tüm bunları yaparken de Cirque du Soleil'de olduğu gibi sevişiyorlar.

Sadece mum kullanmanın muhteşem ve mistik hissettiren bir yanı var. Meçhul kalabalık ve tuhaf sirk unsurları, bunu bir rüyadan fırlamış gibi yapıyor - zor, uğursuz ve heyecan verici bir şekilde tedirgin edici.

Stella ve ben birlikte geldik ama çabucak yollarımızı ayırdık. Ben Mauldin kardeşler ve ortaklarıyla yüz yüze görüşürken, o teknede tanıştığımız çifti -Nicola ve Jazmine- barda buluyor. Gözlerimiz odanın öbür ucunda her karşılaştığında, omurgamın tabanında bir enerji çatırdaması oluyor.

Birkaç saat boyunca bu şekilde birbirimizin etrafında dönüyoruz. İlk başta kedi-fare oyunu sandığım şey, bana doğrudan benden kaçıyormuş gibi gelmeye başlıyor. Güvensizlik benim için doğal bir duygu değil, ama gece uzadıkça kafamı şüpheler doldurmaya başlıyor.

Çok mu zorladım? Çok mu fazla aldım?

Onu asla incitmek istemiyorum ama içimde başka kimsenin acısını umursamayan bir canavar var. Bazen sadece duymak istediklerimi duymaktan, görmek istediklerimi görmekten ve başka hiçbir şeyi umursamamaktan korkuyorum. Bu hastalıklı ve çarpık bir şey ama beni kana susamış bir dünyada hayatta tutuyor.

Bakışlarımla onu takip etmeden duramazken konuşmaya odaklanmak imkansız. Sedefli lavanta elbisesi içinde muhteşem. Açıkçası sırf bana inat olsun diye başka bir şey giymesini beklerdim. Yine de, külot giymeme emrime uyup uymadığını henüz teyit edemedim.

Bu eylemsizlik, bilmemek beni öldürüyor. Boş boş durmak onun beni görmezden gelmesinden daha acı verici. Tam kendimi affettirip yanına gidecektim ki, omzuma inen bir tokatla birlikte votka ve puro kokan sert bir ses duydum.

"Bu Tilki çocuk değil mi?" diye mırıldanıyor sarhoş İlya, yanımda sallanarak. "Jakšič, seni görmek güzel." Elini üzerimden çekip, bir el çırparak

El sıkıştırken sallanıyor. Clark ve Jeffery'nin tepkilerini inceliyle değerlendiriyorum.

ona katılıyor. Jeffery kendini beğenmiş ve önemli biri gibi konuşmaya devam ederken Clark sessiz kalır ve yaşlı adamı tartar gibi aşağı yukarı bakar.

Ilya'nın kendisi Mauldinlerin varlığından rahatsız olmamış gibi görünüyor. Bu sadece kafası iyi olduğu için olabilir ama iki aile arasında neler olup bittiğini anlamama yardımcı olmuyor. Anavatanında en sevdiği genelev hakkında bir hikaye anlatmaya başlıyor, ara sıra İngilizce'den Sırpça'ya geçiyor.

Kısa süre içinde, aralarında kardeşlerin de bulunduğu beş kişilik bir grubu hikayesine dahil etti. Bize dört katlı bir pencereden çırılçıplak kaçmak zorunda kaldığı zamanı anlatırken elleriyle çılgınca konuşuyor, çünkü sıradan bir fahişe olduğunu düşündüğü kadın - onun sözleri benim değil - aslında başkanın metresiydi.

Yaşlı adama hakkını vermeliyim. İki büküm olsa bile nasıl hikâye anlatacağını biliyor. Bir atı nasıl çaldığını ve başkanın adamlarının yanından bir çift çoraptan başka bir şey giymeden nasıl geçtiğini anlattığı sırada gülmekten yerlere yattım.

"Sana hemen söyleyeyim, bunca yıldır hiçbir şey o eyerin zavallı hayalarına verdiği acı kadar acı vermemiştir -ah, benim güzel gelinim!" Geniş ve orantısız bir şekilde sırtıyor. Onunla aynı yöne bakıyorum ve Marcella'nın yaklaştığını görüyorum, uzun sarı saçları onu tüylü bir maskeyle bile belirginleştiriyor. Stella onun yanında ve gözlerini yerden benimkilere kaldırdığında kalp atışlarım hızlanıyor. Bakışlarımı tutuyor ve o yaklaştıkça nefesim ciğerlerimde sıkışıp kalıyor.

Marcella sahte bir tatlılıkla, "İlya, sevgilim," diye mırıldanıyor ve onu yanına çekmesine izin veriyor. Adam kışını avuçladığında yüzünü zorlukla buruşturuyor. "Umarım tüm sırlarımızı Good Ole Boys' Club'a anlatmıyoursundur." Gözleri Jeffery'ye, sonra tekrar kocasına kayıyor.

"Oy, asla, *ljubavi*." Yanağına ıslak, özensiz bir öpücük konduruyor, kızın nasıl kaskatı kesildiğinden habersiz. *Zavallı kız*.

Stella onların etkileşimini kaşlarını çatarak izliyor, dudakları maskesinin altında alay ediyor. Bu hayatın görücü usulü evlilik yönlerinden her zaman nefret etmiştir. Bunun arkaik olduğunu söyler. Aynı fikirde değilim, ama bu hayat evlilik kavramından bile önce gelen ilkeler üzerine kurulu - güç, açgözlülük, kuvvet.

Clark huzursuz görünüyor, özellikle de Ilya ile arasına mesafe koymaya hevesli. Beni yavaş yavaş gruptan ayıran bir konuşmanın içine çekiyor. Ona Summerland'den sonra onlar için sırada ne olduğunu sorduğumda tek başımıza bir kabinde oturuyoruz. Jakşiç'ler hakkında gizlice bilgi edinmeye ve aileleri arasındaki gerilimin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Gözüm Stella'nın üzerinde, ama biraz yorgun olmasa da kendi başına idare ediyor gibi görünüyor.

Bir ara yanımıza geldi. Bir elini masaya koyarak kendini kaldırdı. "Bu gecelik bu kadar yeter." Göz kapakları ağırlaşmıştı ve biraz sarsılmış görünüyordu. "Sanırım çok fazla içtim."

Onu sabitlemek için elimi kalçasına koyuyorum. Fazla içmek ona göre değil ama buradaki her garson bardağınızı dolu tutmak için elinden geleni yaparken bunu yapmamak zor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Seni geri götürmemi ister misin?"

"Hayır, hayır, sen kal." Elini salladı ama ben çoktan ayağa kalkmışım.

"Gerçekten umurumda değil." Ona kolumu uzatıyorum, o da kolumu tutmak yerine kollarını kavuşturuyor.

"Ben büyük bir kıyım, Lochlan. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"O zaman buyurun." Oturdum ve küçük bir parçam rahatladı. Bütün gece ip üstünde yürüyormuşum gibi hissediyorum, bu kadar çok farklı insanı takip etmeye çalışıyorum. Sürekli okumaktan kaynaklanan zihinsel yorgunluk,

Davranışlarını deşifre etmek ve zihinsel olarak not etmek başlı başına yorucu bir iş, ama özellikle de ben birkaç kadehten fazla içmişsem.

"Tamam, iyi geceler." Hiç sallanmadan ya da yalpalamadan uzaklaştığında gitmesine izin vermekten memnunum.

Clark gevşek dudaklı ve çakırkeyifken bu fırsatı kaçırmak istemiyorum. Bilgi almak için acıyı kullanma konusunda uzmanım, ama sıradan, sarhoş bir sohbetin etkisini de asla küçümseyemezsiniz.

Silahsız bir gülümsemeyle ona geri dönüyorum. "Demek Jakšič ve yeni eşi oldukça mutlu bir çift. Sık sık misafir oluyorlar mı?"

Bir kahkaha atıyor ama sonra kendini toparlıyor gibi görünüyor. "Birkaç ay önce balayı için geldiler. Anlaşılan o kadar sevmişler ki, yeni inşa edilen villalarımızdan birini satın almışlar. Artık burada yaşıyor sayılır." Son cümleyi gizli bir duygusallıkla söylüyor, sanki bana bir şey söylemek istiyor ama kendini tutuyor.

Yerleşiyorum, mindere gömülüyorum ve ağzını açmasına izin veriyorum.



Bölüm 12

Tanımlanamayan #1

T Bütün gece bu topuklara sıkışmaktan ayaklarımın altı ağrıyor.
Maskemi yeniden ayarlıyorum. Yanaklarıma yapışan tüyler beni
tahrik ediyor
findık.

"Rahatsız edici, değil mi?" diyor erkeksi bir ses yanımda.

"Yapmaya değer çoğu şey öyledir," diyorum nazlı bir gülümsemeyle ve
sesin sahibine dönüyorum. Katılan erkeklerin çoğu gibi o da siyah bir takım
elbise giymiş. Maskesinin ardında, daha da koyu kirpiklerle çevrili kara
gözler bana bakıyor. Onlarda rahatsız edici bir soğukluk var. Sıcak
hissettirmesi gereken koyu karamel rengi tüylerimi diken diken ediyor.

"Ne içiyorsun?" Elimdeki neredeyse boş bardağa başıyla işaret ediyor.

"Cin tonik." Cevap verdiğime anında pişman oluyorum. İçimdeki
huzursuzluğu yutuyorum.
boğazımda sürünen bir his. "Ama aslında-"

"Ah, işte orada," diye sözümü kesti ve yanından geçen bir sunucuya el salladı.

Başka birinin siparişini teslim etmek için yolda olmasına rağmen doğrudan bize geliyor. "Evet, efendim?" Kibarca başını sallıyor.

"Bir cin tonik," diyor adam ve sonra ürpertici bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Güzel bayan için ekstra özel olsun." Karşılığında gülümsemeye zorluyorum ve o da davetsiz bir kolunu belime doluyor.

Kalabalık kulüpte birinin geçmesine izin vermek için yanından geçiyormuşum gibi davranarak onun elinden kurtuluyorum. Gitmek istiyorum ama kendimi kapana kısılmış hissediyorum. Bana bir içki ısmarladı. Kendime en azından içki gelene kadar kalmamın kibarca olacağını söylüyorum.

"Gecen nasıl geçti?" Rahat etmek için biraz fazla yaklaşıyor.

"Harika!" Cevabım aşırı neşeli, ama fark ettiyse bile umursamıyor gibi görünüyor.

Beklediğimden kısa bir süre sonra garson içkimi getirdi. Bu durumdan kurtulmak için kendimi normalde içeceğimden daha hızlı yudumlarken buluyorum. Zaten konuşmaya da odaklanamıyorum. Kafamın içinde çalan uyarı zillerinin sesi çok yüksek.

Bir bahane uydurup çekip gitmeliydim ama kaba görünmek istemedim. Çok hızlı içtiğim için, alkol doğrudan kafama gitti. Odanın öbür ucunda bir şey gözüme çarptı, bir ışık parlaması. O tarafa baktım ve başımı çevirdiğimde oda dönmeye başladı. Elimi bir kabinin arkasına atıp kendimi sabitliyorum ve başımı sallayarak bu baş döndürücü hissi gidermeye çalışıyorum.

"Birileri içkiyi biraz fazla kaçırmış, ha?" Beni elimden ve belimden yakaladı. "Hadi sana oturacak bir yer bulalım."

Yürümeye başlıyoruz ve ona nereye gittiğimizi sormak istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Göz kapaklarım her adımda daha da ağırlaşıyor,

bacaklarım

*Ben de. Önümde beyaz bir şey çırpınıyor ve yanlışıyla üzerine basıyorum.
İçgüdüsel olarak, onu almak için eğildim.*

Ayak parmaklarımı kaldırdığımda, ayaklarımın artık acımadığını fark ediyorum.

*Ayağa kalkarken ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissediyorum.
Elimde çeviriyorum ve bunun adamın ön cebinde taşıdığı mendil olduğunu fark ediyorum. Her nasılsa, düzgünce katlamaya çalışsam da parmaklarımın işbirliği yapmayacağını biliyorum. Düşüncesizce, mendili tekrar cebine sokuyorum. Bunu yaparken, bir monogram fark ettim.*

Üç harfli.

JBM.



Bölüm 13

İsimsiz

Stella

I Bilincim bataklık çamuruna saplanmış gibi hissediyorum. ¹ Kendimi uyanıklığa çekmeye çalışırken zihnim çamur gibi. Sonunda kafatasımın arkasındaki ağır vuruş beni rüya halimden çıkarıyor. Altımdaki yatağı hissedebiliyorum, yanağımı yastığa dayamışım. Saç tellerim serbest ve gevşek, yüzüme dökülüyor. Nadiren onlar aşağıdayken uyurum. Buraya nasıl geldiğimi, nerede ve ne zaman uyuduğumu hatırlamaya çalışıyorum.

Karanlıktan başka bir şey değil

Geçersiz.

Gözlerimi kapalı tutuyorum, kendimi içinde bulacağım bilinmeyen gerçekliğe itilmeye hazır değilim. Bunun yerine, vücudumu kataloglayarak kendimi yönlendirmeye çalışıyorum. Ayak parmaklarımı oynatıyorum, ayakkabı yok. Bacaklarım sanki

Kat kat battaniye, ama hava soğuk değil. Belki de uykuma karışan bir elbisedir. Başımın ağrması dışında başka hiçbir yerim ağrımıyor. Görmeden parmağımı kolumda gezdiriyorum, kuru ve hafif kabuklu bir şey hissediyorum. *Bu da ne-*

Gözlerimi açıyorum, görüşüm dalgalanıyor ve sonra hızla odaklanıyorum. Gördüğüm şey inkar edilemez. Derim kurumuş kanla kaplı. Algılamaya çalışırken midem bulanıyor, kalbim hızla çarpıyor. Titreyen ve kana bulanmış ellerimle yorganı üzerimden atıp çığlık atıyorum.

Öyle yüksek sesle çığlık atıyorum ki kulaklarım çınlıyor, şok ve korku içimde zonkluyor.

Lavanta rengi elbisem o kadar çok kanla kaplı ki mezbaha önlüğüne benziyor.

Ne yaptım ben?

1. Massive Attack, Young Fathers'tan "Voodoo in My Blood "ı çalın



Bölüm 14

Kanlı

Lochlan

I kulakları yırtan bir çığlıkla sarsılarak uyandım. ¹ Yataktan fırlayıp Stella'nın odasına koşarken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Dün gece eve geldiğimde onu kontrol ettiğimi hatırlıyorum. Güvende ve sapasağlamdı, yatağında uyuyordu. Hâlâ panik ve korku içimde canlı bir bomba gibi dolaşıyor.

Tel.

Kapısını açıyorum, odada başka kimse olmadığını ve onun uyanık bir şekilde oturduğunu görünce rahatlıyorum. "Neyin var?" Yatağının yanına geçerken kalbim hızla çarparak soruyorum.

"Vay anasını..." Güzel elbisesinin kana bulanmış ve sıçramış halini gördüğümde önce bir anlık felç geçirdim. Yere düştüm.

ve titreyen bedenini okşadı. "Ne oldu? Neren yaralı?"

"Hiçbir yerde." Sesi boş, binlerce mil uzakta. "Bu benim değil." Yüzü bomboş, ama kuru kanla kaplanmış ellerine bakarken gözleri geniş ve kederli.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, zihnim hızla olayı kavramaya çalışıyor. Ön kapıya vurulan şiddetli bir yumruk ikimizin de sıçramasına neden oluyor.

Ayağa kalktığımda Stella bileğimi tutuyor. "Beni bırakma, lütfen."

Yalvarışı kalbime saplanan kıymıklar gibi, onu elimden çektiğimde daha da derinlere saplanıyor. Kapıya bir kez daha vuruluyor. Sanki diğer taraftaki her kimse o lanet şeyi yıkmak üzereymiş gibi geliyor.

Elimi yanağına koyuyorum, çenesini kavıyorum ve korku dolu bakışlarını karşılıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum ama kim olduğunu görmem gerek.

"Bu kapıyı kilitle," diye bağırarak onun odasından çıkıp kendi odama koşuyorum. Silahımı aldım ve sessizce ön kapıya doğru ilerlerken silindirin tamamen dolu olup olmadığını kontrol ettim.

"Aç kapıyı, Fox. Etrafın sarıldı!" Clark'ın sesini tanıdım.

Silahımı sıkıca kavrayıp, parmağım tetikte hazır bir şekilde gözetleme deliğinden içeri baktığımda altı namlunun da bana doğru döndüğünü görüyorum.



Stella

kapı koluyla uğraşıyorum.² O kadar çok titriyorum ki kilidi açmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Tökezleyerek geri dönüyorum, yatağın ayağına çarpıyorum ve

Yerde. Gözlerimi kollarımdan ayıramıyorum. Çıplak ellerimle açık kalp ameliyatı yapmışım gibi görünüyor. Şaşkınlıkla bakıyorum, zihnim ağır ağır şimdiki zamana yetişmeye çalışıyor.

Dışarıdan gür bir ses bağırıyor, "Aç kapıyı Fox. Etrafın sarıldı!"

Başım zonkluyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

Bunu ben yaptım.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama her ne ise, kanıtlar her tarafımda. Çok fazla kan var. Bir insan bu kadar çok kan kaybetmeye dayanabilir mi? Ölü bir adamın kanıyla kaplı olduğumun farkına varmak beni şiddetle hasta ediyor. Olabildiğince hızlı ayağa kalkıyorum, baş dönmesi beni tekrar yere düşürmekle tehdit ediyor.

Bolca kusmadan önce banyo lavabosuna kadar gitmeyi başardım. Çoğunlukla safra ve pembe kokteyl kalıntıları. Süzülmeden dönüp durduğunu görmek beni yeniden hasta ediyor. Tuvalete koşuyorum ve şakaklarım çığlık atana ve boğazım çiğ olana kadar kuru kusuyorum.

Aman Tanrım, Lochlan!

Birden kapıya vurulduğunu ve Lochlan'ın koşarak odadan çıktığını hatırlıyorum. Beynim hala yarı hızda çalışıyormuş gibi hissediyorum ve orada olmadığım için, onu kısa bir süreliğine de olsa unuttuğum için suçluluk duyuyorum.

Yürümek grip gibi vücudumu ağrıtıyor ve üşütüyor ama kendimi yatak odasına geçmeye zorluyorum. Kapıya yaklaşıp kulağımı tahtaya dayıyorum.

"Peki vücudu ne kadar sıcaktı?" Lochlan'ın sesinin gergin ama sakin olduğunu duyuyorum.

"Bilmiyorum, lanet olası soğuk!" Daha önce bağırın kişi tekrar bağırır. Sesi tanıdım. Bu . . . Bu . . . *Siktir. Bir* bok düşünemiyorum.

"Tamam, soğuk, bu iyi." Lochlan tekrar konuşur. "Şimdi söyle bana, ceset tamamen katılaşmış mıydı?"

"Sana lanet bir bilim adamı gibi mi görünüyorum?" diye bağıırıyor adam ve kilitli bir kapının ardında bile irkiliyor.

"Clark, beni dinle." Lochlan'ın temposu ılımlı ve yavaştı. "Ceset soğuk ve tam katılaşmışsa, bu sekiz ila on iki saat önce öldüğü anlamına gelir-"

"Yani o öldürüldüğünde seninle konuşuyordum." Clark'ın sözleri kesik kesikti, sanki konuşurken parçaları birleştirmeye çalışıyordu. "Stella nerede?"

."

"Onun için endişelenme," diye araya giriyor Lochlan hemen. "Çok fazla içtikten sonra erken ayrıldı, hatırladın mı? Hoşça kal demek için yanımıza geldi." *Ben mi geldim?*

Hatırlamıyorum. *Hatırlayamıyorum.* Zihnim bulanıklıktan çok bir kara delik gibi. Yatmadan önce yaptığım son şeyi düşünmeye çalışıyorum, ama bu bir akıntıyla mücadele etmek gibi ve somut bir şeye her yaklaştığımda içine çekiliyorum.

Yatağımın yanında yerde tanımadığım bir giysi yığını fark ediyorum. Koşarak yanına gidiyorum ve bunun bir erkek takım elbise ceketi olduğunu görüyorum. Elimde çeviriyorum ve beyaz bir cep mendili gözüme çarpıyor. Onu çıkarıp açtım. Dehşet içinde, işlemeli üç baş harf okudum.



Monogramlı mendili bulduktan kısa bir süre sonra ön kapının kapandığını duyuyorum ve Lochlan gelip benim kapımı çalıyor. Beni yerde, ceketini kucığımda buluyor. Zihnim bir uçurumun içinde yüzüyormuş gibi hissediyorum.

Ceketi benden alıp bir çöp torbasına doldururken kıpırdamıyorum. Bir lokmayı kulağımanın arkasına sıkıştırıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Mavi gözlerinde endişeden başka bir şey yok ve nedense bu beni daha da korkutuyor. Ne yaptığını biliyor.

"JBM," diyorum kısık sesle. "Jeffery Bartholomew Mauldin. Onu ben öldürdüm, değil mi?"

"Onu sen öldürmedin," diyor kesin bir ifadeyle. Ona inanmayı o kadar çok istiyorum ki.

"Ama o öldü, değil mi?" Sertçe yutkunuyorum.

Başparmağıyla yanağıma hafifçe okşuyor. Çok rahatlatıcı. Hak ettiğimden daha fazla. "Şimdi seni duşa sokmamız gerekiyor. Tamam mı, *réalta*?"

Savaşmak için duygusal enerjim olsa bile, fiziksel enerjim yok. İçimdeki ve dışımdaki her parçam tükenmiş hissediyor. Kemik yorgunluğu. Kusmak maraton koşmak gibiydi. Göz kapaklarım çok ağır. Sadece uyumak istiyorum.

"Biraz daha uyanık kalmalısın." Lochlan usulca yanağıma dokunuyor ve gözlerim çırpınarak açılıyor.

"Çok yorgunum," diye mırıldanıyorum.

Hüzün - yoksa acıma mı? - yüz hatlarını gölgeliyor, kaşları birbirine düğümleniyor. "Biliyorum, güzel kız. Biliyorum."

Beni kollarının arasına aldı, kanlı elbisemle birlikte. Beni doğruca banyoya taşıyor ve yağmur duşunu açmadan önce ayaklarımı paspasın üzerine koyuyor. Duş başlığını kancadan aldı ama sonra geri verdi. Önümde duruyor ve elini saçlarıma doğru uzatıyor. "Alabilir miyim?"

"Mhmm." O düşünceli bir şekilde saç tellerinin bir kısmını tutup incelerken ben oyuncak bebek gibi donup kalıyorum. Kaşlarını çatıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var.

"En azından biraz var. ." diyor kendi kendine iç çekerek. Kandan bahsettiğini varsayıyorum. Jeffery Mauldin'in kanı. Öldürdüğüm adamın.

Saçlarımın çıplak omuzlarıma usulca düşmesine izin veriyor, sonra makyaj masasının üzerindeki ürünlerimi karıştırıyor. Omzunun üzerinden bakıyor, elinde iki farklı şişe var. "Saçını yıkamamız gerekiyor. Kullanmamı istediğin bir ürün var mı?"

Göğsüm sıkışıyor. Saçını yıkamalıyız. İstedığın bir ürün var mı? kullanmam için.

"Normal şampuanım gayet iyi."

Şişeyi kolunun altına sıkıştırıyor ve arkamdan dolaşıyor. Harap olmuş elbisemin fermuarını açarken parmakları hafif ve sıcak, bu küçük rahatlık karşısında gözlerimi kapatıyorum.

Geri dönüp benimle yüzleşti. "Her şeyini çıkarman gerekiyor. Sen soyunurken ben gidebilirim ama en iyisi yıkanmana yardım edeyim de bir şey kaçırmadığından emin ol..." Özür dileyen bir yüz ifadesiyle sözünü kesiyor.

"Kan mı? Anladım." Başını sallıyor ve sonra ayaklarına bakıyor. Yüzündeki acılı ifadeyi yatıştırma içgüdüsü, sabahtan beri hiç olmadığım kadar uyanık hissetmeme neden oluyor. "Hey." Parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum ve derin, yaralı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Teşekkür ederim."

Ağzı sıkı bir çizgi oluşturuyor ve alnını benimkine yaslamak için öne doğru eğiliyor. Gözlerim kapanıyor ve onun yakınlığında iç çekiyorum. Konuştuğunda, boğazında gül dikenlerinden bir düğüm varmış gibi geliyor, suçluluk ve kederin birbirine dolanmış sarmaşıkları. "Seninle her zaman ilgileneceğim. Gücüm neye yeterse ve daha fazlası. Beni duyuyor musun?"

"Seviyorum." Yanlarında asılı duran ellerini tutup hafifçe sıkıyorum.
"Sana güveniyorum."

Ellerini bırakıyorum ve duşa doğru bir adım atıyorum. Elbisemin ince askılarını omuzlarımdan kaydırmak ve her şeyin yere düşmesine izin vermek beklediğimden daha kolay. Yaptığımız onca şeye rağmen beni ilk kez tamamen çıplak görüyor. İçimin yarıldığını hissettiğimde fiziksel formumu sergilemek çok alakasız geliyor.

Duşa girmek için kendimi zorluyorum. Burada bir saniye daha titreyerek durursam asla hareket edemeyeceğimden korkuyorum. Suyun acısı hoş bir acı, zihnimin sisli halini keserek duyularımı sarsıyor. Bir tarafta iki duş başlığı, diğer tarafta ise büyük bir küvet var. Akıntının altında duruyorum, sıcaklığa rağmen titriyorum.

Lochlan arkamdan geliyor. Başta tişört giymiyordu ama atletik şortunu da çıkarmadı. Gözlerimi kapatıyorum ama arkamdan fısıldadığını duyuyorum. "Lütfen söyle bana, Stella. Göremediğim bir yerin incindi mi?" Ne demek istediğini hemen anlıyorum. Bu o kadar duygu yüklü bir yalvarış ki, sanki bu bir şekilde ağrıyan kemiklerime sızmasını engelleyebilirmiş gibi, gözlerimi daha da sıkıyorum. Sesindeki acı, vücudumun herhangi bir yerinden daha fazla acıtıyor.

Sorusu bacaklarımı ve kalçalarımı oynatmama neden oluyor, herhangi bir acı olup olmadığını araştırıyorum. İşte o zaman içimde tuttuğum hıçkırık su yüzüne çıkıyor. Ağlarken omuzlarım çöküyor, yüzümü ellerime gömüyorum.

Lochlan tereddüt etmeden, kıyafetlerini umursamadan suyun akışına doğru adım atıyor. Beni etrafında döndürüyor ve göğsüne sıkıca bastırıyor. Sırtımda genişçe açtığı elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor.

"Eğer çoktan ölmediyse, onu bulduğumda ölmüş olmayı dileyecek." Sözleri şiddet dolu.

Ne demek istediğini, gözyaşlarımın ne anlama geldiğini düşündüğünü anlıyorum. Geri adım atıyorum ve o da kollarını gevşeterek aramızda boşluk bırakıyor. "Sorun bu değil." Burnumu çekiyorum. "Neden ağladığımı bilmiyorum. Sanırım rahatladım."

Kaşları çatılıyor, gözlerinde yakıcı bir anlama ihtiyacı var. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne olduğunu bilmiyorum ama ..." Sözlerim kısa süreli bir hıçkırığa takılıyor. "Ama hiçbir şey olmadığını biliyorum." Hâlâ şaşkınlıkla bana bakıyor. "Eğer ben

- Eğer biri bana saldırsaydı, kızgın olurdum ama değilim."

Anlayış ve ardından rahatlama yüzünü kaplıyor. Üst dudağımdaki bir damla suyu yalıyorum ve gözleri harekete kayıyor. "*Tanrıya* şükür." Beni eskisinden daha da sıkı kendine çekiyor, sanki artık beni kırmaktan korkmuyormuş gibi. Ağır bir iç geçiriyor ve ben de onun sıcak, güçlü bedeninde ve her ne olduysa hayatta kaldığım bilgisinde teselli bularak içimi yıkamasına izin veriyorum. Yaşıyorum.

Ben buradayım. Onun kollarındayım.

Ve olmak istediğim başka bir yer olduğunu sanmıyorum.



Haşlayıcı bir duştan sonra cildim çiğ kalıyor. Saç tellerim ağır ve ıslak. Saç derime nazikçe masaj yapan ve ürünü dikkatlice durulayan adamın ne kadar hassas olduğunu hatırladığımda göğsümdeki düğüm biraz daha geriliyor. O çocuğun duştan çıktıktan sonra saçına bir kez havlu sürüp işi bitirdiğini görmüştüm, o yüzden bu kadar dikkat ve özen beni şaşırttı. Gerçi belki de şaşırtmamalıydı.

Saçlarımı pamuklu bir tişörtle elimden geldiğince kurutuyorum ama çabucak ıslanıyor. Lochlan elini uzatıyor. "Üzgünüm, ona da ihtiyacım olacak." Son bir kez sıktıktan sonra uzatıyorum. Kıyafetlerimiz, havlularımız ve hatta üzerinde soyunduğum banyo paspası ile birlikte çöp torbasına atıyor.

Yolundan çekilerek onu çalışırken izliyorum. Çok metodik. *Pratik*. Bu beni meraklandırıyor. "Onu sen mi öldürdün?"

Bir dolapta bulduğu çamaşır suyunu duş giderine döküyor. "Hayır."

"Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Hayır."

Hayal kırıklığı ses tonuma sızıyor. "O zaman onu benim öldürmediğimi nereden biliyorsun?"

Yaptığı işi bırakıyor ve benim ayaklı küvetin kenarında oturduğum yerin karşısındaki tezgâha yaslanıyor. "Çünkü katilleri tanırım ve sen onlardan biri değilsin."

"Ama hatırlamıyorum-"

"Güven bana-"

"Ama nereden *biliyorsun*?" Bağırarak istemiyorum ama içim içimi yiyor. Bilmem *gerekıyor*. Çaresizliğimi sezgisel olarak anlamış gibi başını sallıyor.

"Hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi? Sadece ufak tefek şeyler değil. Bütün gece boştu. Uyandığında kendini çok yorgun hissediyor muydun, zorlukla hareket edebiliyor muydun ve uzuvların binlerce kilo gibi mi hissediyordu?" Başımı sallıyorum, kalbim bu kesin tanım karşısında daha da hızlı çarpıyor. "Uyuşturulmuş olmalısın."

Beynimin bir yerlerinde bundan şüpheleniyordum ama yine de doğrulama midemi bulandırdı. İnsanlar başkalarını sırf yatağa yatırmak için kandırmaz.

"Bu bir kaza değildi." İlk başta bana ilaç verildiğinden bahsettiğini düşünüyorum ama sonra ekliyor: "Ya da nefsi müdafaa. O kadar kan, o kadar çaba ve güç gerektiriyordu, bunu yapamazdın."

Parmaklarımı porselen leğene vuruyorum, iki gün üst üste uyuyabilecekmişim gibi hissetmeme rağmen huzursuzum. Lochlan'ın gözlerinin içine bakıyorum. Koşullar göz önüne alındığında hayal bile edemeyeceğim bir sakinlikle gözlerimi karşılıyor. Bunun için minnettarım. "Eee... şimdi ne olacak?"

1. Massive Attack, Young Fathers tarafından *Voodoo in My Blood* çalmaya devam et
2. Massive Attack, Young Fathers tarafından *Voodoo in My Blood* çalmaya devam et



Bölüm 15

Gitmek İçin Ne Güzel Bir Yol

Lochlan

"Bunu benim yöntemimle yapmak için çok geç değil." Ana ofise doğru yürürken belimdeki silaha uzandım, Stella'nın eli benimkini uzaklaştırdı.

"Konuklara işkence etmek ve onları sorguya çekmek, yeni sahipliğimizi duyurmak istediğim yol değil," diye espri yapıyor, her zamanki soğukkanlılığı ve zekâsı sabahın erken saatlerinden beri geri gelmeye başlıyor. *Sıcak bir duş gerçekten de her şeyi düzeltebilir.* Kendi kendime kıkırdıyorum.

O devam ederken kapıyı açık tutuyorum, "Öylece etrafta dolaşıp kafaları kıramazsın."

"Daha önce hiç sorun yaşamamıştım," diye şaka yapıyorum. Mekan bir ofisten çok bir spa'ya benziyor. Duvarlar muhteşem bir kireç badanası ve zemin

dökülmüş ve cilalanmış terrazzo. Jeodezik bir kubbe tavan penceresinin altında, tropik ağaçlar ve dev orkidelerden oluşan canlı bir koru bulunmaktadır.

Resepsiyon görevlisi mermer bir masanın arkasında oturuyor ve bizi karşılıyor. "Bay Mauldin hemen içeri girebileceğinizi söyledi." Elini Mauldin'in ofisine doğru uzattı.

Koridorda yürürken, Stella yarı fısıltıyla, yarı gizlice, "Buradaki insanların çoğunun seni şüphesiz durduracak kendi güvenlikleri olmasa bile, ya yanlışlıkla birini öldürürsen?" diye soruyor. Koridorun ortasında duraklıyor ve sessizce, "O zaman asla bilemeyiz" diyor. Düşüncesini tamamlamak yerine dudağını çiğniyor ve bakışlarını kaçırıyor. Çenesi gözyaşlarını tutuyormuş gibi çalışıyor.

"Bana bak," diyorum. İsteksizce burnundan nefes alıyor ve sonra bakışlarıma karşılık veriyor. Bana korkuyla bakıyor ve bu bana kaburgalarıma kızgın bir demir saplanıyormuş gibi hissettiriyor. O korkuyor ve benim cevaplarım yok. *Henüz yok.*

"Onu sen öldürmedin ve ben bunu kanıtlayacağım." Çenesini hafifçe kavriyorum ve başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. "Bana güveniyor musun?" Buğulu gözlerini kırıştırıyor ve başını sallıyor. "Güzel."

Orada parıldayan gözyaşları bağırsaklarıma paslı bir bıçak gibi saplanıyor. Bu sabahtan önce, onu tanıdığım on dört yıl boyunca Stella'yı iki kez ağlarken görmüştüm.

Bir keresinde *Gossip Girl* maratonu sırasında Chuck ve Blair ayrılmıştı. Kendini savunmak için söylüyorum, ateşi vardı ve adet görüyordu. Bunu saymıyorum. Diğer tek sefer Cash'in kötü giden bir anlaşma sırasında üç kez vurulmasıydı. Kurşunlardan biri akciğerini deldi, diğeri aort damarını kıl payı sıyırdı ve sonuncusu da dalağını deldi. Ameliyat masasına, ameliyattan sağ çıkma şansı yüzde on olarak yattı.

Özel hastane odamızın bekleme salonunda yıkıldığını hatırlıyorum. Bir meleğin ağladığını görmek gibiydi. Kardeşimi kaybettikten sonra hayatta kalabileceğimi sanmıyordum ama onu teselli etmeye çalışırken - korkmuş on altı yaşında bir çocuk olarak elimden gelenin en iyisini yaptım - Cash'in ölmesinin en kötü kısım olmayacağını biliyordum. Onun yokluğunda herkesin çöküşünü izlemek olacaktı.

Tanrı'ya şükür o pisliği öldürmek zor.

Koridorda ilerlemeye devam ediyoruz ve eli kapıya uzanıyor. Kendi elimle onunkini kapıyorum ve aramızda ağır bir an geçiyor. Beklentiyle kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, on yedi yaşımdan beri *kazara* kimseyi öldürmedim. Bana biraz güven, *réalta*."

Gülmemek için kendini zor tutarken yüzü bir anda değişiyor. "Oh, seni nasıl yaraladım."

Kapıyı iterek açıyor, başı dik ve kendinden emin adımlarla yürüyor. Onun dayanıklılığı beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Clark masasının arkasına oturuyor ve o da sanki *kendi* ofisiymiş gibi Clark'ın tam karşısındaki koltuğa oturuyor. Birkaç saat önce katatonik olduğunu, uyuşturulduğunu ve travmayla sarsıldığını asla tahmin edemezsiniz.

Ailemizle geçirdiği onca zaman boyunca karanlığımıza hiç girmemişti. Şimdi ise balıklama atladı. Ama ışığını kaybetmeden bunu başarabilecek biri varsa, o da odur.

"Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm," diyor nazikçe ve ben de onun yanındaki koltuğa oturuyorum.

"Teşekkür ederim." Başını sertçe salladı. "Jeffery bir piçti ama yine de benim kardeşimdi. Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum ama size karşı dürüst olmak gerekirse, böyle bir şeyin olması an meselesiydi." I

Kapımı kırmaya hazır olduğu bu sabahki ses tonundaki değişiklik karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Ortak sorunumuza bir çözüm bulmak için çalışmaya başlamadan önce-" Stella öne doğru eğildi. "Summerland veya faaliyetleri ile ilgili olarak saklanan veya yanlış beyan edilen herhangi bir bilginin teklifimizi geçersiz kılacağını ve anlaşmamızdan cayma hakkımızın tamamen saklı olduğunu hatırlatmama gerek olmadığına eminim."

Arkama yaslandım ve Mauldin'in yüzünün düşmesini izledim. Eğer lafi dolandırmayı düşündüyse, artık düşünmüyor. Ona neyin tehlikede olduğunu hatırlatması akıllıca. Kardeşinin hak ettiğini aldığını söyledikten sonra, adaletten çok mali durumunu önemseydiği açık.

Onun şartlarını sözsüz bir şekilde kabul ederek başını sallıyor. "Jeffery iki şeyde iyiydi: para harcamak ve düşman edinmek."

Hesaplı bir blöf yapıyorum. "Peki, şimdi bize Jakšić'lerle olan işinden bahsetmeye hazır mısın?"

"Bunu biliyor muydun?" Deri koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor, savunması yükseliyor.

"Yeterince biliyorum, ama bu bize her şeyi anlatman için bir şans." Bir bok bilmiyorum. Sadece şüpheleniyordum, o da bunu doğruladı. "En baştan başla."

Derin bir nefes alır ve parmaklarını dikleştirir. "Jeffery bazı tehlikeli insanlarla derin bir ilişki içindeydi-"

"Kumar mı?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Ne kadardan bahsediyoruz?"

"İki otelimizi teminat olarak gösterdi." Dudağı kıvrılıyor, kızgınlığı hissediliyor. "Bu yüzden Summerland'i satmaya karar verdik, böylece Mauldin'lerimizden vazgeçmeden borcunu ödeyebilecektik." Mauldin Hotel, babaları tarafından kurulan ve şu anda en az bir düzine oteli olan lüks bir zincirdi.

yerler. "Zaten satmayı düşünüyorduk, bu da bizi zorladı."

"Peki ya Jakşıçler?" Ben zorluyorum.

"Evet, doğru. Boyundan büyük işlere kalkışmadan önce, konuklara şantaj yaparak alışkanlıklarını bir şekilde sürdürebiliyordu. Eminim buranın, özellikle de Libidine'in herkesin içindeki günahkârı ortaya çıkarabileceğini anlamışsınızdır. Konuklar, mahremiyetleri için güvenlik kameralarımızın olmadığını bilirler. Bazıları anonimlik perdesine takılıyor, gün ışığında karanlıkta kalmasını istedikleri şeyleri yapıyorlar."

O bunları söylerken Stella'nın gözleri bana doğru kayıyor. Sonra gözlerinde bir farkındalık parlıyor ve Mauldin'e dönüyor. "Kulübün kamerası yoktu, ama Jeffery'nin vardı."

"Aynen öyle. Elinde düzinelerce misafirin uygunsuz fotoğrafları ve videoları vardı-" "Kendi cinayetini kameraya çekmiş olabilir," diye haykırıyor.

İç çekiyor. "Marcella'ya şantaj yaptığını öğrendikten sonra hepsini indirdim. Böyle bir şey olmadan önce durması gerekiyordu."

Şantaj, cinayet için gayet makul bir bahane, ama yine de bir şeyler kafama yatmıyor. "Madem insanlara şantaj yaptığınızı biliyordunuz, neden önce beni suçladınız? Görünüşe göre kurbanları en bariz seçim olurdu."

"Bunun için özür dilerim." Utanmış bir halde tavana bakıyor. "Onu daha yeni bulmuştum. Şoka girmiştin. Çok korkunçtu, çok ..." Doğru kelimeyi arıyormuş gibi ellerini sallıyor. "Vahşiceydi ve tüm saygımla söylüyorum, ailenizin itibarı ..." *Boşlukları doldur der* gibi başını sallıyor.

"Nasıl öldürüldü?" Stella ağzından kaçırıyor ve sonra dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor, sanki bunu yapmak istememiş gibi.

"Özel odalardan birindeydi. Aziz Andrew haçının üzerindeydi. Birisi penisini kesmiş ve, um-" Boğazını temizliyor ve başını sallıyor. "Ağzına sokmuş."

Stella'nın çenesi açılır. "Yüce Tanrım."

"Dürüst olmak gerekirse, bu benim yapacağım bir şeye benziyor." Hafif bir kıkırdamayla omuz silkiyorum. Stella bana ölümcül bir bakış fırlattı. "Tüm saygımla," diye ekliyorum dostça bir gülümsemeyle.

"Her neyse," diyor dramatik bir şekilde ve Mauldin tiksinti ve dehşet karışımı bir ifadeyle bana bakmak yerine dikkatini ona yöneltiyor. "Lochlan'ın az önce söylediklerine rağmen, aslında bir kadının yapacağı bir şeye benziyor. Tüm bu sik *olayı* sadece bir şantajcıyı durdurmak için yapacağın bir şey değil. Eğer amaç buysa, neden kaza süsü vermedin ya da onu vurmadın?"

Bunu düşündüm ve yüksek sesle düşündüm. "Haklısın, bu kişisel bir şeydi. Onun acı çekmesini istediler. Bir noktaya değinmek istediler."

Birkaç dakika sessizlik içinde oturup düşünüyoruz. İlk konuşan Stella oldu. "Ilya Jakšič'i ara. Bir fikrim var."



"Bu bir düzine farklı sağlık kuralını ihlal ediyor olmalı." Daha büyük bir et dolabının içindeki derin dondurucuda paketlenmiş buz gibi bir Jeffery Mauldin ile yüz yüze geldiğimizde Stella yüzünü buruşturuyor. Burnunu kısıyor. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Dramatik bir şekilde alay ediyorum. "Tanrım, evet. Şu anda çöplükten daha kötü kokuyor olmalı-"

"Onu dondurmaktan bahsetmiyorum." Dudakları tiksintili bir küçümsemeyle büküldü.

Clark bu sabah kardeşini bulamayınca, onun özel odalardan birinde sarhoş bir halde uyuyakalmış olabileceğini düşündü. Görünüşe göre daha önce de yaptığı bir şey. Bayılmak yerine onu hâlâ haçın üzerinde, pantolonu ayak bileklerinde ve aleti ağzında buldu.

Gitmek için ne yol ama.

Malum nedenlerden dolayı polisi aramak istemiyordu, bu yüzden taşan bir depodaki bu dondurucu bir sonraki en iyi seçenektir.

"Oh." Ne demek istediğini şimdi anlıyorum. "Gerekli mi? Hayır. Ama biz Fox erkeklerinin ne kadar dramatik olduğunu söyleyen hep sen değil misin?" Göz kırpyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"Şu işi bir an önce bitirelim," diye homurdanıyor.

Onun yanındaki dondurucuya bakıyorum. "Her şey düşünüldüğünde, o kadar da kötü görünmüyor."

"Berbatsın," diyor kahkahasını bastırarak.

Kirpiklerine ve yüzündeki saçlara buz kristalleri yapışmış ve teni mavi-gri alt tonlarla hayalet gibi solgun. Stella'nın odasındaki takım elbise ceketi hariç, tamamen giyinik. Pantolonu yukarı çekilmiş, ama gömleği kanla lekelenmiş. Ağzı donmuş bir şekilde açık, esniyormuş gibi görünüyor.

İstediğimi aldıktan sonra doğruca Jakşiç'lerin villasına gidiyoruz. Mauldin, Ilya ve oğlunu Michelin yıldızlı bir şefin vereceği özel bir öğle yemeğine davet ederek dışarıda olmalarını sağladı. Marcella'yı dışlamasını açıklamak için kadın düşmanı bir neden bulmak onun için neredeyse çok kolaydı,

"En kaliteli bifteklerin sadece kuş yemi yiyen bir kadın için harcanması" hakkında bir şeyler.

Villaları bizimkinin neredeyse aynısı ama daha تنها ve ana yolun dışında. Zili çalar çalmaz Stella kıpırdanmaya başlıyor, kolyesiyle oynuyor ve endişeyle etrafına bakıyor. Endişeli olduğunu biliyorum. Şu anki teorimiz, Marcella'nın Stella'yı suçlamak için ona ilaç verdiği yönünde.

Elimi omzuna koydum. "İstemiyorsan burada olmak zorunda değilsin."

"Hayır, biliyorum." Durur ve omuzlarını yuvarlar. "Ona 'neden ben' diye kendim sormak istiyorum." Bunu yüksek sesle söylemiyor ama hepsinin bu olmadığını biliyorum. İtiraf ederken Marcella'nın gözlerinin içine bakmak istediğinden eminim. Katil olmadığından emin olmak için.

Saniyeler sonra Marcella büyük ön kapıyı açar. Pembe bir bikini ve etek giymiş bir Barbie'ye benziyor ve masif ahşap, yerden tavana kadar uzanan kapı tarafından cüceleştiriliyor.

"Stella!" diyor sevinçle, güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırarak. Bizi içeri buyur ediyor, yaşam alanlarına doğru yürürken konuşuyor. Güverteye ve havuza açılan kapılar açık, güneş ışığı içeri süzülüyor.

"Aman Tanrım, sen de benim kadar akşamdan kalma mısın?" Peluş beyaz bir kanepeye uzandı.

Stella dişlerini sıkıyor ve gülümsemeye zorluyor. "Daha iyi oldum."

"Kusura bakma, İlya burada değil," diyor bana, sanki benim de burada olduğumu yeni fark etmiş gibi. "Erkeklerle ilgili bir şey." Stella ve ben ayakta kalırken, o elini sallayarak dev bir yastığın üzerine uzanıyor.

"Aslında buraya seni görmeye geldim," diyorum ve o da doğrulup dudaklarında gergin bir seğirmeyle bana bakıyor. Sözümü sakınmadan ona, üzerinde saçma sapan büyüklükte gümüş bir fiyonk olan bir hediye kutusu uzatıyorum.

Önce bana, sonra ona ve tekrar bana baktı. "Um, bu nedir?" Sorusunun sonunda ses tonu yükseliyor ve göğsümde tomurcuklanan bir heyecan kabarıyor. Bunlar her zaman en sevdiğim anlardır, birinin kaçtığını düşündüğü andan ne kadar berbat durumda olduğunu fark ettiği ana kadar. Bir insanın hayatının gözlerinin önünden film şeridi gibi geçmesini ve onu buraya getiren tüm aptalca kararları yeniden yaşamasını izlemek gibisi yoktur.

"Aç şunu," diyor Stella sertçe ve Marcella'nın irkilmesine neden oluyor. Pençeleri dışarı çıkıyor ve bunun sikimin seğirmesine neden olduğunu inkâr edemem.

Kapağı yavaşça açarken, sanki bir şeyin üzerine atlamasını bekliyormuş gibi başını yana çeviriyor. İçine bakarken yüzü şaşkınlıkla buruşuyor.

"Aman Tanrım, bu bir-" Yüksek sesle soluk soluğa kalıyor. Göz kapakları titriyor ve bayılmadan önce koltuğunda sallanıyor.

"Az önce *bayıldı* mı?" Stella kanepeye koştu. Marcella'yı çılginca sallıyor ve bir şeyler yapmam için bana bağıyor.

"Peki." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çektim. "Sanırım katil o değil."



Bölüm 16

Dağınık, Dağınık

Stella

"**W** Yani Jeffery'yi öldürdüğümü ve testereyle kesilmiş aletini bana getirdiğimi düşündünüz çünkü ... ?" Marcella şakaklarını ovuştururken

Jeffery'nin cinayetini, şantajı, ondan şüphelenmemizi ve onunla yüzleşme planımızı anlattığımız her şeyi.

Lochlan tekrar koltuğuna oturuyor ve buzdolabından aldığı birayı açıyor. "Dramatik etki," diyor ve bana muzip bir gülümseme gönderiyor. Bunu yaptığında içimdeki ateşi görmezden gelmeye çalışıyorum. Şimdi zamanı *değil*.

Kaşlarını şüpheyile çatıyor. "Uh-huh."

Ellerini savunmak için kaldırdı. "Bayılmanı beklediğimden değil."

Alay ediyor. "Doğru, çünkü her kız ölü bir adamın sikini bir kutuda ister."

Lochlan birasını yere bırakıp kalkmak için hamle yaptığında ondan önce davrandım.

"Tanrım, sanki Den'e geri dönmüş gibiyim." Onu işaret ediyorum. "Sen, otur. Ve *sen*" -Marcella'ya bakıyorum- "adamını ara. Onu buraya getir. Jeffery'yi sen öldürmediysen, büyük ihtimalle o öldürdü."

"Yapamam." Yüzünü

buruşturuyor. "Neden?"

"Ilya onunla birlikte-"

"Oh, kahretsın." Lochlan dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilirken gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Sen Clark'sın, değil mi?"

"İyy, hayır." Burnunu kaşdı ve sonra tereddütle ekledi. "Ama Ilya'ya yakın."

"Dağınık." Gülüyor ve tekrar rahatlıyor.

Onu görmezden geliyorum. "Ne kadar yakın?"

Dudaklarını büzerken gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor. Kaşlarımı sabırsızca kaldırıyorum ve sonunda dökülüyor. "Bojan ile bir ilişkim var-"

Lochlan bir çığlık atar ve ellerini birbirine vurur. "İşte *bu* dağınıklık." Kayboldum, "Kim?" diye sordum.

"Oğlu," diyorlar aynı anda.

Başımı sallayarak ve söylenerek kanepeye geri düşüyorum. "Ah, kızım."



Mutfaktan gelen anahtar seslerini duyuyoruz. Üçümüz de aynı anda başımızı ön kapıya doğru çeviriyoruz. "Bu çok hızlı oldu-" Lochlan'ın düşünceleri Marcella'nın bizi çılgınca mutfağa doğru itmesiyle kesiliyor.

"İçeri girin, içeri girin." Bizi bir süpürge dolabının içine itti. Tabii ki buradaki tüm dolaplar arasında en küçük olanına sıkıştırıldık.¹

Dar alana sığışıyoruz. Işık kapıdaki çitalardan içeri süzülüyor, bizi loş çizgilerle kaplıyor ve dışarıya dalgalı bir görüş sağlıyor. Göğüslerimiz neredeyse aynı hizada ve Lochlan'a baktığımda başını yana eğiyor, gözleri kapüşonlu bir şekilde ağzıma düşüyor.

Alt dudağını ıslatırken dilinin küçük fiskesine çekiliyorum. Yutkunurken boğazı düğümleniyor ve elleri kalçalarımın uzandığında nefesim kesiliyor. "Bana öyle bakamazsın" diye fısıldarken sesi alçak bir mırıltıya dönüşüyor.

"Ne gibi?" Nefes alıyorum, zar zor duyuluyor.

Beni daha yakına çekiyor, kalçalarımız birbirine bastırıyor ve kalbim çılgınca çarpıyor. Dudakları kulağımın yanında geziniyor, nefesi sıcak ve alaycı bir şekilde boynumda. "Sanki sen çılgınlıklarına karşı koyarken bu pis, küçük dolapta seni boşaltmamı istiyorsun."

Ağır ön kapının açıldığını duyuyorum ve hiç düşünmeden elimi Lochlan'ın ağzının üzerine kapatıyorum. Kalçalarımı sıkıca kavrarken avucumun altında gülümsediğini hissediyorum. Zihnim dolap kapısının diğer tarafına odaklanırken karnım zangır zangır titriyor. Marcella'nın ciyaklayarak beni selamlamasını dinlerken nefesimi tutuyorum.

"Beni görmeni gerektirecek kadar acil olan şey neydi? Bu sabahtan sonra yorgun olacağını düşünmüştüm," diye şaka yapıyor ve onu belinden tutup kendine çekiyor. Bojan'ın aksanı babasınınkinden daha hafif, daha Amerikanlaşmış. "Babam kaplıcaya gidiyor. Biz

en az bir saatimiz var ..." Adam bikinisinin ipleriyle oynar. Kız şakacı bir şekilde adamın ellerini itiyor ve endişeyle dolaba doğru bakıyor.

Hadi Marcella, topla kendini. İtiraf etmeden önce bizi ele vermemesi için dua ediyorum. Onu gafil avlamak için tek şansımız bu olabilir.

"Biliyorum. Onu ben gönderdim. Onunla orada buluşacağımı söyledim, yani aslında fazla vaktimiz yok ama yaptığın şey için sana teşekkür etmek istedim." Kadın kollarını adamın boynuna doluyor ve adam sanki şanslı yaver gitmek üzereymiş gibi sırıtıyor.

"Peki ben tam olarak ne yaptım? Sana hayatının en iyi aletini vermekten başka." Adam kalçalarını oynatıyor ve kadın sahte bir kahkaha atıyor. *Tanrım, kadınlar buna gerçekten kanıyor mu?*

Yüzümü buruşturuyor olmalıyım çünkü Lochlan'ın gülerken burnundan gelen sıcak nefesini hissediyorum. Onu sessizce susturmak için gözlerimi açıyorum. Bojan'ın hareketlerini taklit ediyor, ama dar alanda kıpırdanmaktan çok alaycı bir yuvarlanmaya benziyor. Elleri hâlâ kalçalarımın, kığımın kıvrımları üzerinde kayıyor. Ellerini aşağıya doğru kaydırmaya devam ederken gözlerinde sinayıcı bir parıltı var. Parmakları şortumun eteğini okşuyor.

Parmak uçları kalçalarımı okşuyor ve uyluk içlerime sürtünüyor, Marcella'nın cümlesinin ilk kısmını kaçırmama neden oluyor. "...küçük şantaj sorunumuzu hallediyorum."

Yumuşak dokunuşlarından ve onların dikkat dağıtıcı, baş döndürücü etkisinden kaçmak için öne doğru sallanıyorum. Bu sadece beni onun önüne daha sıkı bastırıyor. Sert sikini karnımda hissettiğimde, ağzındaki elim düşüyor ve bir adım geri atmaya çalışıyorum. Direniyor, ağzını indirirken parmakları etime daha çok gömülüyor. Dudakları benimkine sadece bir santim yaklaştığında nefesimi tutuyorum. Tenimin her santimi uğulduyor-

"Şantaj mı? Sen neden bahsediyorsun?" Bojan'ın cilveli tonu bir anda kayboldu. Lochlan'ın elleri dondu ve gözlerini dolap kapısına dikti,

bakışları

Niyetli, sanki daha yeni dikkat etmeye başlamış gibi. Göğsüm rahatlama ve hayal kırıklığı karışımıyla iniyor.

Bojan geri çekiliyor. Aralarında bir parmağını ileri geri sallıyor. "Birinin bizi bildiğini mi söylüyorsun?" Ya inanılmaz bir aktör ya da tamamen gafil avlanmış.

Listemizden bir şüpheli daha silinirken Lochlan'la birbirimize bakıyoruz. "Jeffery'i bu yüzden öldürmedin mi?" Marcella açık açık soruyor.

"Jeffery öldü mü? Biri onu öldürdü mü?" Gerçek bir şok yüz hatlarını boyuyor.

"Elinde fotoğraflar, videolar vardı. Sana da şantaj yapıyor olmalı diye düşündüm-" "Tanrım, hayır." Parmaklarını saçlarının arasına sokup köklerini çekiştiriyor. "Bu babam olmalı." Elini yüzünde gezdirerek yürümeye başladı. "Seni öldürecek, *beni* öldürecek! Gitmeliyim, buradan çıkmalıyım-"

"Bekle, Bojan." Telefonunu ve anahtarlarını cebine geri koyarken Marcella da peşinden koşuyor.

"Hayır, hayır." Ona uzanmasını engellemek için ellerini havaya kaldırır. "Beni ikinci kez affetmeyecek."

"İki kez mi?" Sesi düşer. "Şimdiden biliyor mu? Tanrım..."

"Şey, hayır, bizimle ilgili değil." Bojan'ın gözleri rahatsız bir şekilde kayıyor. "Milena'yı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Eski karısı mı? Tabii ki, onun ne ilgisi var-oh, *seni piç!*" Marcella onun suratına bir tokat atarken elim ağzımı kapatmak için havalanıyor.

Bu tüm reality şovlardan daha iyi.

"Babanın bütün karılarıyla yatıyor musun? Çık dışarı!" Onu dışarı itiyor ve sinirli bir çığlık atmadan önce kapıyı çarpıyor.

Lochlan bana bakıyor, dili yanakta, ve aynı anda "*Dağınık*" derken bir kahkaha atıyorum.



Bir kez daha esnediğimde gözlerim sulanıyor ve okumaya çalıştığım kitaptaki kelimeler bulanıklaşıyor. "Akşam yemeğine nasıl yetişeceğim bilmiyorum." Kendimi uyandırmak için nafile bir çabayla yanaklarımı sıvazlıyorum.

"Biraz kestir. Zamanında uyanmanı sağlayacağım." Lochlan villamızdaki kanepeye gelip bana katılıyor, bacaklarımın altından kayıyor ve ayaklarımı kucağına koyuyor.

"Hayır, uyumama izin veremezsin." Ona ciddiyetle bakıyorum.

"Neden olmasın? Dinlenmeye ihtiyacın var ve bunu hak ediyorsun." Yan masadan bir sörf dergisi alıyor ve rastgele bir sayfasını açıyor.

"Çünkü şimdi uyursam, bir hafta boyunca uyanabileceğimi sanmıyorum." Bu sabahtan beri saf adrenalinle koşuyorum. Kanepeye uzanmak bile muhtemelen bir hataydı. Bu akşamki planlarımıza kadar beni meşgul edecek bir şeyler bulmalıydım.

Bojan'ın şantajdan tamamen habersiz olduğu ortaya çıktıktan sonra Jeffery'yi öldürme nedeni ortadan kalktı. Bu da Ilya'yı bir sonraki en bariz şüphelimiz olarak bıraktı. Üvey oğluyla olan ilişkisini az çok ortaya çıkardıktan sonra Marcella bize tekrar yardım etmekten pek mutlu olmadı ama Lochlan onu ikna etti.

"Marcella'yı fikrimizle işbirliği yapmaya ikna etmek için yaptığın blöf akıllıca bir hamleydi" diyorum.

"Oh, blöf değildi. Bojan'la olan tüm ilişkisini gerçekten kaydettim," diye açıklıyor soğukkanlılıkla, dergisinin bir sayfasını çevirirken. "Yine de Jakšič ilişkiyi zaten biliyorsa bunun ne kadar işe yarayacağını bilmiyorum."

"Pantolonuma girmeye çalışırken." Etkilenmiş gibi yapıyorum. "Oldukça çok görevli."

Sadece sırtıyor. "Beni bilirsin, Stella Mae. Memnun etmeyi amaçlarım." Bir hafta önce gülüp geçeceğim sözler şimdi yanaklarımın kızarmasına neden oluyor.

Yanaklarımdaki sıcaklığa eşlik eden heyecan ve suçluluk duygusunun garip bir karışımı. Bir yandan Lochlan'ı yeni bir ışık altında görüyorum, eğlenmek bir yana hiç düşünmediğim şeyleri hissediyorum. Ama öte yandan, çıkmaz bir yola giriyorum.

Birlikte olmam gereken türden bir adam değil.

Bir saniyeliğine kariyer suçlusu ve mafya infazcısı olayını bir kenara bırakalım. Neredeyse on yaş daha genç ve hala çapkınlık evresinde. Hayatımda oynadığı şu anki rolden, onu mahvetme riskini göze alamayacak kadar mutluyum.

Adada olan, adada kalır.

Şu anda bu yabancı ve karmaşık duyguları sorgulayacak zihinsel kapasiteye sahip değilim, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Tüm bunlar bana neyi hatırlatıyor biliyor musun? Harlow'un Cash'e amatör hafiyelik yaptığı ve doğaçlama bir cinayet soruşturması yürüttüğü zamanı."

Gülüyor. "Zavallı kız, gerçekten denedi." Dergiyi bırakıyor ve kucağında duran ayağımı kaldırıyor. "Bunu asla unutamayacak."

Ayağımın topuna masaj yaparken inliyorum. "Şimdi kirli oynuyorsun." Gözlerimi kapatıyorum ve başımı kolçağa yaslıyorum. "İyi bir ayak masajını geri çeviremeyeceğimi biliyorsun." Özellikle de dün gece boyunca topuklu ayakkabı giydikten sonra, bu cennete çok yakın.

Bir kapak açıyorum ve o da sanki bir tartışmayı kazanmış gibi sırıtıyor. Gözlerinde şefkatli bir şeyler de var. Kalbimi allak bullak ediyor çünkü biz ayrıldığımızda bu ilişki bitecek.

"Söz veriyorum seni uyandıracağım."

"Sadece gözlerimi
dinlendiriyorum," diye ısrar
ediyorum. "Mhmm," diye
mırıldanıyor. "*Elbette.*"

Sesindeki kahkaha uykuya dalmak için ihtiyacım olan son rahatlatıcı şey.

1. Kings of Leon'dan "Closer" şarkısını çalın



Bölüm 17

Tanımlanamayan #2

***I**Çıkışa ulaşmadan hemen önce bir kolun belime dolandığını hissediyorum. "Dikkatli ol," diyor alaycı bir şekilde, ben tökezleyerek çekmeye çalışırken.*

Ondan uzaklaşıyorum. Görüşüm bulanık, yönümü şaşırmış durumdayım, ama onu baskın kolonya ve karanfilli sigara kokusundan hemen tanıyorum.

Partinin ortasında uyuyakalacağımı düşünmüştüm. Ama beni bir kabine götürdüğünde, deri minder başımı yaslayabileceğim rüya gibi bir bulut gibi görünüyordu. Masaya yeni biri katıldığında -sanırım arkadaşı- onlar sohbetin ortasındaiken masadan kalktım.

Şimdi, beni tekrar buldu.

Uyanıktım ama farkında değildim, uyurgezer gibiydim. Bu odaya nasıl geldiğimi hatırlamadan yumuşak bir yüzeye, bir şilteye uzanıyorum. Bir şey bileğimi sıkıyor ve başımın üzerine doğru çekiyor. Arkamda küçük bir ses

Kafamın bir köşesi bunun kötü olduğunu, korkmam gerektiğini, kaçmaya çalışmamı söylüyor... ama ortalık çok sessiz ve gözlerimi kapatamayacak kadar iyi hissettiriyor.



Bölüm 18

Rüya Cinayet Destinasyonu

Lochlan

IStella'yı asla uyandırmam. Bunun yerine, Marcella bana Ilya'nın poker oynamak için evde kalacağını mesaj attıktan sonra onu yatağına götürüyorum. Üzerine bir havlu serdim.

yastığa koyar ve gece boyunca kaya gibi uyurken havayla kurumaya devam edebilmeleri için saç tellerini yayar.

Ertesi sabah, bir şey söylemeden önce beş dakika boyunca aynı ananas parçasını tabağında gezdirmesini izliyorum. "Bir tekne gününe ne dersin? Çok yakında siyah kumlu plajı olan bir ada var."

Çatalını bıraktı ve bana üç kafam varmış gibi baktı. "Cinayeti çözmeye çalışma olayını unuttun mu?"

"Hey, dn çok Şey yaptık. Bence izin gününü hak ediyoruz." Gülümseyerek onu ikna etmeye çalışıyorum - genellikle cazibeme karşı bağışıklığı olduğunu biliyorum, ama bu beni denemekten asla alıkoymayacak. Parmağını masaya vuruyor, ikna olmamış gibi, ben de ekliyorum: "Ada kilit altında, hiçbir katil kaçamayacak."

Yenmemiş yemeğine bakıyor. "Bir Şeyler yapmamız gerektiğini hissediyorum."

"Her zaman böyle hissedersin, katil serbest olsun ya da olmasın. Yavaşlamakta sorun yok." Onu tereddütlü ve içine kapanık görmekten hoşlanmadığımı da eklemek istiyorum. Dnn onun için çok zor olduğunu biliyorum. Herkes için öyle olurdu, özellikle de hayatın içinde olmayan biri için. Komşu ama hayatın içinde değil. şu ana kadar.

Gözlerinde merak kıvılcımları çakıyor. "Siyah kum mu dediniz?"¹

"Mhmm." Oturduğu yere geliyorum ve ellerini tutarak onu sandalyesinden çekiyorum. "Bir yeraltı yanardağ silsilesi bir kumsal oluşturdu ve en yüksek noktası sadece bizim için küçük bir ada oluşturdu."

Onu da kendimle birlikte sürükleyerek geri geri gidiyorum. Bıkkınlıkla başını geriye atıyor ama yine de bir gülümseme kırıntısı yakalıyorum. Küçük ama gelgit dalgası gibi vuruyor beni. Annemin mezarı üzerine yemin ederim ki, hayatımın sonuna kadar onun böyle gülümsemesini sağlamak için elimden geleni yapacağım.

"Siyah kum, özel plaj, sonsuz güneş ışığı, uçsuz bucaksız okyanus." Onu odasına çekip yatağa iterken ikna edici bir resim iziyorum. Etrafta bulduğum eşyaları ona fırlatmaya başladığımda gülüyor: mayo, bez çanta, güneş örtüsü, plaj battaniyesi.

Geniş, hasır şapkasını başıma geçiriyorum. "Bu bende kalacak. şimdi hazırlan, beş dakika içinde yola çıkacağız."



Tatil köyü güvenliğine adasının uzak tarafında benim için bir dıştan takma motorlu tekne hazırlattım. ² Stella şüpheyle baktı. Gövdesi boyunca iki ahşap bankı ve tamamen metal kaplaması var. Kesinlikle pek bir şeye benzemiyor, ama bizi oraya götürecektir. "Çok uzağa gitmiyoruz. Buradan görebilirsin." Ufuktaki yeşil bir lekeyi gösteriyorum.

Elini kalçasına koyuyor. "Bu beni okyanusun ortasında öldürüp Summerland'in tamamını kendine almak için bir oyun mu?"

Soğutucumuzu ve çantalarımızı tekneye attıktan sonra ona yaklaşıyorum. Ben daha da yaklaşırken çenesini kaldırıyor, göğsü tuttuğu nefesle yükseliyor. Vücudum yanmaya başlıyor, sanki o açık bir alev ve ben benzinden yapılmışım gibi.

"Summerland'i mi istiyorsun? Onu sana vereceğim. Bir kalp atışında." Parmağımı çenesinden aşağıya, yukarı kaldırdığı çenesine doğru kaydırıyorum. "Ve eğer seni öldürmeye çalışsaydım, bunun geldiğini asla göremezdin."

Ne demek istediğimi kanıtlarcasına, şaşkınlıktan çılgılık bile atamadan onu omzumun üzerinden baş aşağı fırlattım.

Kayığı suya itiyorum ve içine giriyorum. "Lochlan!" diye bağıyor, tekne benim ağırlığım altında sallanırken hâlâ baş aşağı sallanıyor. Bilerek daha da sallanmasını sağlamak için bir ayağımdan diğerine geçiyorum. "Katil olmadığımı söylemiştin, ama kesmezsen beni katil yapacaksın."

Gülerek onu yere bıraktım ve öldürücü ısrarına rağmen, son zamanlardaki en hafif halini aldı. Motoru çalıştırdım ve bizi açık okyanusa doğru yönlendirdim. Okyanustan uzaklaştıkça üzerindeki ağırlığın azaldığını hissedebiliyorum.

Summerland, kan ve hileden, kayıp anılardan ve cevaplanmamış sorulardan uzak.

Kumsala varmadan önce motoru durdurdum ve soğutucuyu açtım. "Bu şerefe nail olmak ister misin?"

Stella içindeki bağlı çöp torbasına bakıyor. "Bunlar benim giysilerim mi?" Başımı sallıyorum. "Artı birkaç dambıl."

Birkaç dakika boyunca sözsüzce onlara bakıyor, bir düşman gibi yüzleşiyor ve o koyu kahverengi gözlerin arkasında neler olduğunu bilmek için öldürürdüm. Ayağa kalkıyor, önce tereddütle çantaya uzanıyor, sonra kararlı bir şekilde onu soğutucudan çekip çıkarıyor. Geri savuruyor ve öyle bir güçle okyanusa fırlatıyor ki, tüm tekne sanki bir dümenle çarpılmış gibi sallanıyor.

"İyi ki kurtulduk." Başarılı bir iç çekişle yerine oturuyor, sonra gözlerinde yeni bir kıvılcımla gülümseyerek bana bakıyor. "Bir plaj günü kulağa gerçekten hoş geliyor."

İstesem de gülümsememi gizleyemezdim. "İşte benim kızım." Hasır şapkamı bir beyefendi gibi ona doğru eğiyorum ve motoru tekrar çalıştırıyorum.

Dipsiz, çivit rengi su, biz bara doğru ilerlerken yerini abanoz rengi kuma bırakıyor. Çapayı atıyorum ve eşyalarımızı alıyorum. Çantasına uzanıyor, ben de elinden alıp omzuma atıyorum. "Nefes aldığım sürece, *réalta*." Ona buradaki ilk günümüzde verdiğim sözü hatırlatıyorum, asla kendi çantasını taşımak zorunda kalmayacak.

Tekneden çıkıp diz boyu soğuk suya giriyorum. Ona elimi uzatırken istemsizce titriyorum ve o da yüzünü buruşturuyor. "Dondurucu, değil mi?"

"Bunun için endişelenmene gerek yok." Elini benimkine koyar koymaz, diğer kolumla bacaklarını teknenin dışına çekiyorum ve onu suyun üzerinde kucaklıyorum. Maskaralıklarına her zaman yaptığı gibi gözlerini deviriyor.

Tek umudum bunların onu elde etmek için taktikler olmaktan öte, ona gerçekten değer verdiğimi kanıtlamak. Kolunu boynuma doluyor ve *belki de* başarılı olduğumu düşünüyorum.

Onu böyle tutmak çok doğal geliyor. Sanki gökten düşmüş de kollarıma inmiş gibi.

Sahile elli metreden daha az bir mesafe var ve oraya ulaştığımızda, ona sarılmaktan başka bir şey istemediğim halde onu bırakıyorum.

Plajın düz ve pürüzsüz kısmı çok uzun değil. Küçük, kayalık bir uçurumun dibinde her iki tarafta büyük kayalar ve taşlar yığılı. Barmenlerden biri bana diğer tarafta tepeye tırmanan ve size Atlantik'in üç altmışlık manzarasını sunan zorlu bir patikadan bahsetti.

Stella dalgaların sürüklediği odunlardan bir alan temizliyor ve battaniyemizi seriyor. Gömleğimi çıkarıp sırt üstü uzanıyorum. Güneşin ısınıp hapseden siyah kum kumaşı ısıtıyor. Stella elbisesinin eteğini kaldırdığında gözlerimi kapatmak üzereydim. Utanmadan, elbisesini başının üzerinden çekip sade siyah bikinisini ortaya çıkarırken dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Güneş arkadan aydınlatıyor, her mükemmel çizgisini aydınlatıyor. Bu görüntünün tadını çıkarıyorum, bakışlarım yavaşça uzun bacaklarından yukarı, kalçalarının kıvrımlarına ve sıkı karnına doğru ilerliyor. Gözlerim göğüslerinin kabarıklığında, narin köprücük kemiklerinde gezinirken kalbim küt küt atıyor. Yüzüne ulaştığımda tamamen duruyor, duygulu gözler benimkilerle korkusuzca buluşuyor.

"Sen . . . *Siktir*." Başımı sallıyorum. "Ne kadar güzel olduğunu anlatacak kelime yok. Denemek bile hakaret olur."

Cesurca, "Dene." diyor.

"Sana günlerce bakabilirim ve yine de nefesimi kesersin." Ciddi olup olmadığını anlayamamış gibi başını yana eğiyor.

"Kapa çenenin." Topladığı elbisesini bana fırlatıyor ve gözlerini devirerek

oturuyor. Ama dudağı gülümsemek için savaşıyormuş gibi seğiriyor ve bu da tek ihtiyacım olan şey.

Gördüm. Yuvarlandım ve kalçalarına uzandım. Göğsüme bir şişe güneş kremi sıkıştırarak beni durdurdu. "Yanına almayı unutacağını biliyordum."

Şimdi gözlerimi devirme sırası bende. "Keşke bir günü bile başkasını düşünmek zorunda kalmadan geçirebilsen." Gülüp geçiyorum ve battaniyenin kendi tarafıma dönüyorum, ama içten içe ciddiylim.

Kitabını açıyor ve omuz silkiyor, etkilenmemiş. "Ben buyum işte."



Stella sırt üstü yatıyor, güneş şapkası yüzünü örtüyor. ³ Uyuyup uyumadığını anlayamıyorum. Karnının düzenli nefes alıp verişini izliyorum. Bir parmağımı karnının ortasından aşağıya doğru hafifçe kaydırıyorum ve bikini altının üst kısmını izliyorum. Karnının alt kısmındaki en küçük seğirmeyi görüyorum ve kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Yavaşça üzerine tırmanıyorum, göbek deliğinin üstünden yumuşak bir öpücük dışında ona dokunmuyorum. Keskin bir nefes alıyor. "Uyuyor musun?" Sesim boğuk, zaten arzu ile kalın.

"Evet," diyor ve şapkasının altından gözlerinin yuvarlandığını duyabiliyorum.

Kıkırdıyorum. "Bu çok kötü." Üstüne çıkıp kaburgalarının altına, sonra da kalça kemiklerinin dibine bir öpücük daha konduruyorum.

Beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor ama dudaklarımın her dokunuşunda nasıl gerildiğini hissediyorum. Ufak tefek hareketler olsa bile kontrolünü kaybetmesini izlemek bağımlılık yapıyor.

Topuklarımın üzerine oturuyorum, dizlerim bacaklarının iki yanında ve ellerimi vücudunun yan taraflarına doğru sürüklüyorum, durup ipleriyle oynuyorum

Altılar.

Ben nazikçe bel kemerini aşağıya doğru çekiştirmeye başlayana kadar hiçbir şey söylemiyor. Şapkasını geri çekip güneşe karşı gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bunu aklından bile geçirme. Kuma girmek istemediğim yerler var."

"Tamam." Sırıttıyorum ve sırtüstü dönüyorum, onu da yanıma alarak kalçalarımın üzerine oturtuyorum. Şapkası yanıımızdaki battaniyenin üzerine uçuyor. "O zaman yüzüme otur."

"Ne?" Şaşkınlıkla gülüyor.

"Otur. Benim. Face." Her kelimeyi küstahça telaffuz ediyorum. "Hadi ama, tüm bu olanlardan sonra, kesinlikle bir iki orgazmı hak ediyorsun." Dudaklarını birbirine bastırıyor, gülümsemesini bastırıyor. "Ya da en azından beni susturmak için yap."

Bir kahkaha atarak çatlıyor. Bu ses göğsümün derinliklerinde çiçek açan bir sıcaklık yaratıyor. Bana kendini beğenmiş bir bakış atarak bikinisinin iplerini çekiyor ve alt kısmını çözüyor. Şeytani bir şekilde sırtarak kalçalarını avuçluyorum. "Aynen öyle bebeğim, buraya çık ve beni kullan.

"Çenenin kapatacağını söylemiştin," diye takılıyor vücudumda ilerlerken. "Bana o amcığı verirsen yaparım," diye alay ediyorum ve bana ters ters bakıyor.

Bu, kendini ağzıma bıraktığında hissettiğim memnuniyeti daha da kötüleştiriyor. Kalçalarını iki yanından sıkıca kavrayarak sabitliyorum ve dilimi geniş ve düz bir şekilde tatlı amcığına doğru sürüklüyorum.

"Oh," diyor nefes nefese şaşkınlıkla ve ben daha fazlası için açgözlülüğümün tadını çıkarıyorum. Dilimi kıvrımlarının arasına daldırıyorum ve ucuyla klitorisine dokunmadan önce iç dudaklarını okşuyorum.

Ellerimi kendi elleriyle örtmek için arkama uzanıyor ve pelvisini içime doğru sallıyor. Dilimi klitorisine sürterek hareketlerini açıklıkla

eşleştiriyorum. Muhteşem inlemeleri ve keskin nefes alışlarıyla ödüllendiriliyorum.

İstedikini o kadar utanmadan ve çekinmeden alıyor ki, şu anda olduğum kadar hiç emin olmamıştım: onun kaderinde bir Tilki olmak var.

Parmaklarını benimkilerden ayırıyor ve saçlarımda gezdiriyor. Gözlerimi geri çevirip onunkilere bakıyorum. "Aletini çıkar. Amımı yalarken kendini okşa." Basit kelimeler kulağa hiç bu kadar iğrenç gelmemişti. Doğrudan kan dolaşıma çarpan yıldırım gibiler.

Şortumu aşağı itmek için kalçalarımı kaldırıyorum ve sikimi kavıyorum. Başparmağımı başımın üzerinde kaydırduğımda, ucunu ıslatan pre-cum'u hissettiğimde şaşırmadım. Stella tarafından kullanılmak hayatımın en önemli olayı. Gururla kabarıyorum ve bunun gerçek olduğuna biraz da inanamıyorum.

Elimi uzunluğumda yukarı ve aşağı kaydırıyorum, bu da beni onun içine inletiyor. Bacakları başımın yan tarafını sıkıyor ve miyavlıyor, "*Kahretsin, Lochlan*. Böyle inlediğinde-" Tekrar yapıyorum ve sözleri muhtaç bir iniltiyle kesiliyor.

Zevk seslerimiz havaya karışıyor, deniz kuşları ve dalgalarla dans ediyor. Sanki dünyadaki son iki insan biziz, sadece birbirimize duyduğumuz şehvetle hayatta kalıyoruz.

Boştaki elimi altına sokup parmaklarımı sıırılsıklam olmuş amına sokuyorum. Hemen ağzıma karşı kükreyerek parmaklarımın üzerine daha da gömülüyor. Parmaklarımı içinde kıvırıyorum ve G noktasına karşı nabız atıyorum. Kendini bu hissin içinde kaybediyor gibi görünüyor, nefes nefese kalırken sallanıyor ve gıcırıyor.

"Tanrım," diye haykırıyor ve kalçaları titremeye başlıyor, hareketleri derin ve çaresiz hale geliyor. Onu çılgına çeviren noktayı okşamaya ve bastırmaya devam ediyorum. "Siktir, Lochlan. *Fuuuck, boşalacağım*." Bacakları başımın etrafında kenetlenirken ve dilimin her tarafına fişkırırken inlemeleri keskin ve baş döndürücü. Ilık sıvı ağzımı ve yüzümü dolduruyor.

Dölleri hafif tuzlu ve cehennem gibi erotik. Derin bir nefes veriyor ve çenemden kayıyor, vücudu yumuşak ve gevşek. "Bu inanılmazdı." İç çekiyor, mutlu ve memnun.

Vücudumda aşağı doğru hareket ederek kığını sert sikime sürüyor. Bana sarhoş, yarı gözleri kapalı bir bakış atıyor, dudağını ısırırken dizlerinin üzerine yükseliyor ve sikimi eline alıyor. Kan beynime sıçradı. "Dilimi sürdüğün gibi sikimi de mi süreceksin? Her zaman çok açgözlüsün, değil mi, *réalta*?"

Bana ukala bir sırıtış atıyor ve üzerime çöküyor. "*Siktir*," diye derin ve düzensiz bir şekilde inliyorum, başım tekrar kuma gömülüyor. Onun amcığı günahın vücut bulmuş hali. Cennet ve cehennem bir arada.

Sırtını eğerek öne doğru kıvrılıyor ve başımı avuçlarının arasına alıyor. Başımı yana yatırıyor ve dölünün içinde uzun, müstehcen bir yol yalıyor. Kendi tadına baktığında amı kasılıyor ve yemin ederim saf etere dönüşüp yanacağım.

Arkasına yaslanıp bana binmeye başladığında, dizlerimi büküyorum ve topuklarımı dikerek ona doğru itiyorum. Destek için göğsümü avuçluyor, ağzı sürekli bir solukta açılıyor. Alnımda ter damlaları oluşuyor ve onu etrafımda, üstümde hissetmek damarlarıma ateş pompalıyor.

Göğüslerini avuçluyorum ve o da üstünü açıyor. Cılız kumaş düşüyor ve inanamayarak başımı sallayarak inliyorum. "Lanet olsun. Ben de bundan daha ateşli olamayacağını düşünüyordum." Altın metal göğüs uçlarını deliyor; incilerden yapılmış zarif çiçekler her bir çubuğun ucunu süslüyor.

Mücevherleri gösteriyorum ve o gülüyor. "Onları duşta nasıl görmedin?"

Şaşkırım. "Hiçbir fikrim yok."

Kollarımı sırtına doluyorum ve göğüslerinden birini ağzıma alabilmek için doğruluyorum.

"Yesss." Zevkle mırıldanıyor ve parmaklarını saçlarıma doluyor, ben çivili meme ucunu nazikçe koparıp ısırırken beni yakınımda tutuyor.

Ben göğüslerini, boynunu, göğsünü yalayıp öperken o yavaşça sikimi aşağı yukarı çekerken inlemelerimiz aynı alanı paylaşıyor. Teninin her santimini yakından tanımak istiyorum. Tadını, kokusunu, hissini. Tam olarak neyi sevdiğini ve nasıl istediğini bilmek istiyorum.

Orgazmım yavaşça yükselen bir dalga gibi üzerime geliyor. Nefesim kesiliyor ve beni daha sıkı kavırıyor, içimde boğulacakmış gibi ağzımı öpüyor. "Beni nerede istiyorsun bebeğim?" diye bağıyorum.

Parmaklarını kulaklarımın arkasına geçiriyor ve dudaklarıma doğru fısıldıyor: "İçime gel."

"Siktir, lütfen. *Lütfen,*" diye yalvarıyorum, aniden güçsüz düşüyorum ve tam da bunu yapma ihtiyacıyla kesinlikle harap oluyorum.

Kulağımın kabuğunu ve arkasındaki hassas noktayı nazikçe izlemeye devam ediyor. "Bunu çok istiyorum."

Boğuk bir inilti ve ateşli zevk dalgalarıyla boşalırken yüzümü boynuna gömüyorum. Sıcak bedenine yapışıyorum, tam bir rahatlama ve uğultulu enerjinin baş döndürücü kombinasyonuna sarılıyorum.

Terli şakağımı öpüyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve ben onun tenine doğru iç çekiyorum. "Sanırım sana bağımlı oldum, *réalta*."



Bu seyahatten önce Stella'yı bir kadın sağlığı kliniğinin önünde megafonla kendisinden iki kat büyük bir adama bakarken gördüm. Orada çalışan kız kardeşi,

bağnaz, kürtaj karşıtı protestocular tarafından her gün tacize uğruyor. Stella bu adamın karşısına dikildi ve onu keskin sözlerle yonttu. Adam Stella'nın tutkusu ve öfkesi altında soldu.

Sayısız bar kavgasını ayırdığını, hatta bir keresinde bir adamın kafasında şişe kırdığını gördüm. Onu o kadar kızgın gördüm ki nutku tutuldu ve onu o kadar kızgın gördüm ki ağzından çıkan şeyler bir denizciye rakip olabilirdi.

Onu öfkeli, kızgın ve öfkenin her tonunda gördüm. Ama onu hiç böyle görmemiştim.

Beşinci kez saçları uçurumun tepesine doğru sürünerek tırmandığımız çalılıklardan birine takıldığında, artık beni hadım etme tehditlerinin abartılı olduğunu düşünmüyorum.

"Eğer bu bir izse, o zaman ben lanet olası bir denizkızıyım, seni orospu çocuğu!" diye bağılıyor ve arkama baktığımda elindeki daldan bir diken kopardığını görüyorum.

"Geri dönebileceğimizi söyledim," diyorum ve bana attığı ters bakışın daha zayıf bir adamın taşaklarını büzeceğinden eminim.

"Birincisi, arkamı dönmek için iznimize ihtiyacım yok." Ellerini dizlerinin üzerine koyar ve derin bir nefes alır. "İki, zaten yolu yarılamıştık, bari devam edelim. Ve üç, bu manzara buna değse iyi olur. Bu cehennemden sonra Tanrı'yı görmek istiyorum." Ofluyor.

Kıkırdıyorum ve kaşlarımı oynatıyorum. "Bunu ayarlayabilirim." "Lanet olsun." Sinirli bir şekilde nefes veriyor.

"Hey, tam şunun üzerine yürüdün," diye karşılık veriyorum ve engebeli yamaçta yürümeye devam ediyorum.

Hayatımda duyduğum en yaratıcı küfür kombinasyonlarından bazılarını saymazsak, tırmanışın geri kalanında neredeyse hiç konuşmadı. Tepeye ulaştığımızda

Üstte küçük bir sazlık, rüzgârın dövdüğü otlar var, ama lanet olsun- "Bu ...
." Huşu içinde bir nefes veriyor. "Buna değer." Sonsuz bir
Okyanusun genişliği bizi çevreliyor, Summerland dinginlik denizi içinde
önemsiz bir nokta.

Etrafındaki manzaraya bakıyor ama ben gözümü ondan alamıyorum,
yüzünde beliren hayret ışığını seviyorum. Bu anı onunla paylaşabildiğim
için kendimi gerçekten kutsanmış hissediyorum. Üzerimizdeki gökyüzü
tanrılar arasındaki bir savaşın başlangıcı gibi görünüyor. Sağımızda, gün
batımının ilk ışıkları ufuktan cesurca parlıyor, ama solumuzda koyu gri
fırtına bulutları oluşuyor ve istilacı kötü bir ordu gibi yaklaşıyor.

Onu tekrar kollarımda hissetmeliyim.

Ben de arkasında durup kollarımı göğsüne doluyorum. Çenemi başının
üstüne koyarken elleri yukarı uzanıyor ve kollarımı tutuyor. Bana
yaslanıyor ve usulca iç çekiyor. Bir anlığına yoğun bir berraklık yaşıyorum
ve aniden bu duygunun, tam burada, mutlak bir memnuniyet olduğunu
şüphesiz biliyorum.

"Hâlâ beni uçurumdan aşağı itmek istiyor
musun?" Alay ediyorum. "Yürüyüşten sonra
bana tekrar sor."

"O zamana kadar şansını kaçırmış olacaksın." Gülüyorum. "Senden
gerçekten berbat bir katil olurdu."

Benimle birlikte gülüyor ama sonra sessizleşiyor. Keşke şu anda yüzünü
görebilseydim. Kollarımı indiriyorum ve onu çeviriyorum. Endişeli
bakışları endişemin artmasına neden oluyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Peki ya Clark? Sence kardeşini öldürmüş olabilir mi?" diye soruyor,
sanki birinin kendi kardeşini öldürebileceği düşünülemezmiş gibi. Bu
vicdansızlık ama akıl almaz değil. Ve vicdanı olmayan bir sürü insan var.

"Cesedi buldu ve sonra biz de dahil olmak üzere herkesi suçladı," diye hatırlatıyor bana. "Kardeşinin hak ettiğini bulduğunu bile söyledi. Belki de onun pisliklerini temizlemekten bıkmıştır."

"Ben de aynı şeyi düşündüm," diye itiraf ediyorum. "Ama bazı şeyler mantıklı gelmiyor. Öldürüldüğünde kulüpte onunla birlikteydim-"

"Ama bu kasıtlı olabilir, değil mi? Bunu yapması için birini tutmuş olabilir, böylece bir mazereti olur. Onun için çalışan bazı kiralık katiller, bunu görebiliyorum," diyor kararlılıkla.

"Bunun mümkün olduğuna katılmıyorum. Bahse girerim Summerland'de kiralık katil tutmaya hazır birine çarpmadan bir taş bile atamazsınız. Ama mantıklı olmayan şey *nasıl* öldürüldüğü. Kendin söyledin: Bu cinayet kişiseldi. Eğer sadece ondan kurtulmak isteseydi, intihar ya da kaza süsü vermek çok daha kolay ve temiz olurdu. Ya da tamamen ortadan kaybolmasını sağlardı. Okyanusun ortasında uzak bir adadayız. "Ellerimi havaya kaldırıyorum." "*Rüya* gibi bir cinayet yeri."

Gülmeye başlıyor ve belki de sonunda kırıldığını, tüm bunların ağırlığı altında çatladığını düşünüyorum. "'Hayalindeki cinayet yeri' olan tanıdığım tek kişi sensin." Alaycı bir kıkırdamayla başını sallıyor.

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum ve ağzımın kenarından gülümsüyorum. "Aslında, en az üç tane daha biliyorsun."

-
1. Post Malone, Doja Cat tarafından seslendirilen "I Like You (A Happier Song) (With Doja Cat)" adlı şarkıyı çalın
 2. Continue playing *I Like You (A Happier Song) (With Doja Cat)* by Post Malone, Doja Cat
 3. Omido, Rick Jansen, Ordell'den "Outta my head" çalın



Bölüm 19

Yirmi Dört Saat

Stella

Taşığı inmek o kadar da kötü değildi. Yolumuzu çalılarla kesip, patıkaya benzer bir şey açmıştık. Biliyorum.

Bütün gece saçımdaki dalları toplayacağım ama itiraf etmeliyim ki manzara çok şeyi telafi etti.

Kıyı şeridi boyunca yürürken sandaletlerimi çıkarıyorum, su ayaklarımıza tembelce vuruyor, ayak parmaklarımız kumda. Yağmur bulutları uzak duruyor, gün batımı gökyüzünü renklendirmeye başlıyor - mükemmele oldukça yakın.

Soğuk ve yumuşak bir şeye basıyorum. İlk içgüdüm sümüksü doku karşısında kıpırdanmak oluyor ama sonra sıcak, batma hissi tenimi ısıtıyor.

Bir denizanasının üzerine bastığımı fark edip geri sıçırıyorum, bir kayaya takılıp geriye doğru yuvarlanıyorum.

Neredeyse kafamı çarpıyordum ama tam öncesinde kendimi yakaladım. Beyin sarsıntısından kaçınmak neredeyse tek iyi şey. Düştüğüm için sadece kığım acımıyor, aynı zamanda ayak bileğim de acı içinde bağılıyor.

Ben ciyaklayarak yere düşerken Lochlan arkasını dönüyor ve boş boş bana bakıyor. "Az önce bir şeye mi takıldın?"

Kendimi bir koltuğa doğru itiyorum. "Hayır, göt herif. Beni bir denizanası soktu."

"Oh kahretsin." Bana doğru koştu. Bana elini uzatacağını sanıyordum ama onun yerine *aletini* çıkardı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Bağııyorum, acım şaşkınlıktan geçici olarak unutuluyor.

"Denizanası sokmalarına işlemek zorundasın," diyor ciddiyetle ve bunu gerçekten yapmaktan saniyeler uzakta görüldüğü için topallayarak ayağa kalkıyorum. Eli sikinin üzerinde, sanki onu bir yangın hortumu gibi kullanmaya hazır.

"Tanrım, bu bir kocakarı masalı. *Kaldır şu lanet aletini!*" Bana şüpheyle baktı. "Emin misin?"

"Öyle olmasam bile, üzerime *işeyemezsin*. Sen aklını mı kaçırdın?" Kendimi kaybetmiş gibi hissediyorum çünkü bu hangi dünyada oldu?

Endişeyle başını yana eğiyor. "Topallıyorsun."

"Evet, sanırım bileğimi bir kayaya çarptım." Aynı ayaktaki denizanası sokmasının yüzlerce küçük yanık gibi hissettirmesinden bahsetmiyorum bile.

"Kahretsin, özür dilerim. Sırtıma bin." Arkasını döner ve kollarını açarak öne doğru eğilir.

"İhtiyacın yok-"

"Stella," diyor şok edici bir sertlikle ve omzunun üzerinden azarlayıcı bir bakışla öyle bir bakıyor ki, hem geri çekilmek hem de kalçalarımı sıkmak istiyorum. "Lanet olası sırtıma bin."

Sağlam ayağımın üzerinde biraz zıplayarak kendimi onun sırtına çekmek için kollarımı kullanıyorum. Bacaklarımı beline doluyor ve o yürümeye başladığında önümü sıkıca sırtına bastırıyorum. Başım onunkinin yanında zıplıyor, uzun saçları yanağıma değiyor.

Açıklanamaz bir şekilde, ani bir dürtü ile onu bir kenara itip dudaklarımı boynuna bastırıyorum. Deniz sisinin ve terinin tenini nasıl hafif tuzlu yaptığını hayal ediyorum. Elimde olmadan dilimi çıkarıp tadına bakıyorum.

Duruyor ve gözlerinde işbirlikçi bir parıltıyla omzunun üzerinden bakıyor. "Önce bana aletimi kaldırmamı söyledin, şimdi de boynumu yalıyorsun. Hangisini istiyorsun? Ağza alınmayacak yerlerde kum istiyor musun, istemiyor musun?"

"Hayatta olmaz." Kıkırdadım ve kışına bir şaplak attım. "Deh, kovboy."

Beni tekneye kadar taşıdı. "Ve sakın kendi eşyalarını taşıyabileceğin konusunda ısrar etmeye kalkma." Parmağını ciddiyetle bana doğrultuyor ve bu beni güldürüyor.

Elimi alnıma götürüyorum. "Hay hay, kaptan."¹

Gri bulutlar aydınlık ve karanlık arasındaki savaşı kazanmaya başladığında sahilde kalan eşyalarımızı toplamak için aceleyle geri dönüyor. İlk damlalar biz kumsaldan uzaklaşana kadar düşmüyor. Yavaş yavaş çiseleyen yağmur birkaç saniye içinde kükreyen bir sağanağa dönüşüyor, rüzgâr saçlarımı hırçın bir şekilde savuruyor.

"Stella!" Lochlan rüzgârın ve motorun sesinden duyulacak şekilde bağırıyor. Koltuğumda arkamı döndüğümde çıplak göğüslü olduğunu ve gömleğini uzattığını görüyorum. Yanlamasına yağan sert yağmura gözlerini kısarak bakıyor.

Su saçlarından aşağı ve gözlerine damlarken doğal içgüdüm reddetmek. Almam için ısrar edeceğini anlayabiliyorum, bu yüzden ondan önce kabul ediyorum, başımın üzerinde geçici bir başlık gibi tutuyorum.

Summerland'deki ağaç sırası sallanıyor, rüzgar ağaç tepelerini eğiyor. Duyduğum gök gürültüsünün metal teknemize çarpmaması için dua ederek elimden geldiğince sıkıca sarılıyorum.

Tekrar hızlanıyoruz ve her bir dümenin üzerinden geçiyoruz, midem her seferinde tekneyle birlikte düşüyor.

Her an alabora olabiliriz diye çok korkuyorum ama kalbimi hızlandıran tek şey bu değil. Bu fırtınanın ortasında Lochlan'ın durup bana sırtındaki gömleği vermesi.



Kayalıklardan inip golf arabasına bindikten sonra villamızın kapısından geri dönüyoruz.² Kolum Lochlan'ın omzundan sarkıyor, sonunda oturana kadar ona koltuk değneği gibi yaslanıyorum. Yemek masasındaki sandalyeye çöküp dramatik bir şekilde nefes veriyorum. "Ne macera ama."

Cevap gelmeyince Lochlan'ı bulma umuduyla arkama bakıyorum, ama hiçbir yerde görünmüyor. "Loch?" Sesleniyorum.

"Banyo yapıyorum," diye bağılıyor başka bir odadan. *Benim* odamdan.

Sandalyeden kalkıp zıplamaya başladım. Banyoya gittiğimde, duştaki tabureyi doldurma küvetinin yanına taşımıştı. Taburenin üzerine koymadan önce bir yastığı kabartıyor. "Umarım bu benim için değildir," diyorum kendimi kötü hissederek.

Soruma cevap vermiyor ama "Sıcak mı soğuk mu?" diyor.

"Bana cevap vermedin-"

"Bileğiniz için sıcak ya da soğuk kompres ister misiniz?" Göğsüm sıkışıyor. "Lochlan-"

"Sanırım soğuk," diye kendi kendine cevap veriyor. "Banyo seni ısıtacak ve sonra taburenin üzerinde buz tutabilirsin."

Çok tatlı ama bir şey beni sinirlendiriyor. Ne olduğunu anladım. "Lochlan, bana bebek gibi davranmayı bırak."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerinde hayal kırıklığının yansımasını görmek beni şaşırtıyor. "Sana bebek gibi davranmıyorum. Seninle ilgileniyorum."

"İkisi de aynı şey." İç çekiyorum, ayağımdaki baskıyı azaltmak için tezgâha yaslanıyorum.

"Hayır, değiller." Sanki bariz bir şeyi anlamamışım gibi alnı çatlıyor. "Güvenmediğin birinin kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu düşünüyorsun. Senin her şeyi yapabilecek kapasitede olduğunu biliyorum. Ama yapabiliyor olman, yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez."

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkunuyorum çünkü söylediği şey beni her türlü alt üst olmuş hissettiriyor.

Yapabilirim, o yüzden yapıyorum. Her zaman yaptığım şey buydu.

Ve evet, bazen her zaman sorumlu olmaktan biraz uzaklaşmak istiyorum, ama gerçekten şansım olduğunda, bu korkutucu ve rahatsız edici oluyor.

"Bu gerçekten çok düşünceliydi," diye özür dileyerek onu temin ediyorum. "Ama şu lanet çubukları ve yaprakları saçımdan çıkarmak istiyorum ve bu biraz zaman alacak. Muhtemelen televizyonun karşısına oturup bu işi halledeceğim."

Yavaşça başını sallıyor, göz temasını kesiyor ve suyu kapatıyor. Hâlâ başını sallıyor ve yere bakıyor, dalmış gibi bana yaklaşıyor. Başını kaldırdığında çenesinde kararlı bir duruş var. Karanlık bir şey,

Gözlerinde neredeyse güçlü girdaplar var ama kötü niyet yok. Vahşiliği beni ürpertiyor.

"Bana yirmi dört saat ver," diyor alçak sesle ve kararlı bir şekilde. Aç bakışları vücudumda gezinirken başını yana eğiyor. Karnım zangır zangır titriyor. Elleri uzanıyor ve elbisemin eteğinin altından geçerek dış uyluklarıma doğru kayıyor. Nabzım nefesimle birlikte derinleşiyor, dokunuşu çok hafif ama yine de yakıcı.

"Yirmi dört saat," diye tekrarlıyor. Hâlâ neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama avuç içleri, bikini altımın önemsiz ipinden başka hiçbir şeyle örtülü olmayan kalçalarıma ulaştığında odaklanmak çok zor. Kalçalarımın tutup beni tezgâhın üzerine kaldırdığında nefesim kesiliyor.

Elleri vücudumun yan taraflarındaki yolculuğuna devam ediyor, varlığından bile haberdar olmadığım küçük sinirleri ateşliyor. Avuç içleri göğüslerimin yanlarından yukarı doğru kayarken kollarımı kaldırıyorum ve elbisemi başımın üzerinden kaydırıyor.

"Seninle ilgilenmeme izin ver." Sözlerinde boğazımı sıkkan bir çaresizlik var. "Yirmi dört saatliğine. Hepsi bu kadar." Sonra yumuşak, neredeyse zoraki bir gülümsemeyle ekliyor, "Sana meydan okuyorum."

Sahile atıldığında ne kadar hafif hissettiğine *inanamıyorum*. Artık öyle değil.

Ağzımı açıp kapatıyorum, gerginliğin ardından yutkunuyorum. İsteğinin neden bu kadar yüklü ve ağır hissettirdiğini açıklayamıyorum. Beni nasıl korkuttuğunu açıklayamıyorum. Beni nasıl küçük ama aynı zamanda değerli hissettirdiğini.

Bu değerli duyguya yaslanıyorum ve korkutucu olanı yapıyorum. "Tamam."

"Güzel." Sanki bir ödül kazanmış gibi gururlu bir gülümsemeyi bastırıyor, onun yerine dudağını ısıırıyor. "Şimdi gir şu lanet küvete, *réalta*." Bana otoriter bir bakış atıyor.

odadan çıkmadan önce beni güldürüyor, geri geleceğini söylüyor.

Küvete doğru zıpladım ve berrak suya baktım. Köpük yok, sadece kalın bir buhar tabakası yükseliyor. Mayomu çıkarıp içine giriyorum.

"Tamam, *The Office*'in üçüncü sezonunu sıraya aldık." Lochlan konuşarak içeri girerken kafamı kaldırıyorum. Kolları dolu ve çok mutlu görünüyor, en sevdiği oyuncaklarını taşıyan bir köpek gibi. Kaç kez benimle ilgilenmeye çalıştığını merak ediyorum ama ben hiç fark etmedim çünkü diğer herkesle ilgilenmekle çok meşguldüm.

"Bileğin için buz." Havluya sarılı bir buz demetini taburenin üzerine atıyor ve suya düşmeden havada yakaladığım plastik bir poşeti bana fırlatıyor. "Ve senin ... için ekşi sakızlı solucanlar." Burnu kırışıyor.

"Ruh mu?" En sevdiğim şekere bakarak gülerek teklif ediyorum. En sevdiğim demek hafif kalır. Dilimdeki tat tomurcukları yanana kadar ekşi jelibon yiyebilirim. "Nereden aldın bunları?" Gitmesi bir iki dakikadan fazla sürmedi.

Bana sol gözünün kenarlarını kırıştıran, kendini beğenmiş, orantısız bir sırıtış atıyor. "Önemli şeyleri paketlemeyi hatırlayan tek kişi sen değilsin."

"Bunları yanında mı getirdin?" Şaşırmış ve duygulanmış bir şekilde sordum.

"Bu adadaki zengin puştlara en sevdiğin şekerini stoklamaları için güveneceğimi mi sanıyorsun?" Saçma bir şey önermişim gibi başını sallıyor. "Bu riski almamın imkanı yok."

"*Sen* zengin bir pisliksin," diye hatırlatıyorum ona ama yüzümde oluşan gülümsemeyi gizlemiyorum. Sıcak ve doğru hissettiriyor, onun düşünceli hali göğsümün derinliklerine işliyor.

"Hayır, o benim kardeşim," diye karşılık veriyor. "Hangisi?"

"İstedğini seç." Gülüyor ve dizüstü bilgisayarını tezgahın kenarına koyup küvete doğru çeviriyor. Banyo o kadar büyük ki, duş ile odanın geri kalanı arasında herhangi bir bölme yok - sadece bir boşluk ve bir duvar boyunca uzanan bir gider - bize kesintisiz bir ekran görüntüsü veriyor.

Sonraki bir saati akşam yemeği için cips ve jelibon yiyerek, arka arkaya bölümler izleyerek ve o can sıkıcı bir şekilde saçlarımla uğraşırken küveti sıcak suyla doldurarak geçiriyoruz.

"Pekâlâ, sanırım hepsi bu kadar."

"Öyle mi?" Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun *yumuşak* bir şekilde gülümsediğini görüyorum. "Zamanı gelmişti. Neredeyse kuru üzüm oldum." Gülüyorum.

Küvetin arkasına koyduğu sandalyeden kalkıyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor. "Pekâlâ güzel kız, hadi seni çıkaralım." Ben sudan çıkmaya çalışırken bana kabarık beyaz bir havlu uzatıyor. Bileğime çok fazla yük bindirmeden küvetten çıkmaya çalışırken bana destek olabilmek için havluyu hızla etrafıma sarıyor.

Dışarı çıktığımda, havlunun önünü tutarak beni kendine çekiyor. Yüzümü ona doğru eğiyorum ve nefesini burnumda hissedinceye kadar yüzünü alçaltıyor. Kristal mavisi gözleri kapüşonlu ve aç bir şekilde dudaklarıma kayınca başım dönüyor. Alt dudağını ıslatıyor ve kalbim çılgınca atarken nefes alışının sabit ritmine kapılarak kendimi daha da yakınlaştırmaya buluyorum.

Aradaki mesafeyi kapatma ihtiyacıyla benim karıncalanırken midemde umutsuz bir çukur oluşuyor. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi usulca gülüyor ve gözlerinde bilmiş bir alaycılıkla dimdik duruyor. Havlumu bırakıyor ve ben de havlumu sıkıca kavriyorum.

Ben hâlâ nefesimi tutmaya çalışırken, başımın arkasını kavriyor ve alnımdan öpüyor. Hafif ama yakıcı. Bir öpücüğün uzunluğundan daha kısa sürüyor.

kalp atışı, ama o uzaklaştığında tenim yanıyor.

"Gördüğüm en güzel kuru üzüm." Beni sıcak ve sersemlemiş halde bırakıp çıkmadan önce yumuşak bir gülümsemeyle iç geçirdi.

Eğer aramızdakilerin adada kalması gerekiyorsa . . . *Boku yedim.*



Yatağında uzanmış, yüksek tavanlara bakıyor ve kirişlerin uzunluğunu izliyorum. Tenim ürperiyor. Lochlan'ın dokunuşunun bıraktığı tomurcuklanan ısı, soğuk ve ürpertici bir his beni çevreleyene kadar dağıldı. Çarşaflar değiştirilmiş olsa da, yakında derimi kaplayan kanın kaygan ıslaklığını hissedeceğime dair önseziden kurtulamıyorum.

Yatağa hazırlanmak için gereğinden fazla zaman harcadım, cilt bakım rutinimin her adımını bıkkınlıkla gözden geçirdim ve mantıklı olan şeyi yapıp hızlıca bonemi takmak yerine saçıma ipek bir eşarp bağlayıp tekrar bağladım. Yatağın üzerindeki steril beyaz çarşaflara bakıp durdum ve onları kırmızı kan lekeleriyle ıslanmış olarak hayal ettim. Oraya geri dönmekten korkuyordum ve şimdi buradayım, dehşet ve kafa karışıklığı anılarının peşimi bırakmadığını hissediyorum.

Dün gece kanepede uyuyakalmışım ve Lochlan bir noktada beni yatağa taşımış olmalı. Tekrar yabancı bir ortamda uyandığımda kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı ve yorganı üzerimden attım, tenim hemen soğuk terler dökmeye başladı.

Gözlerimi kapatıyorum ve nefesime odaklanmaya çalışıyorum, burnumdan derin nefes alıp ağızımdan yavaşça veriyorum. Ama bu beni kendime getirmek yerine

Uyumaya yaklařtıķķa dikkatim sadece kalbimin atışına odaklanıyor ve kısa süre sonra zihnim, büyük kasın her kasılışında yarılmış bir boēazdan şiddetle fışkıran kan görüntüleriyle doluyor.

Çıēlık atmamak için kendimi zor tutarak yataktan fırladım ve hızla odadan çıktım. Oturma odasında duruyorum, suyun altında tutulmaktan yeni çıkmışım gibi nefes nefese kalıyorum. Avuç içlerimi gözlerime gömüyor ve korkunç görüntülerin durmasını saēlamaya çalışıyorum.

Sonra bir baktım, Lochlan'ın yatak odasının kapısını açıyorum. Yatakta oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler izliyordu. Yüzü ekranın ışıltısıyla aydınlanıyor ve beni fark ettiēinde kapıyı çarparak kapatıyor ve kulaklıklarını çıkarıyor.

"Stella Mae," diyor, otomatik olarak şüphe uyandıran zorlama bir şarkı tonuyla.

Ona yan gözle bakıyorum ve hafif tonuna uymaya çalışıyorum. "Porno mu izliyordun? Geri gelebilirim-"

"Hayır, hayır. İçeri gelsene. Ne var ne yok?" Hızlı konuşuyor ve ben de onun yıprandığını fark ediyorum.

Bu çok sevimli. Porno izlese de izlemese de.

"Uyuyamıyorum." Kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Yataēımda. Hayal edip duruyorum.

." Yüzümü buruşturuyorum.

"Buraya gel," diyor başka bir açıklama yapmaya gerek duymadan ve yataēın boş tarafındaki örtüleri açıyor.

"Teşekkürler." Açıklanamayacak kadar utangaç hissederek içeri girdim. Çocukluēımdan beri birinin yataēında uyumak istememiştim. İnsanlar genelde benim yataēımda yatar, güvende hissederek.

Bilgisayarını komodinin üzerine koyuyor ve sonra bana doēru dönüyor. Tek bir kelime bile etmeden yan tarafıma kıvrılıyorum ve kollarını bana dolamasına izin veriyorum. Beni çıplak göēsünün içine sokuyor, boxer'ı göēsüme sürtünüyor.

uyluğum. Vücut ısısı soğuk kemiklerimi ısıtıyor ve onlara yapışan hayaletleri kovuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu sefer Lochlan'ın nefes alışının ritmine odaklanıyorum. Kalbinin yumuşak atışı ve her nefeste göğsünün sürekli genişlemesi en tatlı ninni gibi geliyor ve beni birkaç dakika içinde huzurlu bir uykuya daldırıyor.



Sabah gözlerimi açmadan önce duyduğum ilk şey dalgaların sesidir.

Bir sonraki Lochlan'ın horlaması.

Uykuya daldığım gibi artık göğsüne sıkıca sarılmadan dönüyorum ve onu yatakta otururken görüyorum. Dizüstü bilgisayar bacaklarının üzerinde duruyor ve kulaklıklarından biri düşmüş. Kilitli olmayan ekranına bakıyorum ve YouTube'un "hala izliyor musun" mesajını görüyorum. Arkasına baktığımda izlediği videonun başlığını okuyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor:

Kız Arkadaşımın Locs-Palm Roll Yöntemini Yeniden Bükmesine Nasıl Yardımcı Oluyorum?

-
1. Vance Foy'dan "Feel for Me" şarkısını çalın
 2. Continue playing *Feel for Me* by Vance Foy



Bölüm 20

Aptalca Bir Şey

Lochlan

Jeffery Mauldin'in ofisi beklediğimden daha seyrek. Clark öldükten sonra temizledi mi merak ediyorum. Duvarda diploma yok ya da çerçeveli

Golf sahasında ya da büyük bir okyanus avını tutarken çekilmiş resimler. Masanın üzerinde dağınık kağıt yığınları bile yok. Bilgisayarından nelerin temizlendiğini görmek de ilginç olacak.

Stella doğruca masasına gidiyor, düne göre çok daha rahat yürüyor. Neyse ki, yuvarlandığında bileğini burkmamış gibi görünüyor. Dinlenme ve buz işe yaramış gibi görünüyor. Günün büyük bölümünü onu ayağından uzak tutarak ve villada uzanarak geçirdik.

Çok hevesli, oturmuyor bile, onun yerine deri masa sandalyesini kenara itiyor. Bir eliyle masanın üzerine eğilirken diğer eliyle de ona verdiğim USB belleği sallıyor. "Tamam, bu şeyi nasıl kullanacağız?"

Ayak bileklerimi çaprazlayarak onun yanına eğildim. "Sadece fişe takın ve otomatik olarak tüm şifreleri atlasın."

Cihazı masasının altındaki bilgisayar kulesine yerleştirmek için eğiliyorum.¹ Tekrar ayağa kalktığımda gözlerim elbisesinin sallanan eteklerine ve kalçalarının arkasına denk gelen yere takılıyor. Kumaş, teninin güzel kehribar alt tonlarını vurgulayan koyu bir kırmızı.

Ona uzanmamak için parmaklarımı maun masaya vuruyorum, avuç içimi bacağının arkasına ve elbisesinin altına doğru sürüklüyorum. Dün gece, o ince ipek pijamaların içinde yanımdayken uyuyamadım. Bunun yerine, sonunda sızana kadar YouTube videoları izledim.

"Vay canına, bu harika," diyor Stella, tek bir tuşa bile dokunmadan bilgisayara girdiğinde etkilenmiş. Lazer odağıyla çalışmaya başlıyor, metodik olarak her klasörü ve belgeyi gözden geçiriyor, Mauldin'in şantaj yaptığı daha fazla insan arıyor.

Yirmi dakika sonra inliyor. "Eğer bir şantaj dosyası varsa bile, artık burada değil."

Telefonum cebimde titriyor ama duymazdan geliyorum, masadan kalkıp birkaç adım uzaklaşıyorum. Bana doğru dönüyor, sırtı masaya dönük ve telefonu elinde. Gözlerim tembelce vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor, dilim dişlerimin üzerinde geziniyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, kalçasını çıkarıp başını yana eğerek.

"Manzaranın tadını çıkarıyorum," diyorum utanmadan. "Masa başında her zaman iyi görünmüştündür." Dudakları aralanıyor ve ben bir adım daha yaklaşıyorum, vücudum uğulduyor.

"Seninle ilgili her şey güçlü." Bir adım daha ileri.

"Sen liderlik etmek için doğmuşsun, *Réalta*." Aradaki mesafeyi kapatıyorum. Nefesi kesiliyor.

Hay sikeyim.

Gözbebekleri büyüyor ve kısıtlamalarım parçalanıyor. Ellerim sanki bir dış güç tarafından zorlanıyormuş gibi kalçalarına iniyor ve bu kraliçeye tapmamı istiyor.

"Eğer bu doğruysa, o zaman beni gerçekten dinlemek zorundasın" dediği sırada onu masanın üzerine kaldırıyorum.

"Devam et, bana patronluk tasla." Sırıttıyorum ve telefonu onun elinden alıp masanın üzerine koyuyorum. "Bu beni tahrik ediyor."

Parmaklarım elbisesinin eteklerinin altından kayarak kalçalarına yayılırken meydan okurcasına çenesini kaldırıyor.

"Ama şu anda ..." Öne doğru eğiliyorum ve geri çekilmediğinde baş döndürücü bir heyecan yaşıyorum. Ağızlarımız birbirinin üzerine eğiliyor, o kadar yakın ki alt dudağını yaladığında dili neredeyse bana değiyor. Açlık midemin derinliklerinde düğümleniyor.

Bakışlarımı dudaklarından gözlerine kaydırıyorum ve onların arzuyla parladığını görüyorum. Onunla birlikte burada küle dönmek istiyorum. Bunun yerine eğilip dudaklarımı boynunun yamacında gezdiriyorum.

"Seninle ilgilenmek için hala birkaç saatim var. . . ." Nefes nefese kalıyor ve ben de boğazına doğru gülüyorum, telaşlandığını bilmek çok daha tatlı geliyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum. "Her şekilde."

Sandaletlerini ayağından kaydırırken dudaklarını birbirine bastırıyor. Ellerimi tekrar kalçalarından yukarı kaydırıp parmaklarımı külotunun lastiğine geçirdiğimde nefesi yavaş ve ölçülü ritimlerle geliyor. Külotunu çıkardığımda hiçbir direnç göstermeyince sıcaklık omurgamı yalıyor. Ona bu şekilde dokunabildiğime, onu bu şekilde takdir edebildiğime hâlâ inanamıyorum. Sanki her an bu rüyadan koparılmayı bekliyor gibiyim.

Dişleri alt dudağına gömölüyor ve ateşli bakışlarında parlak duygular var.

"Topuklarını masaya koy, Stella," diye ısııyorum, yıpranan kontrolüm ses tonumun keskinliğinden belli oluyor. Gözlerinde hafif bir tereddüt var, ama hareketlerinde yok. Bacakları itaatkâr bir şekilde kalkıyor, sanki vücudu ne istediğini zihninden önce anlıyor.

"Ölü bir adamın ofisinde sevişmenin adabı nedir?" diye fısıldıyor, sanki burada sadece biz yokmuşuz gibi.

"Sen masanın üstüneyken bu masada kimin oturduğu umurumda bile değil." Homurdandıktan sonra ellerimi ipeksi iç bacaklarında gezdiriyorum. Dudaklarım yollarını takip ediyor, sadece teninin tozunu alıyor. Kalçasıyla uyluğu arasındaki kıvrıma ulaştığımda ellerinin üzerinde daha da geriye yaslanıyor, sanki uzağa mı eğilmek yoksa öne mi itmek istediğine karar veremiyor.

"Ya biri içeri girerse?" diye ciyaklıyor ve çekincelerinin yakalanmaktan çok mesleki itibarını zedelemekle ilgili olduğunu hissetmeye başlıyorum.

Durup ona bakıyorum. "O zaman seni ait olduğun yerde görecekler." Ağzının kenarından sıcak bir gülümseme yayılıyor.

"Durma," diye kendinden emin bir şekilde karar veriyor ve bu iki küçük kelime beni kısıp alıyor. Yarı yarıya fikrini değiştirmesini beklerken, şimdi tereddüt eden benim. Sadece bir saniyeliğine, ama yüksek sesli bir zil sesinin havayı delmesine yetecek kadar uzun.

"Kahretsin, bu Clark," diyor Stella, masadan kalkıp külotunu yerden sıyrarak.

"Alo," diye cevap veriyor, telefonunu kulağının altına sıkıştırıp omzuna atıyor, bir yandan da sendeleyerek külotunun içine girip yukarı çekiyor.

Hâlâ dizlerimin üzerinde, başımı arkaya sallıyorum ve iç çekiyorum. Lanet olsun.

"Evet, öyle yapacağım. Uyardığın için teşekkürler." Telefonu kapattı ve bana döndü. "Marcella ve Ilya az önce Ocean View'a gittiler." Sonra vurgulayarak ekledi, "Bojan'la birlikte."

Ayağa kalkarken telefonumu çıkarıyorum ve Clark'tan gelen iki cevapsız aramayı görüyorum. Siktiğimin sık bloğu.



Stella

"Orada ne yaptığını sanıyorsun?" Binanın içinde hızla yürürken Lochlan'a fısıldayarak bağıyorum. "Tekneler tamir edilene kadar gözlerden uzak duracağını sanıyordum." Clark, adayı gizlice kilitlemek için insanları adaya getirip götüren yatta sahte bir motor sorunu olduğunu bildirdi.

Lochlan kısaca, "Bilmiyorum, ama iyi bir şey değil," diyor ve ben içten içe irkiliyorum. Kalçamdaki dudaklarının hayaletini ve midemdeki titremeyi hâlâ hissedebiliyorum. Acaba o da şu anda benim kadar sarsılmış durumda mı?

Sözlerinin yankısını kafamdan atmaya ve şu anda olanlara odaklanmaya çalışıyorum. "Gerçekten kendi oğlunu öldüreceğini mi düşünüyorsun?" Golf arabamıza binerken inanamayarak soruyorum.

"Bence Jakšič çılgın bir orospu çocuğu ve oğlu ondan korkmakta haklı. O yüzden ikisinden biri aptalca bir şey yapmadan önce acele etmeliyiz." Soğuk ve ciddi ses tonu kalbimin endişeyle daha hızlı atmasına neden oluyor. Ama sonra şakayla karışık ekliyor, "Dört günde iki cinayet iş için iyi olmaz." Gerginliğin azalmasıyla rahat bir nefes alıyorum.

Tatil köyünde yarışırken renkli elbiseme ve onun çiçekli keten gömleğine bakıyorum. "Tamamen siyah falan giyinmemiz gerekmiyor mu?"

Bir kahkaha atar. "Tamam, *Harlow*."

"Ciddiyim," diye vurguladım. "İkimiz de kilometrelerce ötede fark edilebiliriz."

"Ama biz uyumluyuz. Hindistan cevizinden piña colada içmeye hazır gibi görünüyoruz, hırsızlık yapacakmışız gibi değil."

Jakšič'lerin villasına doğru dönerken başımı sallıyorum. "Berbat bir suçlu olurdum."

"Sen yapardın." Dolambaçlı yolda manevralar yaparken dosdoğru önüne bakıyor. "Ama işte bu yüzden senden hoşlanıyorum." Hâlâ bana bakmıyor ama ağzının kenarı ukala bir gülümsemeye dönüşüyor.

Villaya vardığımızda Lochlan, Marcella'nın bize verdiği anahtarı kullanarak içeri girdi. Aslında iki gün önce evlerini aramamız gerekiyordu ama Ilya poker oynamak için evde kalmıştı. Benim kısa uykum on altı saat aralıksız uyumaya dönüştüğü için muhtemelen en iyisi buydu.

Aradan geçen iki günde Ilya'nın katil olduğunu kanıtlamaya yaklaşamadık.

Geniş açık kat planını tarıyorum, havaya narenciye temizleyicisi kokusu sinmiş. "Peki, tam olarak ne aramam gerekiyor?"

"Herhangi bir şey. Kanlı giysiler, bıçak ya da sustalı, şantaj malzemesi, uyuşturucu." O konuşurken ben de onu yatak odasına kadar takip ediyorum. "Jakšič kanıtları adanın ortak çöpüne atmaya güvenmezdi. Evine döndüğünde uygun şekilde imha edene kadar saklardı."

Aklıma bir düşünce geldi. "Okyanusa atmadan önce kıyafetlerime ne yaptın?"

"Dolabımdaki gömme aydınlatma kutularından birini çıkardım, içinde her şey olan çantayı delikten kırıslara soktum, sonra ışığı geri taktım

hiç dokunulmamış gibi yerinde duruyor."

Korkutucu derecede yüksek tonozlu tavanlara bakıyorum. "Bakmamız gereken yer orası mı?"

Lochlan kıkırdayarak yatağın yanına diz çöküyor ve altını kurcalamaya başlıyor. "Önce bariz yerlerden başlayalım. En tehlikeli insanlardan bazıları aynı zamanda en aptal olanlardır."

Gömme dolapla başlamaya karar verdim. Kıyafetleri saklamak için kıyafetlerin arasından daha iyi bir yer olabilir mi? Bir sürü kıyafet. Elbiseler ve takım elbiselerle dolu raflar, ayakkabı kutuları ve çekmeceler dolusu mücevherle buranın onların tatil evi olduğuna inanmak zor. Aramak, Saks Fifth Avenue'de alışveriş yapmak gibi hissettiriyor. Olmamam gereken bir yerde olduğum için kalbimin yasadışı çarpması dışında.

Sıra sıra dizilmiş Birkin çantaların olduğu rafa geldiğimde, beyaz eldiven giymem gerektiğini hissediyorum. Her birini dikkatlice açıp ceplerini kontrol ediyorum.

"Bir şey buldun mu?" Lochlan kapı pervazına yaslanmış, bir eli cebinde. Sanki bana hangi filmi izlemek istediğimi soracakmış gibi gevşek ve rahat görünüyor. Sarı saçlarının ön kısmı bir yana savrulmuş, mavi gözleri keskin ve derin, kirli sakalı çenesini vurguluyor. Az önce okuduğu sörfçü dergisinden fırlamış gibi görünüyor. Yıkıcı derecede yakışıklı görünüyor.

Kaşlarını kaldırıp kendini beğenmiş bir ifadeyle soru soruyor ve ben ona cevap vermediğimi, sadece baktığımı fark ediyorum. Kendime gelip başımı sallıyorum ve bir sonraki çantayı açıyorum. "İşe yarar bir şey yok-oh, bekle." Parmaklarım astda bir deliğē rastlıyor, bu kadar iyi durumdaki bir çanta için fazla büyük. Parmaklarımı içeri kaydırıyorum ve ince ve parlak bir şeyin köşelerini hissediyorum.

İki polaroid resim çıkarıyorum. Yüzlerini çevirene kadar içimi bir beklenti kaplıyor. Lochlan omzumun üzerinden bakmaya geliyor, kolonyasının temiz ve taze erkeksi kokusunu alabileceğim kadar yakın.

Her iki resimde de Bojan ve Marcella yataktadır. Beyaz çarşaflar vücutlarının büyük kısmını gizliyor ama ikisinin de çıplak olduğu belli. Birinde Marcella fotoğrafı çekerken Bojan'ı yanaklarından öpüyor. Diğerinde ise Bojan'ın çıplak göğsüne uzanmış, uzun sarı saçları yastığının üzerinde bir yelpaze gibi açılmış halde gülümserken çekmiş gibi görünüyor.

Birlikte mutlu ve tatlı görünüyorlar. Değerli sabah anları zaman içinde yakalanmış. İkisini de desteklemek istiyorsunuz.

"İlginç ama kullanışlı değil." Lochlan hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Emin misiniz? Jeffery'nin şantaj olarak kullandığı şey bu olabilir. Belki Marcella bunları ondan satın almıştır ama onda daha fazlası vardır." Kendimi değerli bir şeyler üretmeye hevesli buluyorum.

Başını sallıyor. "Gizli gözetleme kameraları vardı. Bu fotoğraflar çok mahrem, kendileri için çekilmiş hatıralar." İç çekiyorum. O haklı.

Aramaya geri dönüyoruz. Lochlan başka bir odaya geçerken ben yatak odasındaki kitaplığı alıyorum. Her kitabı çıkarıp çeviriyorum. Yarıları sadece sergilemek için, varaklı deriyle ciltlenmiş ama sadece anlamsız şeylerle dolu. Birkaç tanesi Sırpça ve çoğu otobiyografi ya da anı kitabı gibi görünüyor, kapaklarında takım elbiseli ya da askeri üniformalı sert görünümlü adamların sert vesikalık fotoğrafları var.

Kitapların arasına "mutlu" çiftin resim çerçeveleri serpiştirilmiş. Her birini inceliyorum, arkasını çıkarıp içine bakıyorum. Bir diğerinin arkasını çıkarmaya çalıştığımda yerinden oynamıyor. Aslında, çıkarılabilir bir sırt yerine, vidalanmış. Hemen şüphelenerek, fotoğrafın çerçeveye nasıl girdiğini anlamak için ters çeviriyorum.

"Loch, sanırım bir şey buldum!" Bağıryorum ve hemen koşan ayak seslerini duyuyorum.

"Neyin var?"

"Yani, arkayı çıkarıp şuna bakamam." Gümüş kaplamadaki küçük bir deliği gösteriyorum. "Sanırım bu bir kamera, ama Marcella sadece dış tarafta kamera olduğunu söylememiş miydi?"

"Bunu bilmiyor olmalı," diyor ama sesi ikna olmuş gibi çıkmıyor. Göğsüm, içimdeki batma hissiyle birlikte hızla çarpıyor. Bu bir çeşit tuzak olabilir mi? İçeride bir şey olmadığını ve dışarıdakileri geçici olarak devre dışı bırakması gerektiğini söyledi.

Ya bunca zamandır bunu izliyorlarsa?

"Finn bu uygulamayı geliştirdi," diye açıklıyor elimden çerçeveli kamerayı alıp yatağın ayak ucuna otururken. "Size yakın olan ve canlı sinyal ileten herhangi bir şeyin yayınına girmenizi sağlıyor."

Onun üzerinde durup parmaklarının ekran üzerinde gezinmesini ve dokunmasını izliyorum. "Bu inanılmaz derecede yasadışı görünüyor."

"Tabii ki öyle." Bana bakıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş, neden böyle bir şey söylediğime şaşırmış, sonra başını sallıyor. "Her neyse, sanırım bu yüzden Marcella'ya bundan bahsetmedi." Görebilmem için telefonu çeviriyor. "Görünüşe göre sadece *belirli* şeyleri kaydediyor."

Ekranda Marcella ve Ilya'nın maskeli balodan eve dönüşlerini izliyoruz. Zaman damgası Clark'ın kardeşini son kez gördüğünü hatırlamasından yarım saat öncesini gösteriyor. Ilya hızla atletini ve boxer'ını çıkarıp yorganın altına girerken, Marcella en-suite banyoya doğru kadrajın dışında kaybolur. Lochlan, onu slip bir gecelikte geri dönüp oturduğumuz yatağa tırmanırken görene kadar ileri sarar.

Bu özel anı izlerken kendimi rahatsız hissediyorum ama aynı zamanda gözlerimi de kaçıramıyorum. Birinin acımasız bir katil olduğunu bilmekle onu iç çamaşırlarıyla görmek arasındaki zıtlıkta açıklanamaz derecede büyüleyici olan rahatsız edici bir şey var.

Marcella yatağının başucundaki lambayı kapatır ve kocasından uzaklaşır. Kocasını uzanıyor ve battaniyeyi kadının omzundan çekiyor. Ses zayıf ama "Havamda değilim, İlya" dediğini duyabiliyorum.

Bu, onu sırt üstü yatırmasını engellemiyor. "Lütfen, yorgunum." Adam yine de onun üstüne tırmanırken midem düğümleniyor. Onu itmeye çalışıyor ama adam şaşırtıcı bir çeviklikle bileklerini kavırıyor. Donmuş gibi hissediyorum, kalbim boğazımda çarpıyor.

"Ben bir eş için para ödedim, bir rahibe için değil. Şimdi verdiğim paraya değsin." Sesi sert ve cızırtılıydı, bileklerini tutarak onu yana doğru fırlattı. Kadın yatağın kenarında elleri ve dizleri üzerinde kendini yakalıyor. Adam boxer'ını aşağı itip kalçalarını kavradığında midem bulanıyor. Yanağını yastığa doğru itiyor ve yüzü gizli kameraya doğru bakıyor.

Sanki bize bakıyormuş gibi hissediyorum. Gözlerindeki kırılmışlık keskin bir cam gibi kesiyor. "Kapat şunu." Bakışlarımı kaçırıyorum, titriyorum ve midem bulanıyor. Böylesine aşağılık bir eyleme tanık olduğum, onun aşağılanması izlediğim, bunun ilk olmadığını ve son da olmayacağını bildiğim için kendimi korkunç hissediyorum. Tüm bunların kaydedildiğini bilseydi, bunları *gördüğümüzü bilseydi* ne hissedeceğini hayal ederken ciğerlerimdeki oksijen çekiliyor.

Lochlan'a dönüp baktığımda hâlâ yayını izliyordu ve öfke beni bir şimşek gibi çarptı. "Kapat şunu dedim!" Telefonunu elinden kaptığım gibi odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

"Stella." Sakince ayağa kalkıyor.

"Bu lanet olası bir tecavüz Lochlan ve sen bunu lanet olası bir Netflix dizisiymiş gibi izliyorsun." Öfke damarlarımın derinliklerinde yanarken nabzım düzensiz bir şekilde çarpıyor.

"Ne olduğunu biliyorum." Sesi sert ve bir o kadar da saldırgan. "Ve bunu izlemekten hiç zevk almıyorum, ama bitirmem gerek-"

"Neden? *Neden?*" Son birkaç günün baskısı üzerime çökerken ne diyeceğimi bilemez haldeyim. Kana bulanmış kıyafetler, donmuş ve parçalanmış beden. Hafızamdaki kara delikler ve hatırlayamadığım başka neler olmuş olabileceğini bilmemenin dehşeti.

"Sona doğru hızlıca ilerleyeceğim. Ilya'nın gittiğinden ve düşündüğümüz gibi geri döndüğünden emin olmalıyım. Aksi takdirde, tüm cinayet penceresi için bir mazereti olur." Telefonunu almak için ben anlayışla başımı sallayana kadar bekliyor. Umarım pelüş halı zarar görmesini engellemiştir.

"Doğru, evet. Bu mantıklı. Telefonun iyi mi?" İrkildim.

Kontrol bile etmeden yatağın üzerine bırakıyor ve beni kendine çekiyor.
"Sen

Tamam mı?"

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Duygularım beni boğarken dilim bağlanıyor. Başımı sallıyorum. *Hayır, iyi değilim.*

Hiç tereddüt etmedi. Kollarını bana doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. Ben nefesimi yutarken onun kalbi benimkine çarpıyor. Yanağını başımın üstüne koyuyor ve usulca mırıldanıyor: "Kendini güvende hissetmen için ne yapabilirim?"

Gözlerim sıcak yaşlarla doluyor ve sadece bu soruya cevap vermek için gereken savunmasızlıktan değil. Fiziksel olarak yaralandığımda bana yardım etmesine izin vermek bir şeydi, ama içimde ağrıyan kısımlarla ilgilenmesine izin vermek tamamen çok derin hissettiriyor. Kimseden bir şey istemiyorum ama yine de bir parçam ona bunu vermek için can atıyor.

Sadece bu an için bile olsa bir başkasının benimle ilgilenmesine izin vermek için.

"Ona kadar say," diye fısıldıyorum, ne istediğimi kelimelere dökemiyorum ama bana biraz daha sarılmasına ihtiyacım var.

Soru sormuyor. "On, dokuz . . ." Gözlerimi kapatıyorum ve kalp atışlarının sabit ritmine odaklanıyorum. Çift sayılarda nefes alıyorum, tek sayılarda nefes veriyorum. "Sekiz, yedi, altı ..."

Bir tanesine ulaştığında kollarını yavaşça indiriyor ve bir adım geri atıyor. "Diğerlerini başka bir odada izleyebilirim."

"Hayır, ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum. "Bu orospu çocuğunu çivilemek istiyorum."



"Birinin katil *olmamasına* bu kadar kızabileceğimi hiç düşünmemiştim." Tahta kaldırıma gereğinden fazla sert bastığım için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde inliyorum.

"Adil olmak gerekirse, o kesinlikle bir katil. Sadece bu özel cinayeti işlemedi," diyor Lochlan.

Lochlan'ın kollarında bulduğum bir parça huzur da kaydı bitirdiğimiz anda tüm şüphelilerimiz gibi yok oldu. Ilya ve Marcella bütün gece evde, yataklarındaydı.

"Katil o olsaydı ne yapardık?" Bunu daha yeni düşündüğüme inanamıyorum. Ama kendimi savunmam gerekirse, Lochlan'ın da dediği gibi, bu cinayet olayı benim için yeni.

"İlk olarak, ona çok nazik bir şekilde sizi nasıl ve neden dahil ettiğini sorardım ve eğer bundan kurtulursa, sanırım Clark onunla ne isterse yapabilirdi." O kadar açık konuşuyor ki, sanki kanun sadece bir öneriymiş gibi.

Ocean View'a vardığımızda doğruca Jakšič'lerin yemek yediği güverte oturma alanına gidiyoruz. Görüş alanımızdaki bir masaya oturuyoruz ve Marcella bizi hemen fark ediyor. Gülümseyerek özür diliyor ve yanımıza geliyor.

"Clark'a sana evin boş olduğunu söylemesini söyledim. Sen gittin mi? Bir şey buldun mu?" diye soruyor, otururken neşeli bir şekilde ve bunu arkadaşça bir sohbet gibi göstermeye çalıştığını fark ediyorum.

"O yapmadı. O yapmadı."

Neşeli tavrı tamamen kaybolur. "Emin misin? O olduğunu, Bojan ve beni bildiğini söylediğini sanıyordum." Hızla, telaşla konuşuyor. "Ne kadar eminsin? Kim olduğunu biliyor musun? Aman Tanrım, aman Tanrım."

Şaşkınlıkla Lochlan'a bakıyorum. Yüzü bomboş. Bunun, her şeyi özümsemiği ve vardığı sonuçları belli etmeden işlediği anlamına geldiğini biliyorum. Ama Marcella endişeli bir enerjiyle ayağa fırlayıp nereye gideceğine karar veremiyormuş gibi bir ileri bir geri gitmeye başladığında, bunları benimle paylaşmasını gerçekten isterdim.

"Aman Tanrım!" diye bağıyor ve elini ağzına kapatarak kocası ve üvey oğlunun bulunduğu masaya şaşkınlıkla bakıyor.

Ilya Jakšič'in yüzü kıpkırmızı ve gözleri panik içinde şişmiş. Aniden ayağa kalkıyor, bir eliyle boğazını tutuyor, diğer eliyle destek için masaya vuruyor. Kafası umutsuzca hava emmeye çalışarak sallanıyor. Yere yığılırken, etli yumruğu masa örtüsünü de beraberinde götürüyor. Vücudu önce ıslak bir kütük gibi yere çarpıyor, tek bir ağır gümbürtü, ardından tabaklar, bardaklar ve çatal bıçak takımı gürültülü, dağınık bir çarpışmayla onu takip ediyor.

"Oh, hayır, hayır, hayır." Bojan kılını bile kıpırdatmazken Marcella kocasının yanına koşar. Konuklar acil duruma tepki verirken tam bir kaos yaşanıyor. Bazıları çılgık atıyor ve yardım için koşuyor; diğerleri ise donup kalmış, ağızları bir karış açık bakıyor.

Domuzun yardımına koşmak için özellikle harekete gemediğimi fark ettim.

"Bahsettiğin aptalca şey bu y d u , değil mi?" Lochlan'a sordum.

"Evet."

Daha önce hiç bu tür bir ahlaki çatışma hissetmemiştim. Bir adamın ölmesine izin verme düşüncesine kayıtsız kaldım. Marcella'ya yaptıklarını gördükten sonra, tam olarak hak ettiğini bulduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Yine de, hayat boyu süren şartlanma beni sandalyemden fırlatıp onlara götürdü.

Marcella kocasının yanında diz çökmüş, Bojan'a çantasını getirmesi için bağırıyor. Bojan bir şey yapmayınca kendisi almak için ayağa kalkıyor ama elleri o kadar titriyor ki çantayı düşürüyor.

Eğildim ve elimi omzuna koydum. "Neye ihtiyacın var?" "antamda bir EpiPen var." Telaşlandı, panikledi. Onun Kaos beni sakinleştiriyor. O tkezlese bile benim kontrolü ele almam ve onun talimatlarını takip etmem doğal.

Kalçasına yerleştirdikten sonra elim iğnenin üzerinde tereddüt ediyor. Beni neyin zorladığını bilmiyorum ama soğuk bir şekilde fısıldadığımı duyabilmesi için yakınına eğildim, "Bir dahaki sefere karının sana bir şey borçlu olduğunu düşündüğünde, nefes alamamanın nasıl bir his olduğunu hatırla ve bunu bir daha asla yapmadığını hayal et."

şişmiş boğazından tutarsızca hırıltılar çıkartıyor. Yüzü morarırken, ne demek istediğimi anladığından bile emin değilim.

Marcella yanımda yalvarıyor, "Stella, hemen yap!"

Dudağım kıvrılıyor ve enjektöre basmadan önce son sözlerime zehir karışıyor. "Cmertliğime değsen iyi olur, seni zavallı tecavüzcü pislik."

-
1. BOBI ANDONOV, Son Lux tarafından seslendirilen "Smoke - Son Lux Remix" adlı şarkıyı çalın



Bölüm 21

Kancalı

Lochlan

"A Demek istediğim, hâlâ benim yöntemimi deneyebiliriz." Kaşlarımı kaldırıp Stella'ya bakıyorum, hayal kırıklığıyla baş etmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Piña Colada'sını bir yarışmış gibi yudumluyor. Eminim güneş gözlüklerinin arkasından bana bakıyordur.

"Belki de bir kazaydı?" diye soruyor ikna olmamış bir şekilde ve ayak parmaklarını kuma daha fazla gömüyor. Bana Margaritaville'in yükseltilmiş bir versiyonunu hatırlatan plaj kulübünün kıyısında duruyoruz.

"Kimin yanlışlıkla birinin aletini kestiğini bilmek isterim, böylece onlardan uzak durabilirim." Gülüyorum.

"Yanlış giden bir seks oyunu mu?" Burnunu kıvırıyor, bilmemenin verdiği tedirginlik onu açıkça etkiliyor. Dün gece Jak   'lerle yaşadığımız ölümden dönme fiyaskosundan sonra resmen   phelimiz kalmadı. Özellikle de Jeffery'nin ofisinde yapılan aramadan yeni bir ipucu  ıkmadı ından beri.

"Kahretsin bebe im, bu benim için bile biraz fazla sapık a olabilir." Bu bana küçük bir kahkaha kazandırıyor ve g    mde bir    k alevleniyor. Bana g  zlerini devirdi inde bile olsa onu g  l msetmeye ba ımlıyım.

Plaj barının yanındaki hoparlörlerden gelen konuşma sesiyle ikimiz de arkamızı dönüyoruz. Ne dediğini anlayamıyorum ama ardından co kulu bir alk   kopuyor. Birkaç dakika sonra m  zik tekrar çalmaya ba lıyor ve biri  arkı söylemeye ba lıyor.

   l    l, Stella'ya bakıyorum. "Katilleri avlamak karaoke *sonrasına* kadar bekleyebilir." Bo ta kalan elini tutuyorum ve parmaklarını benimkilerle birleştirip benimle birlikte kulüp alanına doğru ko maya başlayınca midem takla atıyor.

Bir ucunda saz çatılı bir sahne, diğer ucunda ise banyolar için küçük bir bina bulunan geniş bir açık verandadır. Sahile açılmayan tarafta ise tamamen dolu ve insanlarla dolu bir bar bulunuyor. Libidine'deki sigara kızlarının giydi i cimri kıyafetlerin aksine, bu çalışanlar tropikal desenli g  mlekler giyiyor. Her iki mek nın da aynı adada bulunduğuna inanmak zor.

Ama bu ikilem, onu bu kadar eğlenceli yapan şeyin bir parçası. A ır  uçların her iki ucu da her şeyi daha fantastik hissettiriyor. Tuhaf bir şekilde bana Willy Wonka'nın çikolata fabrikasını hatırlatıyor, sanki rüyada yaratılm   bir şey gibi.

Bir bira sipariş ediyorum ve Stella'nın yanına gidiyorum, o da arka binaya yaslanmış, zavallı bir enayinin "Sweet Home Alabama"  arkısını söylerken verdiği mücadeleyi izliyor. Karaoke popüler olmalı çünkü masalar  amata ı misafirlerle dolu.

Ona hayran olmak için yarı yolda durdum. Ailemin havuz partisinde giydiği pembe tığ işi elbisenin aynısını giyiyor. Vücudunun uzun, zayıf hatlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Ellerimle, dilimle her santimini izlemek, her eğimini ve vadisini ezberlemek istiyorum, ta ki onun benzerini bir kil bloğuna yontana kadar.

Güneş gözlüklerini başının üzerine kaldırıyor ve ben onun ne kadar güzel olduğu karşısında apışıp kalıyorum. O sıcak ve duygulu gözlerin bana ihtiyaç ve arzuyla bakması inanılır gibi değil. Dolgun dudaklarının açıklıkla benim dudaklarıma hükmetmesi. Dış görünüşü kusursuz ve içi de mükemmel.

Keskin zekası ve aklı, şiddetli sevgisi ve şaşırtıcı sadakati... Onun kadar kararlı ve kendine güvenen birinin benim kadar berbat birini seçebileceğine inanmak çok zor.

Onu hak etmiyorum, ama lanet olsun, onu tutacağım.

Yolun geri kalanında ona doğru yürüyorum ve duvara yaslanarak onun pozisyonunu alıyorum. Kollarımız birbirine değiyor ve bu küçük temas bile kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

O benim. O benim.

Sadece bu an için bile olsa.

Şarkı bitiyor ve Stella'yı dürtüyorum. "Yapacak mısın?"

Eğlenen bir gülümsemeyle karşı çıkıyor. "Tabii ki hayır. Bir bok söyleyemem."

"Hey, ailenle Paskalya ayinine katıldım, şarkı söyleyebildiğini biliyorum." Biramı ona doğru uzattım.

"Evet, belki kimse beni dinlemediğinde." Başını sallıyor ve içkisine s a r ı l ı y o r .

"Dinliyordum." Ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum ve o yine başını sallıyor. Onu zorlamaktan zevk alıyorum, b u n u asla yapmayacağını bilmeme rağmen.

Katılıyorum.

Aslında bu bir cesaret ya da özgüven meselesi değil. Stella aklına bir şey koyduğunda korkusuzdur. Ama aynı zamanda gerçekçi ve mükemmeliyetçi. Eğer en iyisi olmayacaksanız neden bir şey yapasınız ki? Önemsememekten kaçtığı bir kırılganlık var.

"Ama yine de karaoke yapmak için iyi şarkı söylemenize gerek yok."

Alaycı bir şekilde sırtıyor. "Bu durumda, oraya çıkmakta hiç sorun yaşamazsın."

Duvarı tekmeliyorum ve onun önüne geçiyorum. Başparmağımla çenesini eğerek dudaklarına yumuşak ve hızlı bir öpücük konduruyorum. Bunu fark edecek zamanı bile olmuyor, biramı eline tutuşturup hızla uzaklaşırken güzel kahverengi gözleri kocaman açılıyor.

"Sana her gün serenat yaparım, *réalta*," diye bağıriyorum, geriye doğru koşarken sırtıyorum, böylece yüzünün eğlenceli bir gülümsemeye aydınlandığını görebiliyorum.

Dönüyorum, kimse bir sonraki şarkıyı söylemeden önce sahneye atlıyorum. DJ'e doğru eğildim. "Josh T urner'dan 'Your Man' var mı?" ¹ Gülümseyerek başını sallıyor ve ben de onu sırtından alkışlıyorum. "Adamım, teşekkür ederim."

Mikrofon sehpasına çıkıyorum, ilk bas akorları hoparlörlerden yankılanırken enerjiyle titreşiyorum. Kalçalarımı sallamaya başlıyorum ve Stella'yı arkada buluyorum. Şarkı söylemeye başladığımda, eliyle bir kahkahayı örtüyor. Beni izlerken gözlerinin benim *yüzümden* parlıyor gibi görünmesi beni mest ediyor.

En iyi şarkıcı değilim ama fena da sayılmam ve nakaratı söylediğimde insanlar bağırip alkışlıyor. Turner'ın derin baritonunu ve klasik country tınısını taklit ediyorum, bu da Stella'yı daha çok güldürüyor. Gözleri kırışıyor ve bahse girerim yanakları alev alev yanıyor. Bu duygu bağımlılık yapıyor, tüm dikkati üzerimde, onu güldürüyorum. Bunu arzuluyorum.

Sahnedan aşağı atlıyorum ve ona ulaşana kadar masaların arasından ilerliyorum. İnsanlar hareketlerimi takip etmek için dönerken o kendini duvara yaslıyor. Elimi başının yanındaki duvara koyuyorum ve mikrofonta doğru eğiliyorum. Kıkırdayarak yüzünü başka tarafa çeviriyor. "Saçmalıyorsun."

Elimi duvardan çekip yanağını okşuyorum. Teninin yandığını hissedebiliyorum ve kalbim daha sert atıyor. Başparmağımla onu okşarken, duygularını fiziksel olarak *hissedebilmeyi* seviyorum.

şarkı söylemeye devam ederken avuç içimi beline doğru sürüklüyorum, parmaklarımı kasık ağına dolamak ve onu daha da yakına çekmek istiyorum. Elim kalçasında duraksarken çenesini eğip gözlerimin içine bakıyor. Dudakları ayrılıyor ve pembe dili dudaklarını ıslatmak için zar zor dışarı çıkıyor. Bu küçük hareket beni deli ediyor. Mikrofonu fırlatıp atmadan ve onu tam burada almadan önce hareket etmeye devam etmeliyim.

Sahneye dönerken son birkaç dizeyi söylüyorum. O da benimle birlikte sözleri söylüyor, yaylı çalgılar korosuna eşlik ediyor. Mikrofonu tekrar sehpaye asıyorum ve çılgın bir alkış fırtınası eşliğinde aşağı atlıyorum. Stella'ya geri dönüyorum, alkışlar hâlâ devam ediyor. Ama bunların hepsi boş gürültü, çünkü onun yüzünde ışıldayan kocaman gülümsemeyi gördüğümde, hiçbir şeyin daha önemli olmadığını anlıyorum.

Ben ona ulaştığımda DJ bir sonraki şarkıyı anons ediyor, kalabalığın dikkati tekrar sahnede.

"Ne düşünüyorsun, Stella Mae?" Kollarımı soru sorar gibi uzatarak şakayla karışık söylüyorum.

Yakamdan tutup beni başımı döndüren sıcak, ateşli bir öpücüğe çekerek cevap veriyor. Ayaklarını sürüyerek geri dönüyor, banyo kapısına çarpıyor ve aceleyle iterek açıyor. Beni de peşinden sürüklüyor ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Dudaklarıma karşı üç kısa kelime inliyor.

"Becer beni, Lochlan."



Stella

Başım dönüyor, sıcak basıyor ve banyosuna daldığımızda aklımı kaçıyorum. ² Bir saniye önce Lochlan'ın kapının kilidini çevirdiğini duyuyorum, sonra da beni duvara çarpıyor. Gömleğini çoktan çıkarmış ve "Kahretsin güzel kız, bu kelimeleri duymaya asla alışamayacağım" diye homurdanıyor.

Bunları söylemeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Ya da onları *istemeye*.

Lochlan'la olmak yüksek bir mertebedir. Burada ve şu an dışında hiçbir şey düşünmüyor. Onunla birlikte olduğum zamanlar dışında kendimi tamamen aciz hissettiğim bir şey.

Sürdürülebilir değil. Ama şu anda, onunla birlikte şimdiki zamana daldığımda, geçmiş ve gelecek ve onlarla birlikte tüm endişelerim de yok oluyor.

Önemsediğim tek şey, ellerini kalçalarımda gezdirip kıcımlı sıkarak beni kendine çekmesi ve böylece sikiinin sert hatlarını hissedebilmem. Ya da aç inlemeleri ve sahiplenici diliyle sürekli nefesimi keserken nefes almanın önemsiz olduğunu hissettirmesi.

Parmakları elbiseme dolanıyor. Ellerimi boynuna dolayarak çıkarmasını kolaylaştırmıyorum. "Ben yırtmadan çıkar şunu" diye küfrediyor.

Sabırsızlık onun varlığına işliyor. Elbiseyi aceleyle başımın üzerinden çekip nefes nefese kalırken kan dolaşıma yayılıyor. Elbiseyi çıkarır çıkarmaz bikinimin üstünü kabaca aşağı çekiyor, göğsümü avuçluyor ve piercingimi çimdikliyor. O boynumu ve çenemin altını ısırıp yalarken ben inliyorum ve bu zevkli acıyla gözlerimi kapatıyorum.

Yüzme şortunun içine uzanıyorum, ipeksi tenini hissetmekten zevk alıyorum. Birbirimiz üzerindeki etkimiz o kadar güçlü ki, her ten teması daha da güçleniyor. Şaftının etrafında döndüğümde başı geriye yuvarlanıyor, hâlâ pantolonunun sınırları içinde küçük vuruşlar yapıyorum.

Boynundaki kaslar esniyor ve çenesi sıkılıyor. Burnumu gergin boynunda gezdirmeye devam ediyorum ve kulak memesini ısırarak inlemesine neden oluyorum. "Benim için böyle gelir miydin?"

"Siktir, kolayca."

Şortunu aşağı itip sikini serbest bırakıyorum, başparmağımla ucunun ıslaklığını döndürüyorum ve ağır nefes verişini duyuyorum. Diğer elimi çıplak göğsünde gezdiriyorum ve fısıldıyorum, "Peki ya ağzım? Seni tatmama izin verir misin? Boğazımı döllerinle kaplar mısınız?"

"*Stella,*" diye uyarırcasına hırslıyor, ama bu sadece onu daha fazla kızdırmak istememe neden oluyor. Gözlerim ona sabitlenmiş, dizlerimin üzerine kayarken her kas hareketini ve kontrolün parçalanmasını izliyorum. Ellerimi kucağıma koyuyorum ve ona sadece dilimle dokunuyorum, ağır ve yavaş bir şekilde kabzasından başına doğru sürüklüyorum.

"Sence hangisi daha ıslak, ağzım mı yoksa amım mı?"

"Tanrım," diye tükürüyor, elini boğazıma doluyor ve beni ayağa kaldırıyor. Sırtım duvara çarparken nefes nefese kalıyorum. Gözlerindeki çılgın bakış, sinir ve heyecanın karışımıyla kıkırdama isteği uyandırıyor.

Beni boğazımdan tutuyor ve diğer elini mayomun içine sokuyor. Sert parmakları kıvrımlarımdan ve klitorisimden geçerken avucunun içine doğru kıvrılıyorum. Sesi gergin ve boğuk. "Beni daha sonra emebilirsin. Ama şu anda sikimi emme sırası bu damlayan amda."

Cevap vermeye çalışıyorum ama elini boğazımdan çekip iki parmağını ağzıma sokuyor. "Çaresiz olduğumu mu düşünüyorsun? Sana haberlerim var, *réalta*. Bu muhtaç amcık mahvolmak için yalvarıyor." Klitorisimin üzerinde daireler çizerken parmaklarını dilimin üzerinde ileri geri pompalıyor. "Her zaman çok ıslak ve hazırsın, hmm? Bunun oldukça çaresiz olduğunu söyleyebilirim. Gerilmek ve tamamen sikilmek için çaresiz."

Bir miyavlama mırıldanıyorum ve tekrar tekrar başımı sallıyorum, parmaklarını biraz daha geriye iterken öğürüyorum. Gözleri bir şekilde aynı anda hem yumuşuyor hem de kararıyor. "Ne güzel bir ses. Belki de seni dizlerinin üstünde istiyorumdur."

Ağzından çıkan her kelime beni daha da çıldırtıyor. Şu anda beni becermesi için her şeyi yapmaya hazır bir şekilde altımı titretiyorum. Parmaklarını çekiyor ve tükürüğümü yalayıp yutuyorum, "Kararını ver çünkü kullanılmaya hazırım" demeden önce havayı yutuyorum.

"Kullanılmak mı istiyorsun bebeğim?" diye mırıldanıyor yaramazca.

"Eğer mahvolmak için yalvarıyorsam, o zaman beni sertçe becer sen iyi edersin, Loch."

Dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor. "Durmam için bana yalvarana kadar sana vereceğim."

Konuşmasını daha yeni bitirmişti ki beni kucağına aldı ve sikiğinin üzerine oturttu. "Evet," diye bağıyorum, kollarımı boynuna ve bacaklarımı beline doluyorum. "Siktir, çok büyüksün."

Sırıttırıyor ve homurdanarak tekrar içime giriyor. Çıplak sırtım duvara sürtünüyor, acı sadece hislerin acele etmesine katkıda bulunuyor. "Hayır,

güzelim

Kızım, gerçekten çok sıkısın. Sana rahatlamayı söyledim ama amının sikimi sarışına bayılıyorum. Mükemmel. Çok sıcak ve ıslak-"

"Çok fazla." Nefesim kesiliyor ve tutunacak bir şey olsun diye parmaklarımı saçlarına doluyorum.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, sonra da dişlerini sıkarak iç çekiyor. "Beni bu kadar iyi karşıladığında kendime engel olamıyorum. O daracık amını ağlayana kadar sikmek istiyorum, seni öyle derin ve sert sikmek istiyorum ki beni hissetmeden hareket edemeyeceksin."

Sadece inlemeler ve daha fazlası için yalvarmalarla karşılık verebiliyorum, siki içimde tüm vücudumu aydınlatan noktalara çarpıyor. Bir kolumu omuzlarına doluyorum, diğer kolum ise aramızda kayıyor. İki parmağımı klitorisimin üzerinde aşağı yukarı sürüklüyorum, sonra V şeklinde ayırıp siki her iki tarafını okşuyorum. İçime girip çıkarken kendi uyarılmışlığımın onun sikini ıslattığını hissetmek cinsel ve çiğ.

Islak parmaklarımı dudaklarına götürüyorum ve açgözlülükle ağzına alıyor. Mırıldanıyor, gözleri tavana kayıyor, sanki şimdiye kadar tattığı en güzel şeymiş gibi. Dilini parmak uçlarımda etrafında döndürdüğünde, amım kasılıyor.

Ben geri çekilirken dişleri dişlerime sürtünüyor. "Çok tatlısın." Beni sertçe öpmek için öne doğru itiyor, dudağımı ısırıyor. "Döllerimi sızdırman için sabırsızlanıyorum, böylece pisliği kucaklayabilir ve birlikte tadımıza bakabilirim."

"Aman Tanrım." Klitorisimin etrafında dönüyorum ve zevk içimde kıvılcımlanırken miyavlıyorum. "Bunu istiyorum. İçime boşalmanı istiyorum Loch." Ne dediğimi bile bilmiyorum, zihnim bir duyular heyelanına teslim oluyor. Beynimin en ilkel kısmından gevezelik ediyorum. "Senin döllerinle sikilmek istiyorum. Beni damlatarak bırakmanı istiyorum."

Lochlan gırtlaktan bir inilti çıkarır. "Lanet olsun, Stella Mae. Böyle şeyler söyleyemezsin."

Ne söylediğimi fark ederek ağzımı kapatıyorum. Dişlerim acı içinde dudağımı ısırıyor. Ani ve kesin sessizliğime gülüyor. "Duyarlı Stella, yetiştirilmek için yalvarıyor."

Elimle ağzını kapatıyorum. Böyle konuşmaya devam ederse boşalacağım ve bu ateşli anı mümkün olduğunca uzatmak istiyorum. Avucuma karşı sırtıyor ve sanki her ahlaksız düşüncemi duyabiliyor.

Saçma düşünceler.

Vücudumu ısıtan ve içimi daraltan düşünceler.

Orgazmım zirve yaparken kaşlarım bir iniltiyle birbirine yapışıyor. Lochlan destek için beni duvara daha sert bastırıyor, sonra bir eliyle karnımın alt kısmına bastırıyor ve ben tamamen paramparça oluyorum.

Zihnim beyaz ışıktan başka bir şey değil ve iki kolumu boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum. Yüzümü gömüp boynunun terli kuytusuna doğru çılgık atıyorum. "İşte bu, güzel kız. Güzelce ve sertçe sikime boşal."

İçime birkaç kez daha pompalarken ona yapışıyorum. Kollarında tüy gibi hafif ve bir milyon kilo hissediyorum, erkeksi kokusunu ve okyanustan gelen deniz tuzunu içime çekiyorum. Boşalırken yüksek sesli bir iniltiyi bastırıyor, siki içimde titreşiyor.

Öne doğru eğiliyor, nefesini tutarken duvarı ikimizi de tutmak için kullanıyor. Birkaç dakika sonra alnını benimkine dayıyor. "Ayakta durabilir misin?"

"Evet," diye nefes alıyorum, şimdi her şey daha yumuşak geliyor. Buraya girdiğimiz o çılgın ve küstah yoldan kilometrelerce uzakta.

Yavaşça bacaklarımı bırakıyor, ayaklarım yere değiyor. Burnumun köprüsünü öpüyor ve sonra bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküyor. O

Kalçalarımın birini kaldırıyor ve dilini girişime doğru sürüklemek için başını eğiyor. Amımdan kendi döllerini toplama fikri çok lezzetli ve iğrenç. Şişmiş, ısınmış etimin üzerindeki hissiyle ürperiyorum. Saçları hassas iç baldırlarıma sürtünüyor ve tenimde zevkle gezinen ürpertiye uzatıyor.

Ayağa kalkıyor, bir eliyle kalçamı kavıyor, diğeriyle yanağımı okşuyor. Yavaşça ve kasıtlı olarak ağzını ağzıma bastırıyor, dudaklarımı ayırıyor ve dölünü dilinden benimkine doğru itiyor. Tuzlu vuruşun tadı sınırsız şehvet gibi.

Öpüşmeyi kesiyor ama bir santimden fazla uzaklaşmıyor. "Daha önce sana bağımlı olduğumu düşündüysem, şimdi bağımlı oldum, *a réalta*."

1. Josh Turner'dan "Your Man" şarkısını çalın
2. Sabrina Carpenter'dan "Nonsense" adlı şarkıyı çalın



Bölüm 22

Oyun

Lochlan

"I odaya teslim edilmediğinde hala oda servisi olarak kabul ediliyor mu?" Daha sonra villamıza bırakılan yiyecek kutularını yerleştirirken düşünüyorum

Gece. "Villa servisi mi?"

"Sanırım o noktada buna sadece teslimat deniyor." Stella gülüyor ve taburesinin basamağına çıkarak yemeğini almak için mutfak adasına doğru uzanıyor. Plaj kulübünün banyosundaki o lanet olası muhteşem kasırgadan sonra eve geldik, Netflix izlerken uyuyakaldık ve aç uyandık.

"Ama otellerde oda servisi gibi villanıza ücretlendiriliyor," diye belirtiyorum kızartmayı ağzıma atmadan önce. Gözlerimi kapatıyorum ve mırıldanıyorum. "Mmm, mükemmellikle uğraşmaya ne gerek var ki? İlk siparişim

Yeni sahibi her menüye sade patates kızartması ekleyecek. Bu trüf yağı ve *Parmigiano Reggiano* saçmalıkları yok. Bunları çıkarmalarını sağlamak için ne tehditler savurduğumu biliyor musun?"

"Eminim çok büyük ve korkutucuydun," diyor sanki bir kedi yavrusuna karşı koyan bir çocuğu övüyormuş gibi.

Göğsümü şişiriyorum. "Oh, öyleydin," diyorum sahte bir ciddiyetle.

"Çok cesursun," diye takılıyor ve çatalından bir ısırık alıyor.

Aramızda böyle şakacı bir rahatlık var, hafif ve eğlenceli. Arzunun orada olmadığını söylemiyorum - kahretsin, beni canlı canlı yiyor. Ama önceki sanki bir ateş rüyasıydı.

Tezgâhın üzerindeki telefonu çalıyor ve kardeşimin yüzünün ekranda parladığını görüyorum. Stella görüntülü aramayı cevaplıyor. "N'aber patron?"

"Hey, nasıl gidiyor?" Cash diğer hatta diyor.

"Bilirsiniz, dün gece bir cinayet teşebbüsü daha oldu, ama bunun dışında her şey yolunda," diye şaka yapıyor.

"Jakšič'ler mi?"

"Mhmm, ama kim bilir? Belki aile terapisinde çözebilirler." Omuz silkiyor ve Cash'in güldüğünü duyuyorum.

"Evet, baba katlinin kuşak travmasını iyileştirmek için harika olduğunu duydum."

Homurdanıyorum, neredeyse kızartmamı yerken boğuluyordum. "Kardeşin boğulmadan önce diğer odaya geçmeme izin ver." Verandaya doğru yürüyor, cam kapıyı hafifçe kaydırarak yarı kapalı hale getiriyor.

Jakšič'lerle yaşadığımız kaostan sonra eve geldik ve yattık. Ayrı odalarda. Ve bugün üzerime atlamasına rağmen aramızdaki bu meseleyi hâlâ konuşmadık. Havada bir ima asılı duruyor: adada olan adada kalır.

June Harbor'a dönüp bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi davranma düşüncesi? Bu beni delirtmeye yeter. Kendi akıl sağlığımdan şüphe etmeme neden olur.

Ya da belki delilik aramızda daha fazlası olduğunu düşünmektir. Belki de kaderimizde sadece bu var, birbirimizin mutlu yeri - daha fazlası olduğumuz o büyülü birkaç gün hariç.

Verandada Cash'le gülerken ve konuşurken ellerini çılgınca savururken ona bir göz atıyorum.

Tüm alabileceğim buysa, yeterli mi?

Kalbim hayır diye bağılıyor ama kendisi için önemli olan herkesi kaybeden küçük çocuk öyle olduğunu fısıldıyor. Öyle olmak zorunda.

Belki de sonunda sadece kaybedecekseniz birine hiç sahip olmamak daha iyidir.

Bu acı düşünceyi biramla bastırmaya çalışıyorum. Birkaç dakika sonra Stella geri geldi. "Ne hakkında konuşmak istedi?" diye sordum.

"Arayı kapatıyorum," diyor kaçamak bir ifadeyle ve yemeğine geri dönüyor. Avuçlarımı tezgâhın üzerine koyuyorum. "Ona bizden bahsettin mi?"

Başını kaldırıp bakıyor, kaşları hafifçe çatılmış. "Peki ya biz?"

"Biliyorsun" diye ima ediyorum, bizi nasıl tanımlayacağını duymak istiyorum. "Hayır," diye alay ediyor. "Ona küçük kardeşini becerdiğimi söylemedim." Sözleri tam bir yumruk gibi. "Ah."

Gönülsüzce gülüyorum.

Yüzünü buruşturuyor, gözleri acımaya yakın bir acıyla doluyor. "Hazır buradayken biraz eğlenelim." Bu onay göğsümün ağrmasına neden oluyor. "Çıkarları olan en iyi arkadaşlar gibi," diye eklemeye çalışıyor daha hafif bir tonla ve zoraki bir gülümsemeyle.

Alay etmekten kendimi alamıyorum. "Cash ve Harlow'un ne olduğunu sanıyorsun?"

Çıkarları olan en iyi arkadaşlar."

Kaba ses tonum karşısında yüzü düştü. Başını eğdi ve usulca bana baktı. "Hadi ama Loch, bu yolculukta çok fazla duygu yoğunluğu oldu ve bizim ... olduğumuzu düşündüğünü biliyorum." Bir kelime bulmak için ellerini sallıyor. "

. Ama bir an için gerçekçi olalım. Yenilmezmişsin gibi, hala genç ve *vahşymişsin* gibi yaşıyorsun ve bu iyi çünkü genç ve vahşisin. Ama ben otuz yaşındayım. Güvenliğe, emniyete ihtiyacım var. Yuva kurmak, çocuk düşünmeye başlamak istiyorum."

İçkimi bitiriyorum ama bırakmıyorum çünkü sıkıldığım yumruklarıma bir şeyler koymam gerekiyor. Sesi hayal kırıklığına uğramış, neredeyse daha da kötüleşmiş gibi geliyor ve gerçekten kimi ikna etmeye çalıştığını merak ediyorum. Beni mi, kendini mi?

"Ben sadece başka bir fetihim." Zayıfça gülüyor. "Ve sen bir adrenalın bağımlısısın. Merak etme, bir sonraki güzel kız kucağına düştüğünde bu tutkunun geçeceğine eminim."

"Evet, tabii," diyorum dilimin arkasında buruk bir tatla. Çenem gıcırıyor ve sadece kendi acımı hafifletmek için konuyu değiştiriyorum. "Kulüp giriş kartlarını düşünüyordum. Kapıyı hangi numaranın açtığını biliyoruz ama bir kişiyi ancak kartını görebilirse numarayla ilişkilendirebiliyoruz."

"Evet." Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. Konukların mahremiyeti adına bir başka büyük güvenlik açığı. Her kartın bir numarası var ve sistem belirli alanların kilidini açmak için kullanılan tüm numaraların kaydını tutuyor, ama hepsi bu. Sadece numaralar.

Hangi numaranın hangi misafire tahsis edildiğine dair bir kayıt yok. Aptalca ama *rüya gibi bir cinayet yeri*.

"Ya şüphe uyandırmadan herkesin kartlarını toplamanın bir yolu varsa?" Dirseklerimi tezgâha dayayarak öne doğru eğildim ve onunla göz göze geldim.

Yanağını okşuyor ve başını sallıyor. "Eminim bu hoşuna giderdi, buradaki her kadınla flört etmek için geçerli bir neden."

Saçımı yolmak istiyorum. *Ne zaman anlayacak?* Başka kimseyi istemiyorum. İçimdeki öfkeye rağmen kendimi tutuyorum.

"Beni bilirsin." Elimdeki şişeyi fırlatıp atıyorum ve buzdolabından bir tane daha alıyorum. Sözsüzce kapağını açıyorum ve sonra onun karşısında durduğum yere geri dönüyorum. Yavaşça ilk yudumu alırken beni beklenti içinde izliyor.

Cam şişenin mermer tezgâha bırakılma sesi aramızdaki ağırlıklı sessizlikte sekiyor. "Eğer gerçekten istediğimin bu olduğunu düşünüyorsan, bunu biraz daha eğlenceli hale getirelim. Dostça bir rekabete var mısınız?"

Arkasına yaslanır ve kollarını kavuşturur. "Ne öneriyorsun?" "En çok kart kime verilirse, hmm" Parmaklarımı sonra hızlıca bir yudum alır. "Üç gün diyelim, kazanır."

"Peki kazandığımda ne alacağım?" Kendine olan güvenine gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Bu küçük aptal a ş k ı bırakacağım. Sadece bu kadar o l a c a ğ ı z . " Aramızda bir işaret yapıyorum ve o da gergin bir yutkunmayla elimi izliyor.

Gözlerinde bir pişmanlık parıltısı gördüğümü sandığımda nabzım hızlanıyor. Ama geldiği gibi aynı hızla gitti. "Peki sen ne kazandın?"

"Seninle bir gece." Kaşları çatıldı ve ben de ekledim, "Benim yatağında." Sırıttı. "Ben zaten senin yatağında uyudum."

"Oh, *a réalta*, fazla uyumayı planlamıyorum."

Gözlerini deviriyor ve teklifimi düşünerek sessizce oturuyor. Ondan ne istediğimi biliyorum: *bir geceliğine benim olmasını*. Tereddüt etmesinin nedeninin, bunun sadece bir gece sürmesine izin vermeyecek kadar iyi ve gerçek hissettireceğinden korkması olduğunu düşünmek istiyorum.

Gözleri düşünceli bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanıyor ve sonunda bana geldiklerinde elektrik çarpmış gibi oluyorlar. "Anlaştık. Ama eklemek istediğim birkaç şey var." Devam etmesi için başımı sallıyorum. "Üyelik durumuna göre kademeli puan sistemi. Altın kart bir, platin kart beş, vs. ama katilin kartını alan, puanlara bakılmaksızın otomatik olarak kazanıyor."

Sırıtiyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

Düşünürken dudaklarını büzüyor, sonra hemen ekliyor, "Ve kartın size *verilmesi gerekiyor*, çalmak, hile yapmak ya da aklınıza gelen başka bir plan yapmak yok."

"Bana uyar," diye kabul ediyorum.

Stella bir konuda haklı. Ben bir adrenalin bağımlısıyım ve kanım şimdiden bu yeni meydan okuma için beklentiyle pompalanıyor.

"Harika. Saat ne zaman başlıyor?" diye soruyor ve ben onun gözlerinde oyunun heyecanıyla eşleşen bir alev tanıyorum.

"Hemen şimdi. Gidip giyinsem iyi olacak." Üzerindeki pijamalara çenemi hafifçe vuruyorum. Bana rekabetçi bir bakış atıyor ve taburesinden zıplıyor.

"Gerçekten ne kadar kayıtsız olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Uzun süre bekleyeceksin," diyor bir ısırıkla. *Bu benim ilk fikrimden çok daha eğlenceli olacak.*

Bir tür sistem güncellemesi numarası yapmayı ve onlara yeni kartlar verme kisvesi altında herkesin kartlarını toplamayı önerecektim ama bu yarışma çok daha hoşuma gitti. Çünkü o ne kadar bu oyunla bir şeyler kanıtlamaya çalışıyorsa, ben de o kadar çalışıyorum.

Mutfak adasının benim tarafıma geçtiğinde, elim dışarı çıkıyor ve bileğini sarıyor. Onu kendime doğru çekip diğer elimi sırtına doladığımda gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Kalçalarımız öpüşene kadar onu kendime doğru çekiyorum. Bileği hâlâ elimdeyken, yavaş dans ediyormuşuz gibi tutuyorum.

Daha da yaklaşıp kulağına hırladığımda sertleşiyor. "Dölüm için yalvarırken bu kadar *kayıtsız* görünmüyordun." Hızlı bir ısırıkla kulağını ısıırıyorum ve onu serbest bırakıyorum. Çıkardığı küçük nefesi duyduğumda odama doğru dönmeye başlamıştım bile.



Stella

Endişeli kelebekler midemi döverek hazırlanıyorum. Heyecan, yeni bir meydan okumanın verdiği coşku ve ne haltlar karıştırdığımın farkına varma duygusunun bir karışımı. Dolabımda asılı olan tüm elbiseleri karıştırıyorum. Renkler ve dokular şık ve keskin olandan tuhaf ve eğlenceli olana kadar çeşitlilik gösteriyor, ancak hiçbirisi doğru hissettirmiyor. Hiçbir şey ortaya konan riskleri karşılayamıyor.

Kendimi yatağın altından bavulumu çıkarırken ve bavuldan çıkarmadığım tek kıyafete bakarken buluyorum. Dürüst olmak gerekirse onu neden getirdiğimi bile bilmiyorum. Son dakikada atmıştım ve şimdi bana bakıyor, bana meydan okuyor.

"Oh, neyse ne," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve onu çıkarıyorum. Eğer bunu yapıyorsak, kazanmak için oynuyorum.

Odamdan çıktığımda Lochlan çoktan oturma odasında beni bekliyordu. Kapımın tam karşısındaki kanepede oturuyor. Telefonundan başını kaldırmış, dirseklerini dizlerine dayamış. Gözleri vücudumda gezinirken benim karıncalanıyor. Üzerimdeki elbiseyi görünce arkasına yaslanıyor, avuç içleri

uyluklarını sürüklüyor. Çenesi kasılıyor ve onun yoğun bakışlarını tutmak Atlas'ın dünyayı tutması gibi hissettiriyor.

Tek kelime etmeden ayağa kalkıyor ve ağzım kuruyor. Gri ipek gömleğinin üzerinde büyük, parlak bir desen var ve kesik gövdesinin yarısına kadar gevşekçe iliklenmiş. Geniş göğsü ve omuzları gömleği doldururken, kısa kollar pazularını zorluyor. Bu gömleği daha önce bir kez giydiğini görmüştüm ve ona çok yakıştığını söylediğimi hatırlıyorum.

Doğum günümde giydiğim transparan, ışıltılı elbiseyi giydiğimi düşünürsek, bu seçim için onu suçlayamam.

Başını kapıya doğru çeviriyor. "Eee . . . ?"

"Evet." Boğazımı temizliyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum. "Hadi gidelim."

Ön kapıyı benim için açık tutuyor. Ben içeri girerken alçak sesle ama net bir şekilde "İyi görünüyorsun, *a réalta*" diyor.

"Sen de." Kaşlarımı kaldırıyorum ve bakışlarımı göğsünde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Güzel gömlek."

Hafif bir kıkırdamayla sırtıyor ve ben de küçük bir gülümsemeden kendimi alamıyorum.

Birkaç dakika yürüdükten sonra, sessizliği acil bir soruyla bozuyorum. "Katilin kartını aldığımızda ne yapacağız? Numarayı hatırlıyorsun, değil mi? 30314."

"Cebine koy ve bana gel," diyor kendinden emin bir şekilde ve katilleri avlarkenki soğukkanlılığı beni rahatlatıyor. Harlow'a çok yüklendiğimizi biliyorum ama o cesur bir kaltak. "Kartların üzerinde isimleri de var, değil mi?"

"Evet, katmanları, numaraları ve *tercihleriyle* birlikte," diyorum ve o da başıyla onaylıyor.

"Yani kartın üzerinde her şey var, kimlik, numara, vesaire, ama tesis bunların hiçbirinin kaydını tutmuyor mu?" diye soruyor kuşkuyla, ben de

oldukça aptalca olduğunu kabul etmek zorundayım. "Bu nasıl çalışıyor ki?"

"Check-in sürecinden geçmediğimiz için resepsiyon personelinin birine tipik bir misafirin geçmesi gereken adımları anlattırdım. Yeni bir üye geldiğinde, bilgilerini içeren bir form dolduruyor ve personel tüm bunları sadece kart basmak için geçici bir dosyaya giriyor" diye açıklıyorum. "Kart basıldıktan sonra, kağıt formu gözünüzün önünde parçalıyorlar."

Saçlarını geriye doğru itiyor ve gözlerim ipek gömleğinin kaslarını nasıl sardığına takılıyor. *Lanet olsun ona.* "Peki ya sayılar?"

"Tüm numaralar bir kademeye göre önceden programlanmış durumda. Diyelim ki bir platin üye geldiğinde, zaten platin erişimi olan kartlardan birini alıyor ve ayrıntıları hiçbir yerde saklamadan misafirin bilgilerini karta işliyor."

Libidine'e ulaştığımızda, girişten birkaç adım ötede durup kısık sesle sohbetimize devam ediyoruz. Neyse ki şu anda gelen giden kimse yok.

Bana düşünceli bir bakış attı. "Bu, katilin katını zaten bildiğimiz anlamına mı geliyor?"

"Evet, ama her altın üyeye Jeffery'nin aletini kesip kesmediklerini sormak istemediğimiz sürece bunun bize pek faydası olmaz. Ve muhtemelen sadece on misafiri ismen tanıyorumdur. Yani onları tanıyamadığımız sürece isimlerinin bir listesi bile yardımcı olmaz." ¹

"Evet, doğru," diye homurdanıyor ve parmaklarını tekrar saçlarının arasında gezdiriyor

-düşünceleri içinde kaybolduğu zamanki alışkanlığı- sonra giriş kapısına doğru adım atar.

"Şimdi korkmuyorsun, değil mi?" Alay ediyorum ama bana sert bir bakış atıyor, eli kapının kolunda donup kalıyor.

"Tabii ki hayır. Sadece ne olursa olsun, istediğinin bu olduğunu unutma." Bununla birlikte kapıları açıyor ve beni şifreli sözlerinin mideme kurşun gibi yerleşmesiyle baş başa bırakıyor. Bu önseziyi görmezden gelmeye çalışıyorum ve ayaklarımla onu takip ediyorum.

Libidine'e adım attığımda tüylerim diken diken oluyor. Atmosfer, bu duvarlara musallat olduğunu bildiğim tüm sırların ve gerçeğe dönüşebilecek fantezilerin yasadışı heyecanının sarhoş edici bir kokteyli.

Lochlan kalabalığın içinde kaybolmadan önce alaycı bir bakışla omzunun üzerinden bakıyor. Villada söylediklerimin onu incittiğini biliyorum ama bazen birine değer vermek onu incitmek gibi geliyor.

Uydurduğumuz bu oyunun ikimiz için de en iyisi olacağını şimdi anlıyorum. Mavi gözlerinin açlığında ve dokunuşunun saygısında kaybolmak çok kolay. Kaybolmak ve asla bulunmak istememek çok kolay. Ama er ya da geç gerçekliğe dönmek zorundayım.

Ve onun için tek kişi olmadığının hatırlatılmasına ihtiyacı var. Bu düşünce canımı yakıyor ama kendime bunun sadece egomun ikinciliğe isyan etmesi olduğunu söylüyorum.

Hayır, bu iyi. *İstediğim şey bu*, kendime hatırlatıyorum. Çok fazla duygu yoğunluğu yaşadığımı söylerken yalan söylemiyordum. Lochlan'a karşı hissettiğim bu kafa karıştırıcı duyguların onlardan kaynaklandığına eminim ve puslu havayı net bir şekilde görebilmek için daha fazla çaba göstermem gerekiyor.

Tanıdık bir yüz gözüme çarpıyor ve Lulu'ya el sallıyorum. "Bayan Wright, sizin için ne getirebilirim?"

"Alışılmadık bir isteğim var," diye fısıldıyorum ve beni duymak için daha da yaklaşıyor.

Kıkırdıyor. "Oh, bundan şüpheliyim. Burada çalışırken ne tür istekler aldığımı inanamazsın." Gülümsüyorum ve göğsümdeki suçluluk duygusu biraz rahatlıyor.

Çantamdan yüz dolarlık bir banknot çıkarıp ona uzattım. "Lochlan'la flört et, seni eve götürmesi için onu ikna etmeye çalış."

Parayı sütyeninin içine sokuyor ve komplocu bir şekilde sırtıyor. "Az önce shot sipariş etti," diyor ve bara doğru dönmeden önce omuzlarını heyecanla oynatıyor.

İçki dolu bir shot bardağını alıp Lochlan'ın masasına doğru fırlayışını izlerken kalbim hızlanıyor. Yarım daire şeklindeki kabinlerden birinin ucunda oturuyordu.

Kolunu arkaya dayıyor ve elinin arkasında makineli tüfek olan melek figürüne iyice bakıyorum. Garip bir şekilde uygun bir dövme. Lulu'nun yaklaştığını gördüğünde parmakları minderin etrafında sıkılaşıırken ön kolundaki gergin kasların esnemesini izliyorum.

Yüzünü görebilmek için pozisyonumu birkaç adım değiştiriyorum ama o beni göremiyor. Her şeyin gizli kapaklı olması, sanki yanından gizlice geçmek için adımlarımı susturmam gerekiyormuş gibi parmak uçlarımda gezinmeme neden oluyor. Oysa gerçekte diğer konuklarla birlikte kamufle olmuş durumdayım ve adımlarım kulübün müziği arasında duyulmuyor. Ama yine de, yakalanmak üzere olduğum hissi omurgamda hızla yükseliyor.

Lulu onun kucağına düşüyor ve hemen kolunu beline doladığında midemin çukuru sızlıyor, pürüzsüz ve doğal. Utangaç bir bakışla, onu güldüren bir şey söylüyor. O çok iyi bildiğim sıcak, boğuk kıkırdaması kafamın içinde yankılanıyor.

Onu gevşetmek için yapacağı çekimden heyecan duyduğunu sanıyordum ama küçük bardağı korsesinin tuttuğu göğüslerinin arasına soktuğunda tamamen farklı bir niyeti olduğunu anlıyorum.

Yutkunuyorum ve bunu kendimin yaptığını hatırlamaya çalışıyorum. Adam öne doğru eğildiğinde ve kadın ona yer açmak için geriye doğru sallandığında olacaklar için kendimi hazırlıyorum. Adamın ağzı kadının

kalkık göğüslerine çok yakın. Hayaletini hissediyorum

Nefesi boynuma değiyor. Korktuğumu fark ettiğim bir anın gerilimiyle kollarımdan aşağı ürperti yayılıyor.

Tam bardağı dudaklarıyla kaldıracakken gözleri bana dikildi. Alev *alev yanıyorlar*. Odanın öbür ucundan bile içime bir sıcaklık çöküyor.

İğneyi görmezden gelip boğazına doğru şehvetli bir yol yalayarak ilerlerken acı verici bir niyetle göz temasını sürdürüyor. Nefesim kesiliyor ve delici bakışlarında bir sırtıma titreşimi var, sanki dilinin bir hareketiyle ciğerlerimdeki tüm oksijeni emdiğini biliyor.

Bağlantımızı sadece tekrar eğilmek ve başını geriye atarak kadehi ağzıyla kadının göğüs dekoltesinden almak için kesiyor. Berrak sıvı boğazında kayboluyor ve boş bardağı yere bırakıyor.

Kolunu Lulu'nun minyon bedenine daha sıkı sararken ve kulağına fısıldarken gözlerimi tekrar bulduğunda yüzünü karanlık bir gülümseme kaplıyor. Yüzüm ısınıyor ve onunla hangi iğrenç kelimelerle alay ettiğini merak ediyorum.

Göğsüm sıkışıyor ve tam uzaklaşmak üzereyken kız onun kucağından kayıyor ve bana doğru dönüyor. Başını yana eğiyor ve aynı zalim gülümsemeyle başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek dökülen likörü siliyor.

Merak, bana doğru ilerlerken yerimde kalmama neden oluyor. Bana ulaştığında, "Lochlan az önce yüz doları boşa harcadığını söyledi" dedi.

1. Limi'den "If I" şarkısını çalın



Bölüm 23

Olmalıydı

Lochlan

I Roan kadar güçlü bir dövüşçü değilim. ¹ Finn gibi bir teknoloji dehası değilim. Cash gibi güce ve saygıya hükmedemem, ancak iki alanda üstünüm: ne pahasına olursa olsun borçları toplamak ve büyüleyici orospu çocuğu.

İlk iki kartı almak çok kolay. Bisiklete binmek gibi, eski alışkanlıklarıma geri dönüyorum. Ancak yarışmanın ilk heyecanı geçtikten sonra, ilgileniyormuş gibi görünmek için gereken çabayı gösterme motivasyonum tamamen kayboluyor.

Birlikte oturduğum kadın benimle konuşurken kendimi bilinçaltımda odayı tararken buluyorum. Nedense gözlerim lacivert spor ceketli bir adamın sırtına takılıyor. Boş bardağını masanın üzerinde kaydırmasını izliyorum.

taburesinden kalkarken. Ayrılırken yanaklarından öpmek için öne eğilene kadar konuştuğu kişiyi göremiyorum.

Stella saç tellerini kulağının arkasına fırçalıyor ve yanağını onunkine bastırıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdaki bağın artçı şokunun odada dalgalandığını hissedebiliyorum. Lulu'yu gönderdiğinden beri onu ilk kez görüyorum. Son birkaç saattir onu aramamak ve kartları kazanmaya odaklanmak için elimden geleni yaptım ama şimdi onu buldum ve kendimi ondan ayıramıyorum.

Dudakları küçük bir sırtışla kıvrılıyor ve midem düğümleniyor. Havayı öpmekten dudaklarını onun yüzüne değdirmeye geçiyor, gözleri şehvetli bir şekilde kapanıyor.

Ciğerlerim öpüşme süresi boyunca donuyor. İki saniyeden fazla olamaz ama sanki bir daha nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum. Sonunda birbirlerinden ayrılıyorlar ve kız omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra dikkatini tekrar ona çevirip yanağını avuçluyor.

Azı dişlerimin kırılmasına bir saniye kalmış gibi hissediyorum ve bunu gösteriyor olmalıyım çünkü önümdeki kadın "İyi misin?" diye soruyor.

Çenemi gevşetiyorum ve kendime özgü gülümsememi takınıyorum. "İyiden de öte. Şimdi bana bundan biraz daha bahset," diyerek kumral saçlarını omzundan aşağıya doğru tarıyorum. Gözlerim hızla Stella'ya kayıyor ve onu izlediğinden emin oluyorum. Elim kolunda gezdiriyorum ve sessizce konuşuyorum, böylece o da eğilmek zorunda kalıyor. "Bu kadar tutkulu olmana bayılıyorum." Hangi konuda tutkulu? Bilmiyorum, ama bu onun konuşmasını sağlayacak ve bana Stella ile oynamak için daha fazla zaman verecek.

Lacivert spor ceket uzaklaşmadan önce Stella'ya bir kart veriyor. Çoğu insanın kartını dağıttıktan sonra topu diğer kişiye atarak uzaklaştığını gördüm. Bu da bir gecede mümkün olduğunca çok kart almaya çalıştığımız için işimize geliyor.

Kadın -sanırım adı Alice- konuşmaya devam ediyor ve Stella iki parmağının arasına sıkıştırdığı adamın kartını sallıyor. *Elmas* kelimesini ağzına alıyor ve sutyeninin içine sokmadan önce muzaffer bir edayla gülümsüyor.

Bu noktada, katili bulmak umurumda bile değil. Umurumda çünkü bu Stella için önemli ama bu oyun artık bununla ilgili değil. Stella'yı gözünün önündeki şeye uyandırmakla ilgili.

Birlikte iyiyiz. Hem de çok iyi.

Gerekirse bu çocukça kıskançlık oyunlarının üstünde değilim.

Kolumu minderli bankın arkasına dayıyorum ve elimi Alice'in bacağına koyuyorum. Stella'ya bakmıyorum, ama bakışlarının beni yaktığını hissedebiliyorum. Avucumu Alice'in kalçasında gezdiriyorum ve eteğinin kenarını izliyorum, yavaş yavaş yaklaşıyorum. Bana sorular soruyor ve ben otomatik pilotta cevap veriyorum, tek bir şeyi önemsiyorum: Stella'ya nasıl göründüğümü.

Sözleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Elim Alice'in eteğinin altından kayarken tüm dikkatim Stella'nın tepkisini algılamaya gidiyor. Bu kadın için hiçbir şey hissetmiyorum. Onu kullandığım için kendimi kötü bile hissetmiyorum. Stella'nın martini bardağını savaşa giderken taşıdığı bir kılıç gibi tutuşu Alice'e verdiğim sahte umutlara değişiyor.

Kulübün içinde süzülürken onu takip ediyorum, giderken başları döndürüyor. O lanet elbise yürürken ileri geri sallanıyor, kırmızı ışıkları yakalıyor ve her adımda lezzetli kıcını vurguluyor. İçkisini bitiriyor ve boş bardağı yoldan geçen bir sigara kızının tablasına koyuyor.

Her zaman kullandığımız ön girişe gitmiyor. Onun yerine, doğrudan görüş alanıma giren bir yan çıkışa yöneliyor. Mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde alıyorum, göğsümde bir trompet gibi, kaburgalarım şişiyor.

"Özür dilerim. Gitmem gerek," diyorum ve ayağa kalkıyorum, gözlerim Stella'nın az önce çıktığı kapıya sabitlenmiş, sanki kafamı çevirirsem

kaybolacak ve o da kaybolacakmış gibi

bana sonsuza kadar.

"Gitmeden önce sana kartımı vereyim." Benden sonra ayağa fırladı ve bana küçük siyah bir kart uzattı.

"İyi geceler Alice," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, cebime koymadan önce numarayı hızlıca tarıyorum.

Yüzü düştü. "Ben Allison."

Başımı yana eğiyorum. "Ben de öyle demedim mi?"

Cevabını beklemeye zahmet etmiyorum. Dışarıda beni neyin beklediğini bilirken olmaz. Stella sonunda sözlerini yemeye ve beni başka biriyle düşünmeye dayanamadığını itiraf etmeye hazır. Daha fazla kart kazanmak için değerli zamanından vazgeçmeye degecek başka ne olabilir ki?

Yan kapıya doğru ilerleyip iterek açtığımda kalbim küt küt atıyor. Kulübün klimasına kıyasla hava anında nemli geliyor. Tenime yapışıyor ve dilimde tuzlu havanın tadını alabiliyorum. Tüm duyularım artmış, aradığım şeyi bulmak için zorlanıyormuş gibi hissediyorum. Başımı çevirip Stella'yı ararken kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyorum.

Burası öncelikle personel girişi olmalı. Tek ışık yirmi metre ötedeki binanın köşesinde. Tropik ağaçlar ve bitkiler önümde yoğun bir duvar oluşturuyor. Küçük bir patika kulübün çevresini dolanıyor. Işıktan uzaklaşıyorum.

Umarım Stella karanlıkta olacaklara hazırdır.

Köşeyi döner dönmez onu görüyorum. Yolun ortasında duruyor, bir eli kalçasında ve başı yana eğik. Boğazım düğümleniyor. "Burada ne işimiz var Stella Mae? Kıskanmıyordun, değil mi?" İçimde kabaran dizginlenemez

heyecanı gizlemeye çalışırken kıkırdamam alaycı. Güzel boğazının yutkunurken sallanmasını izliyorum. Elim etrafını sarmak ve tekrar yapmaya çalıştığını hissetmek için kaşınıyor.

Gözleri acımasızca parlıyor. "Belki de sadece seni bir kızla sakso çekerken görmek istemedim. Yemeğimi yememek istemek kıskanmakla aynı şey değil." Sözleri beni derinden yaraladı ve bu an için beslediğim tüm umutları yerle bir etti.

Kuru bir kahkaha atıyorum, öfke ve üzüntü onu buz gibi soğuk yapıyor. Dudağımı ıslatarak bir adım daha yaklaşıyorum. Midem çalkalanıyor ama kelimeler yine de çıkıyor, ukalaca söylenmiş olsa bile acı verici bir şekilde savunmasız. "Öpücüklerim sadece senin için, *a réalta*."

Yüzündeki somurtkanlık siliniyor. "Ne demek istiyorsun?" Bir adım daha atarken sesi şaşırtıcı derecede kısık.

Bir lokmayı kulağının arkasına sıkıştırarak kadar yakınım. Parmağım çenesinde geziniyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. *Belki bunu hâlâ kurtarabilirim*. "Doğum gününden beri öptüğüm tek kişi sensin."

Gözleri kısılıyor, sonra tekrar parlıyor ve "Peki ya Veronica?" diye soruyor.

Yakalandığı an kısa sürdü. "Yemekten hemen sonra onu bıraktım. Hiçbir şey olmadı."

Yüzünü bir duygu dalgası kaplıyor. O kadar çok duygu iç içe geçmiş ki ayıramıyorum. Pişmanlık, şok, acı, mutluluk. Sanki titreyen bir slayt gösterisi izliyorum gibiyim. Hangisine denk gelirse ayak parmaklarının üzerine kalkıyor ve yanağımı okşuyor.

Yüzü kaşlarının arasındaki kırılganlık dışında sertleşirken bile beni öne çekmesine izin veriyorum. Konuşurken nefesi dudaklarıma değiyor. "Yapmamalıydın."

Kalbim çatlıyor. Her bir sıcaklık titreşimi dökülüyor ve elimde soğuk, sert bir kas bahanesinden başka bir şey kalmıyor.

Elim şefkatle çenesini kaldırıyor, saçlarının altından dolanıyor ve ensesini kavırıyor. Onu daha da yaklaşıtıyorum, burunlarımız birbirine değecek kadar. "Sence ben

onu öpmeliydim?" Kelimelerim çakıl taşı gibi döküldü.

Sonsuz derecede küçük bir hareketle başını sallıyor ve göğsümdeki budaklı şey daha da bükülüyor. Gözleri dudaklarıma düşüyor. "Evet."

Elim boynundaki kaslarda sıkılaşıyor ve onu aşağıya doğru sürüklüyorum. "Onu dizlerinin üzerine mi itmeliydim?" Ağır ama istekli gözlerle bana bakıyor. Geri adım atıyorum ve bu oyunu oynayacağını söyleyen küçük bir gülümsemeyle dudaklarını zar zor kaldırıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor. Hazır olduğunu düşünüyor, ama çok farklı iki oyun oynuyoruz.

"Ona çıkarmasını mı söyledin?" Ben homurdanıyorum ve Stella'nın parmakları pantolonumun düğmesini koparıyor. Bel bandını aşağı çekip sikimi serbest bıraktığında karın kaslarım sıkıştı. Eli uzunluğumun etrafını sararken dişlerimi sıkıyorum.

"Üzerine tükür," diye törpüledim. Tükürdüğünde nefesim kesiliyor, tükürüğünün sikimin üzerine damladığını görmek zaten kontrolden çıkmış olan ateşi körüklüyor. Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirerek tükürüğünü bulaştırıyorum. "İşte benim edepsiz kızım," diye onaylarcasına mırıldanıyorum ve yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Başparmağımla ağzını hafifçe aralıyorum. "Açgözlü ağzını sikheme hazır olup olmadığını sormalı mıydım yoksa sadece almasını mı sağlamalıydım?" Stella kalçalarını öne doğru çekiyor ve dilini dışarı çıkarıyor. İnliyorum.

"Belki de sikim boğazındayken nasıl ses çıkardığını duymak istediğimi söyleyebilirim?" Ben daha da yaklaşırken o dilini daha da dışarı çıkarıyor. Aletimin alt kısmı ıslak diline doğru kayarken burun deliklerim açılıyor.

Dudaklarını üzerime kapatıp dilini başımın etrafında döndürdüğünde zar zor konuşabiliyorum. "Senin yaptığın gibi kullanılmak için yalvarır mı sence?" Ben ileri doğru itip boğazının arkasına vurduğumda inliyor.

Ellerim yüzünün iki yanını kavırıyor. Tekrar derine sokmadan önce geri çekiliyorum. Tıkanıyor. Bu acı dolu sesle canlanan parçamdan nefret ediyorum,

ama varlığını da inkar edemem. Ama aşağıya baktığımda onu şehvetli ve mutlu görüyorum. Çelişkili duygularla devam ediyorum.

"Muhtemelen izlemek hoşuna giderdi, değil mi? Güzel şeylerin mahvolmasını izlemeyi ne kadar sevdiğini biliyorum." Ellerimi yüzünün etrafında gevşetiyorum ve kendi başına ileri geri sallanmaya başlamadan önce başını sallıyor.

"*Tanrım.*" Ucumun etrafında yutkunduğunda gözlerim bir iniltiyle kapanıyor. Her itiş, her boğulma sesi beni biraz daha açıyor. Zevkin bu kadar acıya neden olabileceğini hiç bilmiyordum. "O kadar iyi hissediyorsun ki acıtıyor."

Elleriyle tükürüğünü sikimde aşağı yukarı gezdirirken gözleri parlıyor. Onun zevk aldığını görmek acı veriyor. Stella herhangi bir erkek için dizlerinin üzerine çökmezdi, öyleyse neden benim herhangi bir erkek olmadığımı kabul edemiyor?

Belki de ona herhangi bir kadın gibi davranmalıyım. Bu düşünce bana acı veriyor, ama beni teşvik eden de bu acı. Benim ne olduğumu biraz olsun hissetmesine ihtiyacım var.

Ellerimi başının üzerinde sıkıyorum ve karanlık bir fısıltıyla, "Belki de ona boğazını gevşetmesini söylemeliydim, böylece yüzünü gerçekten becerebilirim." diyorum. Ellerini itaatkâr bir şekilde kucağına bırakıyor ve bana en küçük bir onay işareti veriyor.

"Sence bana izin verir mi? Nefesi kesilene ve ağlayana kadar dar boğazına vurmama?" Stella'nın gözleri tarifim karşısında şehvetle kapanıyor ve dudaklarına daha sert girip çıkarken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"En azından benimle dalga geçmez, tadına bakmam için yalvarmaz, sonra da bana burun kıvırmazdı." Sesimdeki duygusuzluğun ardında incinmişlik var.

Umarım bunu duyabilir. Daha derinden, daha sert sikmeye başladım. Boğazının arkasına vuruyorum, tekrar tekrar öğürmesine neden oluyorum,

sanki her itişte b i r tür uzlaşma arıyormuşum gibi.

Gözlerinden yaşlar aktığını fark ettiğimde boğazım düğümleniyor. Bir başparmağımı yanağına ve dökülen bir gözyaşına sürüyorum. "Güzel kız, benim için ağlıyor." Övgüm karşısında bakışlarındaki yumuşak gülümseme beni gerçekliğe geri döndürüyor.

"Siktir!" Aniden uzaklaşırken bağıryorum. Parmaklarımı saçlarımın arasına sokup, ileri geri adım atarken saç diplerimi çekiştiriyorum. "Yapamam. Bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın?" diye soruyor tereddütle arkamdan.

Arkamı döndüğümde ayağa kalkmış ve yersiz bir endişeyle bana bakıyordu. Ben söyleyeceklerimi söyledikten sonra orada olmayacak.

"Seni incitmek *istedim*, Stella. Sana benim hissettiğim çaresizliği biraz olsun hissettirmek istiyorum." Avuçlarımı yüzümde gezdiriyorum, hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum. "Biliyor musun, buraya geldiğimizde, sonunda bana karşı olan duygularının bu adanın ötesine uzandığını kabul edeceğini düşünmüştüm. Çünkü buradan ayrıldığımızda bu işin bitmeyeceğini biliyorum."

Artık rahatça konuştuğum için kelimeler dökülmeye devam ediyor, o ise soğukkanlı bir şekilde durmaya çalışıyor. "Beni o banyoya çektiğin zaman mı?" Sesim çatlıyor. "Bana bunun lanet bir arkadaş olarak olduğunu söyleyemezsin-"

"Size öyle bir izlenim verdiysem özür dilerim-"

"Oh, siktir et." Bakışlarımı sertçe ona çevirmeden önce başımı geriye atarak inliyorum. "En azından bana bu saçmalıkları anlatmayacak kadar saygı duyduğunu sanıyordum."

"Lochlan. . . ." diyor sakın bir şekilde, sanki kavgacı bir çocukla konuşuyormuş gibi.

Bu da beni daha çok kızdırıyor.

"Ne var? *Ne*, Stella?" Tekrar adım atmaya başlayarak talep ediyorum. Ellerim sıkı yumruklar haline geliyor ve patlamanın eşiğindeyim. "Bana her

şeyi hayal ettiğimi söyleyeceğin zaman mı bu? Daha fazlası olabileceğimizi düşündüğüm için deli olduğumu mu?"

Yenilmiş ama hala güçlü görünüyor. "Deli değilsin ama bu hikâyeleri kafanda uyduruyorsun. Fantezilerini gerçekleştiremediğim için beni cezalandıramazsın."

"Peki." Kuru bir kahkaha attım. İçim o kadar boş ki, sanki patlamak yerine içime çökmüşüm gibi hissediyorum. Tüm çalkantılı duygular bir anda içimden akıp gidiyor ve savaşmak için kalan tüm enerjimi alıyor.

"Tamam o zaman." Nefes veriyorum

ve arkamı dönüyorum. "Lochlan-"

"Merak etme, seni duydum." Gözlerinin içine bakmak fiziksel olarak acı veriyor. "Yüksek sesle ve net."

-
1. Lewis Hanton tarafından yazılan "Shameless (Camilla Cabella tarafından)-Sped up" adlı şarkıyı çalın



Bölüm 24

Lucky Charms

Stella

I Ön kapı çarparak açıldığında villanın mutfağında tek başıma geç kahvaltı yapıyordum. Taburemde geriye doğru sarsılıyorum ve sonra çılgınca çatalıma uzanıyorum. Tüm yumruğumla kavradım, bir orospu çocuğunun gözünü çıkarmaya hazırdım ki Lochlan tökezleyerek görüş alanına giriyor.

"Yüce Tanrım." Nefes veriyorum ve koltuğuma geri yaslanıyorum. "Odanda olduğunu sanıyordum."

"Hayır," diyor ve kaşlarını kaldırıyor ama göz kapakları zar zor kalkıyor. Gözleri puslu ve koyu halkalarla çevrili ve gömleği tamamen açılmış. Ayakkabılarını taşıyor ve aşağı baktığımda pantolonunun paçalarının kıvrılmış ve ıslak, ayaklarının kumlu olduğunu görüyorum. Yorgun bir şekilde sallanıyor.

"Bütün gece dışarıda mıydın?"

"Evet." Karşımdaki tezgâha yaslanıyor, ceplerini karıştırırken dik durabilmek için tüm vücut ağırlığını tezgâha vermek zorunda kalıyor.

"Tanrım, Loch," diye mırıldanıyorum, endişeli ve biraz da şaşkın. Yirmi yaşından beri onu bu kadar kötü görmemiştim. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Sonunda cebinden bir şey çıkarıyor ve bir yığın plastik üye kartını tezgâhın üzerine fırlatıyor. Mermerin üzerinde yayılıyorlar. Başını eğerek bana bakıyor. Gözlerindeki acıyı ve kini görünce midem bulanıyor. Bu kadar bitkin olmasaydı, kin bile duyabilirdim.

Odasına gidip kapıyı kapatmadan önce başka bir şey söylemiyor. Kendimi sorumlu hissetmekten kendimi alamıyorum ama o yetişkin bir adam. Duygularının incinmesine bütün gece alem yaparak tepki veriyorsa, bu onun suçu. Davranışları ne demek istediğimi kanıtlıyor: Benim için fazla olgunlaşmamış ve öngörülemez biri.

Duygularıyla yüzleşebilecek ve bir yetişkin gibi tartışabilecek birine ihtiyacım var, dizlerimin üzerinde ve siki boğazımdayken değil.

Dün gecenin anısı aklıma geliyor ve ikiyüzlülük bir ton tuğla gibi yüzüme çarpıyor.

Her adımda duygularımdan kaçtım ve döndüm. Onun nasıl hissettiğini biliyordum ve bunu görmezden gelmeyi seçtim çünkü bu ikimiz için de sadece bir kaçamakmış gibi davranmak daha kolaydı. Kendimi korumak için ona zarar verdim.

Lokmayı çatalımın üzerine bırakıyorum, aniden tüm iştahım kaçıyor.

Kalktım ve verandaya doğru yürüdüm. Plaj kısa bir yürüyüş mesafesinde. El değmemiş kumu ve suları bir seyahat dergisinden fırlamış gibi görünüyor. Güneşi tenimde hissetmek için verandadaki sandalyeye kıvrılıyorum ama kemiklerimi kemiren soğuğu ısıtmak için hiçbir şey yapmıyor.

En çok değer verdiğim insanları incitmemem gerekiyordu. Ebedi en büyük kız kardeş rolünü yaptığım her şeye taşıdım. Başkalarıyla ilgilenmek, hatta

Kendi masraflarım - değerimi ortaya koyduğum yer, bu yüzden bu başarısızlık daha da sert vuruyor. Bu hastalıklı suçluluk duygusuyla ağırlaşıyorum ama aynı zamanda hayal kırıklığı ve öfke de kabarmaya başlıyor.

Lochlan'a karşı başından beri dürüst oldum.

Veremeyeceğim bir şey için asla söz

vermedim. *Bana inanmaması neden benim*

suçum olsun?



Lochlan günün geri kalanında odasından çıkmadı. Huysuz bir ergen gibi, akşamdan kalma olduğundan emin olduğum bir şekilde saklanıyor. Gün uzadıkça, bu durum beni daha da rahatsız ediyor. Ve kendimi daha suçlu hissediyorum.

Okyanus kenarındaki restoranda tek başıma akşam yemeği yedikten sonra geri döndüm ve tekrar dışarı çıkmaya hazırlandım. Dün gecedен sonra oyun hâlâ devam ediyor mu bilmiyorum ama oyun olsun ya da olmasın, dışarıda hâlâ bir katil var.

Yine de, başka bir olay olmadan veya beni suçlama girişimleri olmadan zaman geçtikçe, kasıtlı olarak suçlandığımdan daha fazla şüphe etmeye başladım. Belki de uyuşturulmak tamamen başka bir şey ya da başka biriydi. İkisi bağlantılı bile olmayabilir mi?

Yanlış zamanda yanlış yerde olduğumu, beni bu karmaşanın içine çekmenin katilin niyeti olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Ama sonra birini öldürdüğüme ikna olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Böyle bir şey yapabileceğimi hiç düşünmemiştim ama yine de tamamen ikna olmuşum. Bu tür bir ikna "kazara" gerçekleşmez.

Lochlan ve bu cinayet arasında, kontrolüm dışında çok fazla şey var. Kendimi o kadar kopmuş hissediyorum ki telefonum çaldığında onu odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum. Diğer hattaki kişiyle ve kaçınılmaz olarak bana çıkaracağı sorunla uğraşmak istemiyorum.

Şu anda ihtiyacım olan son şey paramparça bir telefon, bu yüzden derin bir iç çekerek telefonu sehpadan alıp kanepeye uzanıyorum. Arayanın Clark olduğunu görünce inledim. Onun telefonları her zaman daha fazla kaosa yol açar.

Sakinleştirici bir nefes alıp cevap veriyorum, "Merhaba Clark."

"Stella, nasılsın? İyi, iyi," diyor benim genel cevabıma ve devam ediyor, "Dinle, adayı daha fazla kilitli tutamayız. Konuklar ayrılmak için sabırsızlanıyorlar ve bizimkiler kullanılamaz hale gelirse kendi kiralamalarını yapmayı tartışıyorlar."

"Sanırım bu beklenen bir şey," diyorum anlayışla.

"Evet, denemeye değerdi. Yarın sabah feribot seferlerine devam edeceğiz." Her zamankinden daha hızlı konuşuyor ve konuşmamıza sadece yarı yarıya dikkat ettiğini hissediyorum.

"Her neyse, ikinizin bir tür *araştırma yaptığınızı* biliyorum." Sanki yüz yüze olsak göz kırparak söyleyecekmiş gibi bir vurgu ekliyor. "Ben de size minnettarlığımı iletme istediğim ama sanırım bu işi bitirmenin zamanı geldi. Devam eden bir tehdit yok gibi görünüyor ve gerçekten de olan her şeyin zavallı kardeşimin kendi başına getirdiği münferit bir olay olduğunu hissediyorum."

"Tamam." Nasıl hissedeceğimden pek emin değilim, özellikle de onun tuhaf enerjisiyle. "Duruma olan güveninizi takdir ediyorum ve herhangi bir tehlikeden kurtulduğunuzu hissetmenize sevindim. Sahipliğe adım attığımızda, bunun tamamen bırakabileceğimiz bir şey olacağından emin değilim, ancak adanın kilidini açmaya karşı çıkmayacağım."

"Güzel, harika. Tüm duymak istediğim buydu ve tekrar teşekkürler Stella. Bu özel yeri senin yetenekli ellerine teslim etmekten gurur duyuyorum. Pekâlâ, hoşça kal, gitmeden önce tekrar konuşacağımıza eminim." Aniden telefonu kapattı.

Şaşkınlık içinde telefonumu yere bıraktım. *Az önce ne olmuştu? Neden bu kadar garip davranıyordu?*

Bir süre oturuyorum, aklımda spekülasyonlar uçuşuyor. Tam Lochlan'a haber vermek için kalkacaktım ki kapısı açıldı ve dışarı çıktı.

Görünüşü bu sabahkinden çok farklı. Saçları geriye doğru taranmış ve yüzünden uzakta, iyi dinlenmiş görünüyor ve dışarı çıkarken giydiği gündelik kıyafetlerini giymiş.

"Selam," diyorum beceriksizce, mutfak adasına oturmak için yürürken.

"Hey." Bana bakmıyor, onun yerine buzdolabını açıp içine bakıyor. Arkasını dönüp bir bira uzattı. "Bir tane ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim. Teşekkür ederim." Bir duygu dalgasına karşı koyuyorum, onun küçük barış teklifi göğsümde bu kadar sıkı düğümlendiğini fark etmediğim gerginliğin bir kısmını hafifletiyor.

Şişeyi dişleriyle patlatıyor, sonra lavabonun kenarına yaslanıp ayak bileklerini çaprazlayarak bana bakıyor. Çenesini eğiyor, bir yudum alırken sert mavi gözleri gözümü kırpmadan benimkilerle buluşuyor. Bitirdiğinde şişeyi boynundan gevşekçe tutuyor ve başını beklentiyle eğiyor.

Ben bir şey söylemeyince ağzının kenarından sırtarak "İkinci raunda hazır mısın?" dedi. Bu sabahtan sonra onun bu umursamazlığı beni biraz kırbaçlamış gibi hissediyorum. Özellikle de gözlerinde süregelen acıyı, gülümsemesinin ardındaki incinmişliği gördüğümde.

"Bunu hala yapıyor muyuz?" Biraz sinirli bir şekilde soruyorum.

Lavaboyu iterek dik ve kendinden emin duruyor. *Beni korkutmaya mı çalışıyor?*

"Elbette öyleyiz," diyor tehdit eder gibi bir ifadeyle. "Ben pes eden biri değilim, sen de öyle Stella Mae." Vücudum, onun alçak sesle ve ukala bir tavırla tam adımlı söylemesine yangındaki kâğıt gibi anında tepki veriyor.

Daha parlak yanmak yerine, büzüşüp kül oluyorum. "Bana öyle deme."

Yüzünde kırgınlık ve şaşkınlık karışımı bir ifade var. "Bu bir şey değil mi *arkadaşın* seni arar mıydı?"

Hayal kırıklığı alevleniyor, ama onu bastırıp konuyu değiştiriyorum. "Az önce Clark aradı. Çok garip davranıyordu, kardeşinin katilini bulmanın artık umurunda olmadığını söyledi. Ve adayı tecritten çıkarıyorlarmış."

"Er ya da geç olacağı belliydi." Omuz silkiyor ve bir yudum daha alıyor. "Katil yarın sabah gidebiliyorsa, sanırım oyun bu gece bitiyor demektir. Bir balina yakalasan iyi edersin." Daha önce tezgâha saçtığı kartları topluyor ve teker teker avucunun içine bırakıyor. "Yakalaman gereken çok şey var ve eminim şimdi kazanmayı her zamankinden daha çok istiyorsundur."

Sözlerinde kibrin ardında sert bir yan var. Tüm bunların başlangıcındaki konuşmamızı düşünüyorum.

Peki kazandığımda ne alacağım?

Bu küçük aptal aşkı unutacağım. Olabileceğimiz tek şey bu.

Ayağa kalkıp tezgahı el çantamı aldım ve telefonumu içine koydum. Yola çıkmadan önce, "Kaybetmem" dediğimde soğukluktan başka bir şey hissetmiyorum.



Bu gece Libidine'e girerken aynı heyecanı duymuyorum. Genelde sarhoş edici olan skandal enerjisi zararlı geliyor. Sanki oda özgürleştirici seçimlerden ziyade kötü kararlar alan insanlarla doluymuş gibi.

Kazanma arzumdan mı, kinimden mi, yoksa inatçılığımın mı bilmiyorum, gelir gelmez Lulu'yu arıyorum.

"Yüz dolarını geri istiyor musun?" diye soruyor şakayla karışık.

Gülüyorum. "Hayır, tabii ki hayır. Ama sana başka bir sorum var."

"Oh, evet. Vur kızım." Omuzlarını oynatıyor ve ben onun varlığındaki ciddiyeti takdir ediyorum. Her şeyi eğlenceli ve neşeli hissettiriyor.

"Burada elmas üyesi olan birini tanıyor musun?" Lochlan haklıydı. Sekiz puan gerideyim. Bu farkı kapatmak için en iyi şansım bir elmas üye kartı almak.

Burnunu kıvırıyor, düşünüyor. Sonra gözleri parlıyor ve arkama uzanıp birinin kolunu tutuyor ve onu konuşmamıza çekiyor. Juliette. "Juju, burada kim elmas üyesi?"

"Juju ve Lulu mu?" Eğlenen bir gülümsemeyle soruyorum.

Juliette omuz silkiyor ve *bana sorma* der gibi gözlerini yarı yuvarlıyor ve Lulu ciyaklıyor. "Biliyorum. Çok şirin değil mi?"

"Çok sevimli." Gülmemek için kendimi zor tutuyorum, özellikle de Juliette'in de güldüğünü görünce. "Juju herkesi *tanıyor*. Kaç tane kart aldığını görmelisin.

performanslarından sonra," diyor dramatik bir şekilde. Lulu, "Benjaminleri düşünüyordum ama bu gece onları görmedim," diye devam ederken Juliette özür dilemeyen bir gülümseme atıyor.

Juliette, "Bay Costa'ya ne dersiniz?" diye soruyor.

"Aman Tanrım, *evet*." Başını abartılı bir şekilde aşağı yukarı sallıyor. "Eğer buradaysa, onu poker masalarında bulabilirsin. Sadece hazırlıklı olun

Eğer oynamaya karar verirsen paradan başka bir şey teklif et." Ne demek istediğini vurgulamak için bana müstehcen bir bakış attı.

Bir misafir omzuna dokunduğunda daha fazla soru sormak istiyorum. Bana göz kırparak iyi şanslar diliyor ve müşteriye yardım etmek için arkasını dönüyor.

Juliette kolunu benimkiyle birleştiriyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Gel, sana etrafı göstereyim."

"Ne zamandır buraya geliyorsun?" Bizi kulübün ana katına doğru yönlendirirken soruyorum.

"Oh, sadece bir ay kadar."

"Ben çok daha uzun süreceğini tahmin ederdim." Kıkırdıyorum, sahnede sevişecek kadar rahat olmamın ne kadar zaman alacağını düşünüyorum.

"Buraya bir ay önce geldim ve hiç ayrılmadım. Sanırım çoğu üye bir seferde bir hafta ya da sadece hafta sonu için gelirken bu adada çok fazla zaman geçirmek demek."

Beni kadın geri kalanından uzakta bir odaya götürüyor. Kırmızı kadife ve yaldızlı oymalarla kaplı poker masaları, arka tarafta tam teşekküllü bir barın bulunduğu alanı dolduruyor. Birkaç abartılı avize bu odayı kulüpteki diğer tüm yerlerden daha aydınlık kılıyor. Duvar kağıdı ve halı aynı süslü desenden oluşuyor.

Oda bana, sırf yapabildikleri için evlerini pahalı şeylerle dolduran saçma sapan zengin insanları düşündürüyor.

Ama bundan etkilendiğimi inkar edemem. Kendimi hemen bir James Bond filminde gibi hissediyorum.

Juliette barda esmer bir adam görene kadar odayı tarıyor. Adam el sallıyor ve Juliette bizi ona götürmeden önce nazıkçe gülümsüyor. Güçlü, yakışıklı İtalyan yüz hatlarıyla Effie'nin erkek kardeşlerinin daha yaşlı bir versiyonuna benziyor. Ben olsam

Tahminen kırk beş yaşından büyük değil. Düzgünce geriye taranmış ve özenle şekillendirilmiş simsiyah saçlarının şakaklarında gri çizgiler var.

Lochlan'inkinden çok farklı. Sanırım dağınıklığı tercih ederim.

Yanlışlıkla aklıma gelen bu düşünce göğsümde keskin bir sızıya neden oluyor.

"Bay Costa, sizi arkadaşım Stella ile tanıştırmak istiyorum."

"Stella. Biz yıldızı böyle çağırırız. Ne güzel bir isim," diye mırıldanıyor İtalyan aksanıyla.

"Teşekkür ederim, sizinle tanışmak bir zevk." Avucumu uzattım ve parmaklarımı nazikçe kavradı, elimi çevirdi ve dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi.

"Antonio." Koyu yeşil gözleri benimkilere dikildi. "O zevk bana ait. Siz *güzel donne'lar* bir oyun için bana katılmak ister misiniz? Belki de benim uğurlu tılsımım olursunuz."

Juliette'e bakıyorum, o da bana komplocu bir gülümseme atıyor. "Belki bir sonraki maç. Görüşmek istediğim biri var." Başını barın aşağısındaki bir kadına doğru çeviriyor.

"O zaman iki kat şans getirmen gerekecek," diye takılıyor Antonio ve bana kolunun kıvrımını uzatıyor.

Onu aldığımda hayal kırıklığına uğruyorum ve hiç heyecan ya da kelebekler uçuşmuyor. Olmalı. O muhteşem, zengin, çekici. Ve bir elmas üyesi. Bu gece asıl önemli olan da bu.

Lochlan kazanırsa anlaşmamızdan dönmeyeceğim, ama Lochlan kazanırsa dostluğumuz -en azından geriye kalanlar- devam eder mi bilmiyorum.

Antonio bir masaya oturur ve yeni bir oyuna başlar. Diğer oyuncular ve krupiyeyi sessiz ama dostane bir baş hareketiyle selamlıyor. Yanında durarak elimi sandalyesinin arkasına koyuyorum. O da elini arkasına uzatıp

onunkiyle birlikte. Kelebeklerin uçuşmasını ya da midemin bulanmasını bekliyorum ama asla gelmiyor.

"Bu koltuk dolu mu?"

Kafamı kaldırdığımda Lochlan'ın boş sandalyenin üzerinde durduğunu görüyorum. Gözleri nefesimi kesen bir keskinlikle benimkilerle buluşuyor. Dudakları sinsî bir sırıtişla kıvrılıyor. "Bu gece kendimi şanslı hissediyorum."



Bölüm 25

Nehir Kartı

Lochlan

I Stella'nın o adamla uzaklaştığını görür görmez Juliette'e gidiyorum. ¹
"Seni burada görmek ne güzel," diye şaka yapıyorum, poker odasının barında onun yanına kayarak.

"Selam." Gülümsüyor, çoğu heteroseksüel erkeği kendinden geçirecek bir şey. Üzerimdeki etkisinden dolayı büyükannesinin muumuu'sunu giyiyor da olabilirdi.

Özellikle de Stella'nın elinin adamın koluna dolanışını izlerken omurgamda bir sızı hissederken. "Stella'yı mı arıyorsunuz? Orada Bay Costa'nın yanında."

"Hmm, kim o?" Juliette'e sıkılmış çenemi zorlayabildiğim kadar rahat bir şekilde soruyorum.

Pek inandırıcı olamamış olmalıyım çünkü dudağı küçük bir sırıtıyla seğiriyor. "Yüksek gelirli biri. Elmas üye ama avantajlarından yararlandığını hiç görmedim. Hemen hemen her zaman burada."

"Öyle mi?" *Görünüşe göre Stella balinasını bulmuş.*

Ses tonunda muziplikle beni dürtüyor. "Görünüşe göre bir oyuncuya daha yer var."

"Bela çıkarmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyor."

İkimiz de gülüyoruz ve o da omzumu cesaretlendirici bir şekilde itiyor. "Peki, devam et o zaman."

Yarım saniye kadar düşündüm.

"İyi geceler, Juliette. Sana borçluyum." Göz kırıyorum ve o da gözlerini devirerek beni tekrar itiyor - bu sefer iki eliyle.

Teknik olarak, kurallarda kart bloke etmekle ilgili bir şey yok. Masaya yaklaştığımda, adam elini kızın elinin üzerine koyduğunda kızın hafifçe gerildiğini görüyorum ve bunun doğru karar olduğuna daha da ikna oluyorum.

İyi bir karar mı? Muhtemelen değil, ama doğru bir karar mı? Kesinlikle evet. Masaya yaklaştım. Hâlâ beni görmedi. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı. "Bu koltuk dolu mu?"

Yukarı baktı ve yüz ifadesi paha biçilemezdi. Sandalyeyi çekiyorum ve sırıtıyorum. "Bu gece kendimi şanslı hissediyorum."

Oturduğumda, yüzündeki şaşkınlık sertleşerek sivri bir bakışa dönüşüyor. Bana geri çekilmemi söylüyor. Öyle bir niyetim olmadığını belirtmek için kaşımı kaldırıyorum.

Kartlar dağıtılıp oyun başladığında, Stella'nın rekabetçiliğinin ortaya çıkışını izlemeyi seviyorum. Ortam gereği belli belirsiz ama yaptığı her şeyde bunu görüyorum. Destek için Costa'nın omzunu okşaması ama bir hamleyi tartışırken bana bakması gibi. Ya da soğukkanlı, zoraki sırıtışında.

Costa ne zaman yükseltse. Ya da diğer oyuncular birer birer pes edip sadece Costa, bir başkası ve ben kalana kadar artan siniri.

Bir ara Juliette gelip sandalyemin yanına tünüyor. Kulağıma her fısıldadığında parmağını kolumda gezdiriyor, muhtemelen bu yüzden kimse bir şey söylemiyor. Tatlı sözler paylaşıyor gibi görünüyor. Aslında, diğer oyuncuların söylediklerini bana gizlice söylüyor. İyi ki de öyle yapıyor çünkü Stella ile sessizce oynamaktan diğer oyuncuları inceleyemiyorum.

Her şey çok eğlenceli, onun hayal kırıklığı kanımı kaynatıyor. Sonunda nehir kartı geliyor ve arttırıp Costa'nın bıraktığından daha fazla fiş koyduğumda kendimi zafere giden yolun yarısında hissediyorum.

Costa fişlerini değerlendirirken memnuniyetle arkama yaslanıyorum. Kısa boylu olduğuna şüphe yok ama Stella'nın bu kadar sinsi göründüğünü hiç görmemiştim.

Bakışları benimle göz göze gelmeden önce göğsümde geziniyor ve sonra onun kucağına kayıyor. Cips istemesine başıyla onay veriyor. "Aramak ister misin? Bahse girerim."

"*Affedersiniz?*" Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğildim.

Costa ilk başta tepkime şaşırmış görünüyor, sonra yüzünde bir farkındalık beliriyor. Bir hıyar gibi kolunu Stella'ya doluyor ve onu daha yakına çekiyor, kendini beğenmiş bir bakışla bana bakıyor. İçgüdüsel olarak, Stella zarar görmeden onu nasıl öldürebileceğimi düşünmeye başlıyorum.

Çabucak kendimi toparlayıp arkama yaslanıyorum ve elimi tekrar kontrol ediyorum. Juliette'in omzumu destekleyici bir şekilde sıktığını hissediyorum. Kalbim hızla çarparken sakinleştirici bir nefes alıyorum ve diğer oyuncunun bahsine karar vermesini bekliyorum.

Katlanıyor ve Costa Stella'ya sokularak alkışlıyor. "Sen gerçekten benim şans tilsimimsin, *mia stella*."

Kırmızı görüyorum.

Silahımı çekmem sadece bir saniye sürer.



Stella

"*Lochlan*," diye bağırarak Costa'nın kucağından atlıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, damarlarıma adrenalin doluyor. Herhangi bir günde cinayet işleyebileceğini biliyorum. Böyle olduğunda ne yapacağını kim bilebilir? İncinmiş, kıskanç, çaresiz. Ve bir silahla.

"*Lochlan*," diye tekrarlıyorum ve o da bana kendine özgü orantısız sırtışılarından birini yapıyor.

"Eğer bahisleri yükseltiyorsak, *gerçekten* yükseltmeliyiz." Tabancayı çevirerek açıyor ve yukarı doğrultuyor, tüm mermiler dökülüyor. "Sence de öyle değil mi, *a réalta*?" Sesi bir engerek yılanı gibi, yakıcı bir iğneyle hızla vuruyor.

İnsanlar mesafelerini koruyarak etrafımızda toplanıyor, yüz ifadeleri dehşetten meraka kadar değişiyor. *Lochlan* mermilerden birini hazneye geri yerleştirirken kalabalığın üzerine sessiz bir anlayış çöküyor. Silindiri döndürüyor ve metalin çıkardığı tıkırtı mide bulandırıcı.

"Ne diyorsun Costa? Kendini ne kadar şanslı hissediyorsun?" Ses tonunda midemi bulandıran bir eğlence var. "Hatta ilk ben başlayacağım. Eğer gerçekten şanslıysan, senin sıran gelmeden ben ölürüm."

Yavaşça, oda toplu bir nefes alırken, namluyu şakağına doğru kaldırır. Muhtemelen bunun göstermelik olmadığını anlayan birkaç kişi odadan kaçışır. Çılgın bir gülümsemesi vardır ve yüzünde korkunun zerresi bile yoktur.

"Lütfen yapma. Lochlan, yapma. Lütfen yapma. Lütfen." Kalbim boğazımda düğümlenirken parmağının tetiğın etrafında yavaşça gerilmeye başlamasını izliyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda o kadar mavi ve güzel ki nefesim kesiliyor. Nefes *alamıyorum*.

Kendimi masanın üzerine atıyorum ve gülümsemesindeki vahşilik yumuşuyor. Ona doğru uzandım ama çok geç kalmıştım. O tetiği çekerken ellerim boş kalıyor.

1. BOBI ANDONOV tarafından yazılan "Bad Decisions" adlı şarkıyı çalın



Bölüm 26

İnsufferable

Lochlan

T Tetiği çekmek, haznede ne olduğunu bilmemek ve boş olduğunu fark etmek arasındaki milisaniye bir saat gibi geliyor. Hile Ölüm başka hiçbir şeye benzemeyen bir mutluluk. ¹ Vücudumdaki her nöron ve sinaps aynı anda kıvılcımlanıyormuş gibi içime akıyor. Yaşamdan daha güçlü bir şey kanıma pompalanıyor.

Gülmeye başladığımda hava Stella'nın ciğerlerine geri doluyor gibi görünüyor. Sessiz bir çığlıkla açılan ağzı, kaşlarını sertçe çatarak kapanıyor ve ayağa kalkıyor. Öfkeli ifadesine gülümsüyorum çünkü yanlış nedenlerle de olsa, şu anda aklından geçen her düşüncenin benimle ilgili olduğunu biliyorum.

Silahı uzattım ve Costa bir saniye baktı, sonra geri çekilip başını salladı. "Hayır, hayır, *cazzo*." Parmaklarını saçlarında gezdirerek iğrenç bir şekilde mükemmel şekillendirilmiş saçlarını karıştırıyor ve etli bir parmağını bana doğrultuyor. "Sen kafayı yemişsin. Ben yokum."

Omuz silkiyorum ve silahımı tekrar belime sokuyorum. Dikkatimi Stella'ya çeviriyorum, kendini beğenmiş bir piç gibi görüldüğümünden eminim çünkü öyle hissediyorum. Ağzını açıyor, sonra buna değmeyeceğine karar vererek sıkıca kapatıyor ve fırlayıp gidiyor.

Gülüştürerek peşinden koşuyorum. Ona ulaştığımda bir kolumu omuzlarına atıyorum. "Senin evine mi gidelim, benimkine mi?"

Kolumu zorla itti ve dişlerini sıkarak "Dışarı çıkana kadar bana tek kelime daha etme çünkü seni tokatlarım ve olay çıkarmayı reddediyorum" dedi.

Kaşlarım kalktı. "Kulağa seksi geliyor."

Bana sert bir bakış fırlattı. Kıkırdarak dudaklarımı büzüyormuş gibi yapıyorum ve anahtarı fırlatıp atıyorum. Kulübün içinden geçip ana girişten çıkıyoruz. Kapılar arkamızdan kapanır kapanmaz üzerime atladı.

Beni itmek için iki elini de beklediğimden daha güçlü kullanıyor. "Seni lanet olası aptal!" diye bağırıyor ve beni bir kez daha sertçe itiyor. "*Delirdin mi* sen? O da neydi öyle?"

"Üçte üç," diyorum etkilenmiş bir sırtısla.

Gözleri açılıyor. "*Ne?*"

"Üç cümlede de siktir dedin."

"Aman Tanrım!" İnliyor ve uzaklaşmaya başlıyor, arkasını dönüp "Siktir git, Lochlan sikik Fox!" diye bağırıyor.

"Kurusıkı olduklarını söylesem yardımı olur mu?" Bağırıyorum, peşinden gidiyorum.

"Hayır, çünkü yalan söylediğini biliyorum." Nefesinin altından alay ederek tahta kaldırımında tepinmeye devam ediyor. "*Kurusıkı mı?* Lütfen, sen bir Tilki'sin."

Marvin Gay'in "Sexual Healing" şarkısını söylemeye başlıyorum, sadece birkaç adım gerisinde durarak. Çenesini dik tutarak yürümeye devam ediyor ve ellerinin yumruk haline gelmesinden beni görmezden gelmek için elinden geleni yaptığını anlıyorum.

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve ben de taşaklarına tekme yemekten hoşlanan biri olmalıyım çünkü arkasından koşup onu kucağıma almak için o anı seçiyorum. Çığlık atıyor ve elimde kıvranıyor, ben onu omzumun üzerinden atamadan kurtuluyor.

"*Tanrım!* Şu anda beni gerçekten kızdırıyorsun." Bana ters ters bakıyor, sonra ben gülümsememe karşı koyunca gözlerini deviriyor. Ona tekrar uzandım ve elini geri çekti.

"Oh, hadi ama, *bir réalta*. Bu gece seni bağlamak zorunda kalmayacağım, değil mi? Çünkü geri adım atmak yok. Anlaşma anlaşmadır."

Elini kalçasına dayadı, "Kazandığını düşündüren ne? Belki de sen onun beynini dağıtmaya çalışmadan *önce* bana kartını vermiştir?"

Kıkırdıyorum. "Çünkü öyle olsaydı, şu anda kına yakıyor olurdun. Bu yüzden

. . seni bağlamam mı gerekecek, yoksa uslu duracak mısın?" Gözleri kısılıyor, sonra dudaklarında sinsi bir gülümseme yayılmaya başlıyor.

Birden yüzü düştü ve arkamı işaret etti. "Aman Tanrım, bu o mu?" Nefes nefese kaldı.

Arkamı döndüm, elim çoktan silahıma gitmişti-

Bildiğim bir sonraki şey, tahta kaldırımdan yeşillik bir çukura doğru itildiğim ve Stella'nın "Villaya son gelen bağlanı!" diye bağırarak koşarak uzaklaştığı.



Yarışan ayaklarımızın sesi havayı dolduruyor . ² Nefesim kulaklarımda çınıyor ve gülümsemeden duramıyorum. Tahta kaldırım kıvrılıyor ve villamız görüş alanımıza giriyor.

"Kapıya kadar," diye bağıyorum, üzerimdeki avluları biraz daha fazla koşarak telafi edebileceğimi umuyorum. Stella Wright'ı yatağında bağlama fırsatını kaçırsam lanetleneceğim.

Stella omzunun üzerinden bakıyor ve sanırım ben yaklaştıkça nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum. Kalçalarım yanana ve ciğerlerim çığlık atana kadar daha fazla itiyorum ve neredeyse mesafeyi kapatıyorum. Eğer uzansaydım, muhtemelen onu yakalayabilirdim.

Artık çok geç. Kapıya doğru koşuyor, dönüp kapıya yaslanmadan önce iki eliyle kapıya vuruyor. Başını tahtaya yaslayarak nefesini tutuyor ve bana kazanan bir sırtı atıyor.

"Üzgünüm Lochy bebeğim, belki bir dahaki sefere," diye mırıldanıyor ve ben de onu daha sonra cezalandırmak için aklıma bir not alıyorum.

Sonra, kendini beğenmiş bir şekilde düşünüyorum, çünkü bütün gece benim.

Anahtarımı çıkarıyorum, kilidi açmak için arkasına uzanırken ikimiz de hâlâ nefes nefese kalıyoruz. Birbirimizden yarım adım uzaktayız ve tenim karıncalanmaya başlıyor. Aşağıya bakıyorum ve göğüslerinin her nefes alışında yükselip alçaldığını, aralarında küçük bir ter noktasının nazikçe kaydığını görüyorum. Gözlerim yavaşça ağzına doğru ilerliyor, hafifçe ayrılmış ve çok sikilebilir görünüyor.

Boğazını temizliyor. "Ne yaptığını unuttun mu?"

"Evet." Kapının kilidini açıyorum ama açmıyorum. "Dudaklarının sikimin etrafında ne kadar güzel görüldüğünü hatırlayınca dikkatim dağıldı."

Bir kahkahayı bastırıyor, sonra yüzünü düzeltiyor ve sinirli görünmeye çalışıyor. "Kapıyı aç, Lochlan."

Kapıyı itip açıyorum ve doğruca yatak odama gidip çantamı alıyorum. Yatağın altından çıkarıp üstüne koyuyorum. Mutfaktan metal şingirtıları ve ayak sürüme sesleri yankılanıyor. "Ne yapıyorsun orada?"

"Kıçını bağlamak için bir şey arıyorum" diye bağıyor ve yemin ederim başım dönüyor.

Bütün çantayı ona götürüp tezgâhın üzerine bırakıyorum. İçine uzanıyorum ve ona iki fermuarlı bağ uzatıyorum. "Adil olan adildir. Hey, en azından bu gece bir şey kazandın."

Onları kapıyor ve ters ters bakıyor. "Senden nefret ediyorum." Çantamın içine bakarak, "Bu bir tür cinayet çantası mı?" diye soruyor.

Dudağımı ıslatıyorum ve çarpık bir gülümsemeyle omuz silkiyorum. "Kidnap-kit, ama, cinayet, kaçırma, aynı şey. Genellikle."

"Doğru, tabii ki, ne kadar aptalım," diye kestirip atıyor ve odama giden yolu gösteriyor.

İçeri girer girmez gömleğimin düğmelerini açıp başıma geçiriyorum. Bileklerimi ona doğru itiyorum, kelepçelenmeye hazırım. Bana bakıyor, kaşları çatık ve gözleri yerdeki atılmış gömleğimden çıplak göğsüme sığıyor. "Ah, pardon, bunu mu yapmak istiyordun? Tekrar giyebilirim."

Alay ediyor ama içindeki küçük kıkırdamayı duyabiliyorum. "Gerçekten çekilmez birisin, bunu biliyor musun?" Başıyla yatağı işaret ediyor. "Sadece şu lanet yatağa gir."

Ellerimi başımın arkasında birleştirerek yatağın üzerine atıyorum. Tuzlu bir bakışla peşimden tırmanıyor. Sırıtişım yayılıyor.

Elbisesi kalçalarına kadar iniyordu.

Zoraki bir kaş çatmayla önce bir bileğimi, sonra diğerini yatak başlığına tutturuyor. Öne doğru eğildiğinde leğen kemiği bana sürtünüyor ve külotunun kumaşını hissedebiliyorum.

"Bundan nefret ediyormuş gibi davranabilirsin ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Taş gibi bir suratla, "Doğru." dedi.

Ağzımın kenarıyla gülümsüyorum. "O zaman neden külotun sıırılsıklam?"

Kravatı dikkatlice çekerek daha da sıkılaştırıyor. "Cinayet çantanda bir de tıkaç olma ihtimali var mı?" Ben cevap veremediğim yataktan kayıyor ve ekliyor, "Geri geleceğim."

Yarı yarıya çıkıp gitmesini ve bir daha geri dönmemesini bekliyorum ama sadece bir dakika sonra tişörtlü elbisesiyle, eli cips poşetinin içinde dönüyor. Odanın köşesindeki koltuğa oturmada önce bana sadece bir kez bakıyor. Uzaktan kumandayı eline alıp televizyonu açarken kafam daha da karışmış bir şekilde onu izliyorum.

Kaldığımız yerden *The Office*'i açıyor. Bir avuç daha cips alarak muzipçe sıırıtır ve play tuşuna basıyor.

Başımı yastığa gömüp inliyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

Bölümün yarısında Stella'ya bir telefon geliyor. Telefonu sessizde olmalı, ama sürekli titreştiğini duyabiliyorum. İç çekiyorum. "Şuna bakacak mısın?"

"O benim telefonum değil." Bana aptalmışım gibi bakıyor.

"Eğer o benimse, onu kendim alamam, değil mi?" Vurgu yapmak için hapsoldüğüm yerde kıvrınarak ofluyorum.

Küçük, sinsî bir gülümsemeye dönüşmeden önce dudaklarını ıslatıyor. "Bu bir telefon değil."

Başımı çevirebildiğim kadar çeviriyorum ama sandalyenin kolu onun alt yarısını tamamen kapatıyor. *Lanet olsun.*

"Vibratörleri atıştırma dolabında saklamaya ne zaman başladılar?"

"Odamdan aldım, salak." Ses tonuna rağmen kelimeleri nefes nefese çıkıyor ve bu da hırıltıyla bağlarımı çekmeme neden oluyor. Keskin bir nefes alıyor, dişleri dudağına batıyor.

"Lanet olsun, en azından izlememe izin ver." İnledim.

"Televizyonu gayet iyi görebiliyorsun," diyor eğlenerek. *O kadar iyi olduğunu düşünüyor ki*

Komik.

Onun yumuşak iniltilerini dinliyorum, her sığ nefes alışında çenem daha da sıkılaşıyor. Birkaç dakika sonra göğüs kafesim patlayacakmış gibi hissediyorum. Arzum beni çılgına çeviriyor. Sonra aklıma bir fikir geliyor.

"Sorun değil, bekleyeceğim," diyorum soğukkanlılıkla, rahat görünmeye çalışarak. Gösteriyi durduruyor. "Ne için?"

"Er ya da geç, kendini öyle bir kaptıracaksın ki, gelip sikim için yalvaracaksın."

Bir kahkaha atıyor ve sandalyede dönerek bana bakıyor. "Senin sikine ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İhtiyaç mı? Hayır, ama amcığın gerilmeye bayıldığını biliyorum."

"Ah, birinin küçük erkek egosu oyuncakların rekabet olduğunu düşünüyor," diye alay ediyor. "Hayır, biz takım arkadaşınız bebeğim."

Sırıtiyorum. "Ve sen mızımızlandığında ve

"Döl dolu bir şekilde becerilmek için çaresizken, bunu yapabilecek sadece birimiz var."

Gözleri keskinleşiyor ve oturduğu yerden sıçırıyor. Bana bakıyor, uzun tişörtünün altındaki külotunu çıkarırken dudaklarında alaycı bir çekişme var. Gözlerinde kanıtlaması gereken bir şeyin ateşiyle yatağa tırmanırken muazzam memnuniyetim artıyor.

İnatla kalçalarımın üzerine oturuyor ve pantolonumu indiriyor. Sırıtmamak için kendimi zor tutarak kalçalarımı kaldırıyorum ve o da külotumla birlikte aşağı çekiyor.

Başını şaşkınlıkla yana eğiyor ve dövmemi okuyor. "Fox Junior. . . ." sanki ilk kez okuyormuş gibi yavaşça söylüyor. "Küçük derken?" Bir kıkırdamaya izin verdikten sonra dudaklarını ısırıyor.

Yemi salladı ama ısırmadım. "Aslında, sanırım tam olarak 'Siktir, çok büyüksün' dedin."

Gözlerinde bu sözlü atışmayı sürdürme dürtüsünü görüyorum. Direniyor ve çok daha güçlü bir şey seçiyor. Ayaklarını kalçalarımın her iki yanına yerleştirerek, elbisesinin eteğini yavaşça kaldırıyor, ta ki amcığının zonklayan sikimin hemen üzerinde durduğunu görene kadar.

Onunla uğraşma arzum, etrafımdaki ıslak sıcaklığını hissetmek için her şeyi tüketen bir ihtiyaca dönüşüyor. Bir dizinin üzerinde öne doğru eğiliyor ve sikimi girişinde tutuyor. Üzerime çökmesini beklerken dişlerim gıcırıyor.

Şeytani bir gülümsemeyle ileri geri sallanıyor, ucumu zar zor sıyrıyor. Her geçişte çenem sıkılıyor ve burnumdan derin bir nefes veriyorum.

"Sorun ne Loch?" İki parmağını kıvrımlarından geçiriyor, hafifçe açıyor ve klitorisinin kenarlarında aşağı yukarı gezdiriyor. "İzlemek istediğini sanıyordum?"

"Ha-ha, tamam, tamam." İçgüdüsel olarak kravatlarımı çekiştiriyorum, hayal kırıklığım artıyor.

"Beni amımla oynarken izlemek istemez misin?" diyor şekerli bir tatlılıkla. Vibratörünü eline alıyor. Açtığında boğazımda boğuk bir hırıltı oluşuyor.

Vızıldayan oyuncağı amına sokuyor. Daha da içeri ittikçe ses tonu yükseliyor. "Gerildiğim hakkında ne demiştin?"

Nefesimi içime çekiyorum ve konuşmaya çalışmadan önce bırakıyorum.
"Kahretsin Stella, demek istediğini anladım."

Sanki beni dinliyormuş gibi gözlerini kapatıyor ve bir miyavlamayla klitorisine masaj yapmak için oyuncağı geri çekiyor, eliyle tekrar sikimin etrafında dönüyor. Alt dudağımı ısıriyorum, beni alacağı an için yanıp *tutuşuyorum*.

Sikimin başını içine yerleştirirken rahatladığımı belirten bir lanet mırıldanıyorum. Göz kapaklarım zorlukla açık kalabiliyor. Daha fazlasını arzulamaktan bunalmış durumdayım. Kıs kıs güldüğünü duyuyorum ve gözlerim açılıyor. Bana amcığından daha fazlasını vermeden mastürbasyon yapmaya devam ederken acımdan hınzırca memnun görünüyor.

"Tanrım, Lochlan." İnliyor ve kısıtlamamdan geriye kalanlar paramparça oluyor. "Çok iyi hissettiriyor ... çok yakın ..."

Buna dayanamıyorum. Asidin kan dolaşımımı yaktığından eminim. Çaresizce yukarı itiyorum, ama o sadece kalçalarını daha yukarı kaldırıyor ve tıslıyor. "Yaramaz, yaramaz."

"Bu artık komik değil Stella," diye homurdanarak yatak başlığını manik bir şekilde salladım.

Çaresizliğimi görmezden gelerek kendini tatmin etmeye devam ediyor. "*Siktir*, amımın kasıldığını hissedebiliyorum. Çok yaklaştım. Boşaldığımda sikini nasıl sağacağımı hayal et. Hepsini bana vermeni isterdim, her damlasını-tanrım!" *diye haykırıyor* sertçe. "Dölünü sızdırana kadar beni doldurmanı isterdim." Çenesi titriyor ve boşalırken yüksek sesle ve gergin bir şekilde ağlamadan önce açlıkla nefes alıyor.

Doymuş bir sersemlikle kalçalarımın üzerine oturuyor. Başını tembelce arkaya atarak, tatmin olmuş bir şekilde mırıldanıyor. Onu içime almak için kısıtlamalarımınla savaşmayı bırakıyorum. Muhteşemdi. Kalın kirpikleri yanaklarını okşuyor. Saçlarının yarısı topuz, yarısı dökülüyor. Pürüzsüz kalçaları gömleğinin altında kayboluyor.

"Seni görmeme izin ver bebeğim, lütfen. Bana ne kazandığımı göster." Sesimdeki çaresizliğin ardında bir törpü var, parçalanmış kontrolümün yıpranmışlığı. Tamamen mahvolmuşluğum.

"Ne kazandın ..." Sözcükleri yavaşça tekrarlıyor, sanki onları düşünüyormuş ve başını hayranlıkla eğerek beni inceliyormuş gibi. Ayağa kalkıyor. "Bunu neden yaptın?"

"Neyi?" Aptal rolü yapıp tekrar deniyorum "Bu tişörtü çıkarmaya ne dersin?"

Dikkat dağıtmak için yaptığım boktan girişim karşısında gözlerini deviriyor. "Biliyor musun?" "Eğer tişörtünü çıkarırsan sana söylerim. Lütfen, beni öldürüyorsun, güzelim.

kız." Zayıfça kıkırdıyorum.

"Cevabın hoşuma giderse, yaparım."

Cevap dilimde dolaşüyor. Derin bir nefes alıyorum, sanki ciğerlerim onu tutmaya çalışıyormuş gibi. Bilinçli bir nefes veriştikten sonra, "Sana *mia stella dedi.*" diyorum.

Kaşlarının arasındaki boşluk kırışıyor ve düşünüyormuş gibi dudaklarını büzüyor. "Yıldızım mı? Bunun nesi bu kadar kötü, uğruna ölmeye değer mi?" diyor eğlenerek bir güvensizlikle.

"Çünkü sen onun değilsin. Sen benimsin."

-
1. Doja Cat tarafından seslendirilen "Vegas (Orişinal Film Müziğı ELVIS'ten)" adlı şarkıyı çalın
 2. Continue playing "Vegas (From the Original Motion Picture Sountrack ELVIS)" by Doja Cat



Bölüm 27

Benim Yıldızım

Stella

❖❖ *Senin mi?"* Bir kahkaha attım.

Oturmaya çalışır gibi öne doğru sendelediğinde yatak başlığı sallanıyor.

¹ Fazla ileri gidemeyince oflayıp pufluyor ve devam ediyor, "Evet Stella, sen benim yıldızımsın."

Başımı yana eğip ona bakıyorum. "Seni tahta kaldırımdan ittiğimde kafanı mı çarptın?"

Yüzünde hassas bir acı belirir. Yutkunuyor ve boğazını sıkarak gibi usulca temizliyor. "*A réalta.*"

"Yıldız mı? Kardeşlerin de bana öyle der."

"Hayır, sana *réalta* diyorlar." Ek heceyi şimdi fark ediyorum. Bana *réalta* demeyi ne zaman bırakıp *réalta demeye* başladığını hatırlamaya çalışıyorum. Değişimi zar zor fark ettim.

Hatırladıkça göğsümde bir ağırlık hissediyorum.

Daha önce sana bağımlı olduğumu düşünmüştüm ama şimdi bağımlı oldum, a *réalta*. Sonra Libidine'in dışındaki o geceki sözlerini hatırlıyorum.

Beni o banyoya çektiğin zaman mı? Bana bunun bir arkadaş olarak olduğunu söyleyemezsin.

"Karaoke, banyo." Ağırlık genişliyor, heyecan ve suçlulukla doluyor, bir arada var olamayan savaşı tepkiler. "Bunun daha fazlası olduğunu düşünmüştün."

"Daha fazlası olduğunu *sanıyordum*?" Sert ve kırgın ses tonu karşısında yerimde oturuyorum. "Bu bir fikir meselesi değil. Lanet olası gerçek bu. Bu daha *fazlasıydı*." Kravatları sertçe çekiştiriyor ve gözlerindeki tutkuyu görünce nabzım hızlanıyor. "Bu daha fazlası. *Biz daha fazlasıyız*."

Sözleri ruhumda bir yankı yaratıyor. Heyecan verici ve korkutucu, yürek burkucu ve açıklanamaz bir şekilde sevindirici.

Yüksek bir sesle sıçradım. Fermuarlardan biri kopmuştu. Lochlan yüzümdeki şoku şehvet dolu bir neşeye kaydediyor.

"Oh, *bir réalta*." Ayağa kalktı, gözlerinde parlayan bir açlık vardı.

"Kaçsan iyi edersin." Kalan kravattı keskin bir şekilde çekiştiriyor ve yatak başlığı kuvvetle duvara çarpıyor. Dört ayağımın üzerine sıçırıyorum, kalbim boğazıma kaçıyor. Yataktan fırlıyorum, ayaklarım pürüzsüz parke zemine çarpıyor.

İkinci fermuarın koptuğunu duy.

Kıkırdama ve ciyaklama karışımı bir ses çıkardım, biraz da gerçek bir korkuyla. Kapısına doğru koşuyorum, sonra nereye gideceğimden emin olamadan çerçevenin içinde duraksıyorum. Yatak arkamda gıcırıyor ve

adrenalin kan dolaşımımı dolduruyor.

Omzumun üzerinden baktım, çoktan ayağa kalkmıştı. Küçük bir çığlık atarak havalandım.

Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyorum. Ayak sesleriyle senkronize gibi görünüyor. Yaşam alanına doğru koşuyorum ve kanepenin diğer tarafına geçiyorum. Arkamı dönüyorum ve o karşımda duruyor. Bir o yana bir bu yana hareket ediyor, her iki yöne doğru kaçmaya hazır pozisyonda.

Ne yapacağını görmek için bir tarafa sıçırıyorum. İkimizin de kolları yanlarımızda, o da benim hareketimi yansıtıyor. Beni yakaladığında ne yapacağını merak ederek ona bakmak heyecan verici.

Onu kandırmaya çalışıyorum ama o bunu yutmuyor. "Kaçınılmaz olanla savaşmayı bırak. Bu sadece durumu senin için daha da kötüleştirir," diye uyarıyor. Sonra dudağını şeytani bir şekilde kıvrarak ekliyor: "Ya da yap. Seni cezalandırmak için zaten sabırsızlandığım şeylerin listesine bunu da eklerim."

"Beni cezalandırmak mı? Ne için?" Alay ettim. "Dostça bir poker oyununu Rus ruletine çeviren sensin."

Gözleri kararıyor, odaya vuran gümüş rengi ay ışığı onları çelik gibi keskinleştiriyor. O kanepenin etrafından koşmadan önce en azından birkaç saniyem olduğunu düşünerek mutfığa doğru atılıyorum ama o kanepenin arkasından atlıyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni belimden yakalayıp etrafında döndürüyor.

Beni ileri doğru itti. Ellerim kanepenin arkasına iniyor ve dizlerim mindere çarpıyor. Vücudu beni hapsediyor ve nefesi enseme sıcak, yine de kollarımdan aşağı ürperti yayılıyor. Göğsünü sırtıma yaslıyor. Ağırlığı ve gücü beni kaçmak için çaresiz bırakıyor.

"Sadece benim için parlıyorsun." Midem dalgalar gibi kayalık bir uçuruma çarpıyor. "Seni yere yatırıp doğurmalıyım ki bunu unutamayasın." Sözleri omurgamdan aşağı buz gibi iniyor, ürpertici ve heyecan verici. "Beni hayal et

seni tekrar tekrar alacağım. O muhtaç amcığın son damlasına kadar girmemden başka çaren kalmayacak."

"Aman Tanrım." Resmettiği fantezi karşısında lezzetli bir ürpertiyle sarsılıyorum.

"Evet." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Bundan hoşlanacağını biliyordum. Tatlı, mantıklı Stella gerçekten de çaresiz bir boşalan kadın."

İçimden çıkan nefes nefese sesin farkında bile değilim ve bu sesle birlikte, sadece kontrolü kaybetmekten kaynaklandığını fark ettiğim bir yüksekliğe ulaşıyorum. "*Evet.*"

Doğruldu ve elini çenemin altına koydu. Başparmağı dudaklarımı açarken başımı geriye doğru yatırıyor. Üzerimde kıvrılarak ağzıma tükürüyor. Tükürüğün dilime çarptığını hissediyorum ve kalçalarımın arasında bir sıcaklık dolaşıyor.

"Teşekkür et," diye kabaca emrediyor.

Yutkunuyorum ve gözlerinin içine bakmaya çalışıyorum. "Teşekkür ederim."

Başparmağıyla çenemi tatlı tatlı okşuyor, sonra alt dudağımın üzerinden hafifçe geçiyor ve ben ona çok daha fazlası için teşekkür ediyormuşum gibi hissediyorum.

Dizlerinin üzerine çökerken avuçlarını nazikçe boynumdan omzuma ve sırtımdan aşağıya doğru gezdiriyor.

"Yayıl, Stella. Seni çıplak sikmeden önce bu damlayan amcığınla ziyafet çekmek istiyorum." Sesinde gergin, çaresiz bir kalite var, sanki kendini hayattan daha çok istediği bir şeyden uzak tutuyor. Dizlerimi aralıyorum, o da yanaklarımı aralıyor ve baş döndürücü bir iniltiyle yanaklarımda sıcak ve şehvet dolu bir yol yalıyor. Bu kadar pis bir şeyin nasıl bu kadar saygılı hissettirebildiğini anlamıyorum.

Ele geçirilmiş ve tapınılmış hissetmenin birleşimi, kendimi havada süzülüyormuşum gibi hissettiriyor. Dünyaya sadece onun aracılığıyla

bağlıyım.

Ters dönüp yere oturuyor ve sırtını kanepenin kenarına dayıyor. Hâlâ ellerim ve dizlerimin üzerinde, yüzünün üzerinde duruyorum. Kollarını bacaklarımın üzerinden geçiriyor ve kıcımı avuçlayarak kalçalarımı aşağı çekiyor. "Otur

bana geri dön, bebeğim. Dilimi sür, benden ne istersen al."

Uzanmış dilinin ilk sürtünmesinde, kafam bu parlak, tatlı his dışındaki tüm düşüncelerden boşalıyor.

Kalçalarımı ona doğru sallayarak inliyorum. Duygular lezzetli ve tatlı, uzuvlarımdan dökülen ılık bal gibi. İçinde kolayca kaybolabilirim, onun içinde, ama daha canlı, daha atılgan bir şey arzuluyorum. Kalbimi hızlandıran ve zihnimi şimdiki zamandan başka hiçbir şeye odaklamayan bir şey.

Kanepeden kayarak, onun yerde oturduğu yerin üzerinde duruyorum. Bacaklarımın arasından ona bakıyorum. "Senden bir şey almak istemiyorum. Senin benden almanı istiyorum."

Ondan uzaklaşıyorum ve birkaç adım geri çekiliyorum. Ayağa kalkıyor ve serulean gözleri tüm yoğunluğuyla parlıyor. Koşmaya başlayana kadar biraz daha hızlı yürüyorum, omzumun üzerinden bağıryorum, "Hadi Loch, bana bunu yaptır."

Kalbimin nasıl çarptığını tarif etmekte zorlanıyorum. Aynı anda hem hızlı hem de yavaş. Sanki zihnim korkmam gerektiğini biliyor ama bedenim yakalanmamı istiyor, binlerce yıllık hayatta kalma içgüdüleriyle savaşıyor.

Koşarak mutfağa gidip tezgahın arkasına geçiyorum. Ağır nefes alıyorum ve kalbim hızla çarpıyor ama Lochlan bana doğru yavaş adımlarla ilerlerken çok kibirli bir şekilde sakın görünüyor. Sadece gerçek bir yırtıcının sahip olabileceği bir nitelik var sinsiliğinde. Bana baktığında, zamanımın kısıtlı olduğunu hissedebiliyorum.

Birdenbire, ilk kez onun gerçek yüzünü görüyorum. Bir avcı. Bir katil.

Ve bana, uğruna öldürmeye değer biriymişim gibi bakıyor.

O yaklaştıkça donup kalıyorum. Kulaklarımda yankılanan kendi nefesimden başka bir şey duyamıyorum. Zihnimin bana kaçmam için bağırmasına bayılıyorum ama direndikçe içime dolan o yüksek his daha da güçleniyor.

Gittikçe yaklaşmasına izin veriyorum. Ayaklarım hareket etmek için kaşınıyor ama olduğum yerde donup kalıyorum. Mesafeyi kapatmaya devam etmesine izin verdiğimde dudaklarında meraklı bir sırıtma oynuyor. Adanın etrafında benimle aynı tarafa dönüyor ve neden koşmadığımı sorar gibi kaşlarını kaldırıyor.

Kanepenin durumuna düşmek istemiyorum, o adanın diğer tarafında ve benim çıkış yolum yok.

Ben de yaklaşmasına izin verdim. . . ve daha yakın . ..ve daha da yaklaşmasına . Ta ki bir kol mesafesinden biraz daha uzağa gelene kadar.

Ayağa fırlayıp kendimi tezgâhın üzerine doğru çekerken kalbim hızlanıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çıkmayı başarıyorum, diğer tarafa sürünmeye hazırım, o zaman bileğimi tutuyor. Heyecanıyla birlikte adrenalinim de yükseliyor.

Beni geri çekerken nefesim kesildi. Önce bacaklarım kenardan düşüyor, sonra göğsüm mermerin üzerine çöküyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, yine de kalbimin bir sonraki adımda ne yapacağını merakla beklediği anlar oluyor.

Keskin, yakıcı bir şaplak kıcımlı aydınlatırken çığlık atıyorum. Güçlü elleri kalçalarımı kavırıyor ve beni leğen kemiğine doğru itiyor. Külotunun içinden sert ereksiyonunu hissediyorum. Gömleğim sırtımdan yukarı doğru kıvrılırken, kumaş çıplak tenime sürtünüyor.

"Kavga hakkında söylediklerimi unutma, *a réalta*." Aletini kabaca içime soktu. "Bu sadece durumu daha da kötüleştirir."

"Neyi daha da kötüleştirecek? Daha beni becermeyi bile başaramadın," diye alay ediyorum, omzumun üzerinden bakarak. "Seni tamamen serbest hissetmek istiyorum."

Acımasızca gülüyor ve elini tekrar sertçe indiriyor. Çığlık atmamak için dudağımı ısırıyorum. "Acıtması hoşuna gidiyor mu? Seni kızdırıyor mu,

karşılık vermek ister misin?" Bana bir tokat daha atıyor ve bu sefer attığım boğuk çığlığı inkar edemiyorum.

Acıyan yanağıma kabaca masaj yapıyor, aynı anda hem şefkatli hem de acımasız. Bu tatlı acımasızlık ona çok özgü ve kendimi onun tüm derinliklerini keşfetmek isterken buluyorum.

"Parmaklarımı ıslatmana neden olan şeyin zevk mi yoksa acı mı olduğunu sorduğumu hatırlıyor musun?" Beni döndürüyor ve tezgâha oturmam için kaldırıyor. "Ağlayana ya da boşalana kadar bu amcığı tokatlayacağım." Sırıttıyor. Beni sırtüstü yatırıp bacaklarımdan birini omzuna kaldırıyor. "İdeal olarak ikisi de."

Endişeli ama arzuyla dolu bir şekilde gözlerinin içine bakıyorum ve diğer dizimi yana çekerek kendimi ona sunuyorum. Gözlerinin karanlığında aynı şeyin döndüğünü gördüğümde yutkunuyorum.

Arzusunun beni incitmek olması dışında. Beni onun için ağlatmak, onun için kanımı akıtmak.

Elini indiriyor ve ben irkiliyorum, dişlerimi dudağıma gömüyorum. Acı hiç gelmiyor. Sadece kalın parmaklarının pedleri beni nazıkçe hissediyor, yayıyor, keşfediyor. Yavaş daireler çizerek klitorisime baskı uygularken bir iniltiyi yutuyorum.

Çenemi kavıyor ve başparmağıyla, hala dişlerimin altında kalan dudağıma gevşetiyor. Sinirlerim onun en küçük hareketinde bile ateşleniyor, bıçak sırtında acıyı, zevki, her ikisinin sarhoş edici kombinasyonunu bekliyor.

Yüzük ve orta parmağını dudaklarıma bastırırken dudaklarımı aralıyorum. Onları ağzımın içine itiyor ve "Şimdi senin acın benim acım" diyor.

Ne demek istediğini anlamıyorum, ta ki uyarıda bulunmadan diğer eli tek bir sert hareketle amıma tokat atana kadar. Sızlayan şok, düşünmeden ısırmama neden oluyor. Kabaca inliyor, sesi zevkle delik deşik

Acı çekiyorum. Beni tekrar tokatlıyor ve ben parmaklarının etrafında çığlık atıp ısırırken, boğuk bir sesle dişlerini gıcırdatıyor.

Benim acım onun acısı.

Bu fikir beni ateşliyor. Acımız ve zevkimiz döngüsel olarak birbirine bağlıdır, bir diğerinden sorumludur.

Art arda gelen tokatlar beni terletiyor, karın kaslarım sıkılıyor ve çığlık atıyor, bacaklarım titriyor. Mola verdiğimde, küçük bakır tuzu patlamaları dilimle buluşuyor ve Lochlan'ın derisini kırdığımı fark ediyorum. Dilimi parmaklarının arasında ve etrafında döndürüyorum, kaşları birbirine çarpıyor.

Onları çıkarıyor ve elini kalkık baldırıma doluyor. Diğeri külotunu aşağı itiyor ve sikini serbest bırakıyor. Sert ve damarlı; ucu parlıyor. "Tanrım, seni içimde istiyorum." Ama bu bir istekten daha fazlası. Sürekli bir nefessizlik hali, eksiklik hissi.

Sanki eğleniyormuş gibi alay ediyor. "Bunu hak ettiğini mi düşünüyorsun?" Uzun aletini amımın üzerinde gezdiriyor. Klitorisim ağrıyor, hâlâ şaplak yemekten zonkluyor. İpeksi teninin en hafif sıyrıklarına bile zor dayanıyorum. "Belki de senin beni kızdırdığın gibi ben de seni kızdırmalıyım."

Islaklığımın bir kısmını parmaklarına topladıktan sonra kendini okşamak için kullanırken sert müdahaleden nefes nefese kalıyorum. "Kukun döllerimle kaplansa çok güzel görünürdü, sanki gerçekten benimkini beceriyormuşsun gibi" diye mırıldanıyor kendi kendine. İleri geri sallanıyor, bazen kıvrımlarımın üzerinden kayıyor, bazen sadece ucuyla girişime sataşıyor.

Bacağım onun omzuna sıkıca yapışmış, açıkta ve hareketsiz bir haldeyim. Bu beni çıldırtmaya yetiyor. Klitorisim acıyor, ama yumuşak dokunuşları yanmayı hafifletmek ya da yerine daha iyi bir şey koymak için hiçbir şey yapmıyor. Bedenlerimizin çarpışmasını izlerken çıkardığı şehvetli iniltiler

midemi bulandırıyor.

Bacağımı denemek için çekiyorum, o da tıslayarak tutuşunu sıkılaştırıyor. Isırdığım parmaklarımdan akan kanın tenime bulaştığını fark ediyorum. Bu görüntüde cinsel bir şey var. İçimde ağzımı sulandıran bir susuzluk uyandırıyor.

Tezgâhın üzerinde boş bir bira şişesi görüyorum. Ona ulaşmak için uzandım. Lochlan şişeyi benden önce almak için bacağımı bırakıyor. Bu andan yararlanarak iki ayağımla ona tekme atıyorum. Darbeyle geri adım atıyor ve ben de tezgahın üzerinde sürünüyorum.

Ben kaçarken gülmesini seviyorum. Ürpertici, vahşi ve parlak. Onun mükemmel bir tanımı. Nabzımı korkuyla hızlandırıyor, ama aynı zamanda gülümsememi ve gülmemi de sağlıyor.

Bu sefer, kovaladığında, yavaş bir sinsilik yok. Dev bir odayı geçmemize rağmen beni yarım kalp atışı içinde yakalamış gibi hissediyorum. Beni okyanus manzaralı tavandan tabana pencereye doğru iterken elim cama çarpıyor.

"Bu şeyin benimle benim olanın arasına girmesinden bıktım," diye homurdanıyor ve gömleğimin boynunu ısıyor. Dişleriyle ve bir eliyle tişörtümü yırtıyor. Şimdi iki eliyle birden yumruklayarak arkadan yırtıyor.

Gömleğin kollarımdan düşmesi için ellerimi camdan çekiyorum ve onun külotunu çıkardığını duyuyorum. Tamamen çıplak kaldığımızda, bileklerimin etrafında dönüyor ve onları cama sabitliyor. Tutuşuna karşı koymaya çalışıyorum ama onun sıcak, sert vücuduyla karşılaşıyorum.

Yanağımı yalıyor ve kulağıma kabaca şöyle diyor: "Benimle dövüşürsen canını acıtırım. Bana çok fazla olduğunu söyle ve sana daha sert vereyim. Benden durmamı iste, ben de çekip çıkarayım." Sözlerindeki soğuk vaat beni ürpertiyor. "Bunu bildiğin halde, hâlâ sana bunu yaptırmamı istiyor musun?"

"Evet." Bu şimdiye kadar verdiğim en kesin evet.

Bir eliyle iki bileğimi başımın üzerinde birleştiriyor. Diğer elini omurgamda gezdirirken tenim karıncalanıyor. Ağır avuçlarının altında sırtımı kamburlaştırıyorum ve o da takdirle mırıldanıyor.

Aletini girişime yerleştiriyor ve inliyor. "Tanrım, seni sikmek için sabırsızlanıyorum güzel kız."

İnliyorum, onu içimde hissetmek için çok çaresizim. Kalın başını yavaşça sokarken vücudum alev alev yanıyor. "Lochlan," *diye* miyavlıyorum, ihtiyaçtan aklım başımdan gidiyor. "*Lütfen.*"

"Yalvarmana bayılıyorum." Ses tonunda dudaklarının ukala eğimini duyabiliyorum ve bu beni onun pençesinde kıvranmaya ve çırpınmaya itiyor. Buna karşılık olarak bir elini arkama götürüyor ve tamamen içime girerken kalçamı sıkıyor.

Ani dolgunluk karşısında haykırıyorum. Tekrar içime girmeden önce yarı yolda geri çekiliyor, o kadar derin ki nefesimi kesiyor. Kendimi desteklemek için bir elimi cama koyuyorum. Beni sikinin üzerine itmek için kullandığı kalçamdaki tutuşu morarıyor.

Pencerede yansımasını buluyorum. Gözleri kapalı ve her hamlede yüzü buruşuyor. Aniden açılıyor ve bir enerji şokuyla benimkilerle buluşuyor. Camın diğer tarafında gökyüzü koyu çivit mavisi ve mor, parlak yıldızlarla boyanmış.

Yansımalarımız cennette asılı gibi görünüyor. Beni cehennemdeymişiz gibi beceriyor.

Her vuruş acımasız, nefesimi kesiyor, bir erteleme için çaresizim ama daha fazlasını arzuluyorum. "Kendini tutma, beni kıramayacaksın."

"Bebeğim, kendimi tutmuyorum. Senin yanında yapamam. *Yapamam amina koyayım.*" Sesi düzensiz ve boğuk, ama göğsümü sızlatan kederli bir niteliği var. "Senin içindeyken kırılan benim."

"Seni tekrar bir araya getireceğim. Söz veriyorum. Sadece lütfen durma. Ne gerekiyorsa yapacağım."

Kalçalarını sertçe sallayarak homurdanıyor ve beni öne doğru itiyor. "Ne için ne gerekiyorsa?" diye homurdanıyor.

"Bana sahip çıkman için, dölünün içimde derinlerde olması için-" Beni çekip döndürürken sözüm kesildi.

"Lanet olsun, Stella Mae, bana ne yapıyorsun?" Ağzını benimkine çarpmadan önce vahşice inliyor. Öpücüğüne boyun eğiyorum, hevesle saçlarını avuçluyor ve onu daha da yakınımaya çekiyorum. Beni kaldırıp odasına götürürken bile birbirimizin öpücüklerini açlıkla tüketmeyi asla bırakmıyoruz.

Beni yatağa fırlattı ve üstüme tırmandı. Bacaklarım hemen beline dolanıyor ve o da içime gömülüyor.

Daha önce beni şeytanlarını serbest bırakmak için beceriyorsa, şimdi de onları evcilleştirmek için beceriyor.

İşte o anda onu istediğime karar veriyorum, iblisleri ve her şeyiyle. "Aman Tanrım, Lochlan." Başımı arkaya atarak nefes nefese kaldım.

Ensemden tutarak tekrar yukarı kaldırıyor. "Bana bak," diyor şiddetle. "Bebeğimi içine alırken izleyeceksin, *a réalta*."

Sözleri içimde yanan ateşi körüklüyor. Bu kadar acımasızca sahiplenilme, nefes alamayana kadar becerilme, onun kullanıp alacağı bir araç olana kadar ... fikri. Bunu anlamıyorum ama yine de arzuluyorum.

"Seni doldurduğumda amının zonklamasını istiyorum," diyor ağır itişler arasında. "Gerilmiş ve horozumun üzerine geliyor bebeğim, seni böyle istiyorum."

Ellerimden birini kalçalarımın arasına kaydırıyorum. Parmaklarım sırlıklam olmuş göbeğimde kayıyor ve klitorisimin etrafında dönüyor. Zevkten dişlerimi dudağıma gömüyorum.

sivri uçlar, gerginlik o kadar sıkı ki, neredeyse dayanılmaz.

"Loch. . ." Sesim boğuk çıkıyor, boğazım da dahil olmak üzere her kasım zirveye yaklaştıkça geriliyor. Bırakmıyor, kalçalarının her vuruşunda iç duvarlarımı okşamaya devam ediyor. "*Oh, lanet olsun*
_"

"İşte böyle, bebeğim. Bırak da seni sikeyim." İticileri dalgalı ve düzensiz hale geldikçe boğazı da aynı derecede gergin ve gergin geliyor. "Benim için gelmeye devam et, Stella Mae. *Fuuuck-*" Boşalırken yüksek sesle inliyor. "Beni böyle sağmaya devam et. Hepsini al, son damlasına kadar al, güzel kız."

Yanakları kızarmış ve kaşları sıkıca birbirine yapışmış bir halde içimde dururken nefes nefese kalıyor ve terliyor. Bana yük olmak istemiyormuş gibi kendini tutarken kolları titriyor.

"Buraya gel." Kollarımı boynuna doluyor ve onu kendime çekiyorum. Başı boynumun kıvrımına düşerken derin bir iç çekiyor, sonra vücudunun geri kalanı benimkini kaplıyor. Her derin nefeste midenin genişlediğini hissedebiliyorum. İkimiz de fiziksel ve duygusal olarak tamamen bitkin bir halde uykuya dalana kadar ellerimi sırtında hafifçe aşağı yukarı gezdiriyorum.

Gecenin bir vakti uyandığımda kendimi tamamen yalnız buluyorum.

1. Zandros, VIZIER tarafından "hedonist" oynayın



Bölüm 28

Kirli Küçük Sırlar

Lochlan

I Stella uyuyana kadar bekliyorum. ¹ Kulağımın dibinde kalp atışlarının ve nefes alış verişlerinin sabitleşmesini ve sakinleşmesini dinliyorum. İçimde açıklanamaz bir acıyla yavaşça yuvarlanıyorum.

göğsümde. Çıplak bedenini dikkatlice yorganın altına sokarken ve elimin tersiyle sıcak yanağını okşarken sızlıyor.

Bir çift külot giydikten sonra sessizce verandaya doğru ilerliyorum. Kapıyı kaydırarak açar açmaz uzaktaki dalgaların sesi beni karşılıyor. Gece ve gündüz sürekli varlıklarında topraklayıcı bir şey var. Parmaklıklara yaslanıp tuzlu havayı içime çekiyorum ve neden bu kadar boş hissettiğimi merak ediyorum.

Hayalimdeki kızın kollarında uykuya daldım ve yine de kalbimde açılan bir delik ağlıyor. Ham kenarları, kurtulamadığım bir acı.

Dışarıda bıraktığım sigara paketini alıp bir tane yakıyorum. İçime çektiğim yanık, bu hissin yanında merhem gibi kalıyor. Tembelce bir nefes çekiyorum ve girdap gibi dönen, nefes verişime odaklanıyorum.

Duman, bu batan çukurun beni neden aşağı çektiğini anlamaya çalışırken yıldızlara katılmasını izliyorum.

Kapının açılma sesini duyunca omzumun üzerinden bakıyorum. Stella yalınayak avluya çıkarken benim tişrtlerimden birini giyiyor. Etek ucu onu zar zor örtüyor ve yapılmış olan birkaç dğme yamuk, gözlerimi göğüslerinin arasındaki küçük vadiye çekiyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesinde yle bir uyku hali var ki, onu göğsüme çekip tekrar uykuya dalana kadar sıkıca sarılmak istiyorum.

Kalçasını yanımıdaki parmaklığa dayıyor. Kelimeler dilimde şekilleniyor ama onları çıkarmak için mücadele ediyorum. Çok yumuşak ve memnun görünüyor. Bunu mahvetmek istemiyorum. Sorumu yutuyorum ve kaşları düşünceli bir şekilde atılıyor.

Avucunu kolumda gezdiriyor ve elimi bırakmadan önce küçük bir sıkma hareketi yapıyor. "Paylaşmak istersen ben burada olacağım."

Dışarıdaki kanepede sessizce arkama oturmaya gittiğinde boğazım bunalıcı duygularla daralıyor. Ben sigaramı bitirirken onun varlığı sırtımı yakıyor.

İzmariti masanın üzerindeki kl tablasında söndürüyorum ve karşısındaki kanepeye oturuyorum. ne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime koyuyorum. Dik oturmanın ağırlığı çok ağır geliyor. Minderin üzerinde yeniden ayarlanıyor, bacaklarını diğer tarafa doğru kıvrıyor ve bana bakıyor.

Dinlemeye hazır ama hiçbir şey söylemiyor. Bu onun tarzı. Ne zaman başlayacağıma benim karar vermeme izin veriyor ve biliyorum ki bütün gece sürse bile güneş doğana kadar burada benimle oturacak. Beni sevdiğini biliyorum, bu da söylemem gereken ř e y i daha da zorlaştırıyor çünkü benim onu sevdiğim gibi sevdiğini sanmıyorum.

Bu kayayı boğazımdan çıkarmaya alışan Sisifos gibi hissediyorum.

"Tamam." Daha başlamamış olmama rağmen sesim cılız ve yıpranmış geliyor. "Sana bir şey sormam gerekiyor ve acımasızca dürüst olmanı istiyorum. Cevabın ne olursa olsun, söz veriyorum kızmayacağım. Eskisi gibi tepki vermeyeceğim."

Gözlerinde şimdiden bir pişmanlık titreşimiyle yutkunuyor ve başını sallıyor. *Kahretsin, bu acıtacak.*

"Bunu neden istedin?" Onu becerdiğim pencereye doğru başımı salladım. "Neden sana çektirmemi istedin?"

Alnı çatlıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"İstemiyormuş gibi davranırsan benimle birlikte olmayı kabullenmek daha kolay olduğu için mi? Seni zorluyormuşum gibi mi davranıyorsun?" Ses tonumdaki acıyı gizleyemiyorum; çok çığ.

İç çekiyor. "Oh, Loch-"

"Çünkü kendimi senin küçük kirli sırrın gibi hissediyorum, Stella. Ve sen" Ellerime bakıyorum ve bir dikenli tel düğümünü yutuyorum. "Sen benim tüm dünyam gibisin." Parmak eklemlerimi avuç içime bastırıyorum ve kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorluyorum.

"Bunu neden istediğimi bilmiyorum ama nedeninin kesinlikle bu olmadığını biliyorum." Samimi görünüyor ama yine de aklım isyan ediyor.

"Ben çok ..." Şakaklarıma vuruyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Kafam çok karışık. Hepimiz öyleyiz, kardeşlerim ve ben. Nasıl olmayalım ki?" Yenik bir kahkaha atıyorum. "Bu hayat bana acı, ıstırap ve ölüm dışında hiçbir şeyin gerçek olmadığını öğretti. Bu yüzden hiçbir şeyi ciddiye almıyorum, çünkü gerçek değil ve bu" -aramızda bir el hareketi yapıyorum- "gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor. Acı verdiğimde, acı çektirdiğimde, aldığımda, bu gerçek çünkü ben bunu yapıyorum. İnsanları incitiyorum ve bana ait olmayan şeyleri alıyorum. Ama sen beni istediğini söylediğinde, kendini bana *verdiğinde*, bu gerçek hissettirmiyor. Ama lanet olsun Stella, öyle olmasını istiyorum."

Kısa bir sessizlik oluyor ve onun gözlerinde hemen hemen her duygunun titreştiğini görüyorum. Zihnimin belirli bir duyguya takılıp kalmasına izin vermemeye çalışıyorum. Reddedilmesine o kadar alışmışım ki, yüzünde gördüğümü sandığım şeylere güvenmemem gerektiğini biliyorum. Ama hiçbir şey beni bir sonraki söyleyeceği şeye hazırlayamaz.

"Seninle ilgili her şey gerçek, Loch. Çok canlısın, hayat dolusun, tamamen ve özür dilemeden gerçeksin ve seninle olmak böyle hissettiriyor. Bunu planlamamıştım ve bu beni korkutuyor. Ama fark ettim ki beni daha çok korkutan şey

Hayatım boyunca hep bir sonrakini düşündüm, şu anın değerini asla bilemedim. Ve seninle . . ." Parmak eklemiyle gözünün kenarını ovuşturuyor. "Her saniyeyi yaşıyor ve hissediyorum. Hiçbir şey seninle geçirdiğim zamandan daha gerçek değil."

Başımı ellerimin arasına gömüyorum. İstedğim tek şey onlarken bu sözleri duymak neden bu kadar acı veriyor?

Çenemi kaldırıyorum ve ellerimin üzerine koyuyorum. "Bunun doğru olmasını istiyorum."

Omuzları kıvrılıyor ve gözleri özenle dolu. Bunun ona inanmadığım için olmadığını anladığını biliyorum. "Bunu sana nasıl gerçekmiş gibi hissettirebilirim?"

"Bana senin küçük kirli sırrından fazlası olduğumu söyle."

Bana doğru geliyor ve ben de arkama yaslanıyorum. Kucağıma yerleşip yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Sen hiç öyle olmadın, ama bunu sadece söylemeyeceğim. Bunu kanıtlayacağım."



Ertesi gün, sabahın yarısını yatakta geçirdikten sonra, dün geceki konuşmanın kafamda tekrar tekrar çalmasını engelleyeceğini umarak spor salonuna gitmek için dışarı çıkıyorum. Stella bana mesaj attığında antrenmanımı başarıyla bitirmek üzereydim.

Stella:

Benimle sahil barında
buluş.

Bugün feribot seferleri yeniden başladığına göre, eminim bunu lehimize kullanmak için on farklı yol bulmuştur. Aramızda olanlar tüm düşüncelerimi kapladığında yakalanması gereken bir katil olduğunu unutmak çok kolay. Yine de her geçen gün daha az umursuyorum.

Görünüşe göre katil olmak, katili avlamaktan çok daha eğlenceli.

Ona doğru yola çıkmadan önce spor salonunda hızlı bir duş alıyorum. Havuz güvertesinden aşağıya, plaj kulübüne bakıyorum. Tüm masaları tarıyorum, Stella'yı göremiyorum.

Seni göremiyorum. Nerede

Stella:

Sahnenin yanıdayım. Seni görebiliyorum.

Sanırım beni kör ettin çünkü seni göremiyorum.

Stella:

Öyle bir şey yok.

Bunu yazarken gözlerini devirdiğini hayal ederek gülümsüyorum.

Stella:

Sadece orta masaların yanına git ve beni gör.

Sahile doğru ilerlerken, boş sahneye bakan ortaya ulaşana kadar insan masalarının arasından dolanıyorum. Hoparlörlerden müzik çalmaya başladığında onu aramak için telefonumu çıkarıyorum.

Şarkının ilk birkaç akorunun Ed Sheeran'dan "Dive" olduğunu hemen anladım. Bu albüm çıktığında Stella bir ay boyunca Den'de başka bir şey çalmayı reddetmişti. Gerekçesini hatırlayıp gülüyorum.

"O bir kızıl ve burası da bir İrlanda barı. Bir sorun göremiyorum."

için kulübü taramaya devam ederken ilk şarkı sözlerini birkaç saniye erken söylemeye başlıyorum. ² Ed Sheeran'ın kendine özgü sesi yerine bir kadın şarkı söylediğinde başım dönüyor. Mikrofon standının arkasında biraz gergin bir şekilde sallanan Stella'yı gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Gözleri benimkileri buluyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Mikrofonu iki eliyle kavırıyor ve dimdik ayağa kalkıyor. Yüzüme kocaman bir sırıtış yayılırken göğsüm kabarıyor.

Neredeyse herkes onun doğaçlama karaokesini izlemek için koltuklarında dönüyor ve o etrafına her baktığında sesi yumuşuyor. Ama beni tekrar bulduğunda, sanki sadece benim için parlıyormuş gibi yeniden yükseliyor.

Şarkıya eşlik ediyorum ve nakaratın sözlerini değiştirdiğini fark ettiğimde donup kalıyorum.

"Lütfen benim bebeğim ol.

Söz veriyorum, ciddiylim,

Senin bana ihtiyacın olduğu

gibi benim de sana ihtiyacım

var. Umarım buna inanırsın,

Doğruyu söyleyeceğime yemin ederim,

İçine dalmak istiyorum."

Gözlerim yaşarırken gülümsemem kırılanlaşıyor. Bana bunun gerçek *olduğunu* kanıtlarken kalbimdeki deliğin kapandığını hissedebiliyorum.

Yavaş yavaş kendine güveni artıyor ve sonunda sesi duygulu ve güçlü bir hal alıyor. Değiştirdiği şarkı sözlerini son bir kez daha söylüyor ve göğsümde bir şeylerin kopup çiçek açtığını hissediyorum.

Bitirdiğinde alkış kopar. Uysalca gülümsüyor, ama sanki bunu yaptığına inanamıyormuş gibi sersemlemiş. Sahneden aceleyle inmeden önce mikrofona hızlı ve sessiz bir *teşekkür ediyor*. Merdivenlere doğru koşuyorum ve en alttan atlarken onu yakalıyorum.

Onu döndürdüğümde ciyaklıyor, burnumu boynuna sokuyor ve kulaktan kulağa ısıldıyor. Onu ayağa kaldırıyorum, dudaklarımızı birbirine yapıştırmadan önce iki elimle yüzünü kavırıyorum. Nefes almayı unutuyorum, öpücükte, onda, bu anda tamamen tükeniyorum.

Geri çekiliyorum ama kollarımdan birini sıkıca beline doluyorum. Hâlâ yanağını okşarken, muhteşem gözlerine bakmak için yüzünü yukarı kaldırıyorum. Yapmak istediğim çok şey var.

ama tek yapabildiğim, "*Stella Mae . . .*"

"En son buraya geldiğimizde, sen şarkı söylediğinde," diye açıklıyor. "Çok güzel, güneşli bir gündü ve içinde sen olmadan başka bir güneşli gün hayal edemeyeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum."

Başımı eğiyorum, onu tam olarak anlayamıyorum ama yine de derinden etkileniyorum. Elimi yanağından çekip göğsüne, kalbinin üzerine götürüyor. "İşte bu o kadar gerçek Loch. Sensiz hayatım güneşsiz bir hayat olurdu."

Dün gecenin boşluğu, akan bir duygu seliyle doldu. Aslında, kaburgalarım onu zapt etmeye çalışmaktan kırılabileceği gibi hissediyor. Kalbi avucumun altında atıyor ve söz veriyorum, "Her gün senin yıldızına güneş olacağım, güzel kız."

Elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. Şakacı bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Kimse beni senin gibi parlatamaz, Lochy bebeğim."

1. Jacob Banks'ın "Unknown (To You)" şarkısını çalın

2. Ed Sheeran'dan "Dive" şarkısını çalın



Bölüm 29

Sarsıntılı Zeminde

Stella

"Y "Herkes bir şey ister mi?" Bir içki daha almak için ayağa kalkarken masadakilere soruyorum. Şarkımdan sonra Lochlan ve ben kalıp takılmaya karar verdik.

sahil barında. Yaklaşık bir saat önce Juliette geldi ve masamıza katılması için ona el salladım. Arkadaşı Theo ile birlikteydi. . . maskelere ve sahnede sevişmeye meraklı koyu saçlı bir adam.

Juliette elini kaldırıyor. "Bir piña colada daha istiyorum, teşekkürler."

"Tabii, başka isteyen?" İki adama da bakıyorum ve başlarını sallıyorlar, spor ya da silahlar hakkında konuşmaya geri dönüyoruz.

Bara giden yolun yarısında, sırf merakımdan arkama bakıyorum ve Lochlan'ı inatla kıcıma bakarken buluyorum. Onu yakaladığımda sıırıttı. Gözlerimi deviriyorum

sersemlik beni ısıtırken. Ondan sonra kıcıımı biraz daha sallayarak yürümekten kendimi alamıyorum. Sonunda Lochlan'a olan hislerimi itiraf ettiğime göre, uğultulu, mutlu duygularla sarmalanmış durumdayım. Artık yokmuş gibi davranmayı bıraktığım için, aşık olmanın şekerli tatlı telaşını yaşayabiliyorum.

"Bu gece karaoke için gelecek misin?" Mario, barmen, içkilerimi hazırlarken bana soruyor.

"Hiç sanmıyorum." Gülüyorum. "Belki bir düet yaparım." *Birlikte* karaoke yaparsak Lochlan'ın mutluluktan kendinden geçeceğini düşünüyorum.

İğrenç, biz o çift mi olacağız? Her zaman cheesiness. Lochlan'ın bu fikirle kaçıp gittiğini kesinlikle görebiliyorum ve ona güneşim diyerek işlere yardımcı olmadım. İçecekleri alırken, ona her ev eşyasının üzerine "onun" ve "onun" yazamayacağını ve asla aynı Noel kazaklarını giymeyeceğimi açıkça hatırlatmak için aklıma bir not alıyorum.

Theo'nun masamızda oturan tek kişi olduğunu görünce şaşırdım. "Hey, diğer ikisi nereye gitti?" Bardakları yere bırakarak soruyorum.

"Bir dakika önce sahile indiler." Kıyıya doğru başını sallıyor, sonra Juliette'in taze içkisine bakıyor. Bir yudum çalmadan önce bana sinsice sırtıyor. "Zehirli falan olmadığından emin olmak için."

Kıkırdıyorum. "Ne kadar da cesursun."

Theo ile sahneye nasıl çıktığı hakkında birkaç dakika konuştuktan sonra arkadaşlarından biri bize katıldı. İznimi isteyip sahile gidiyorum. Kabin sırası boyunca yürürken, kum dolarları için zemini tarıyorum. Nana'nın onlardan bir koleksiyonu var. Umarım kırılmadan bazılarını geri getirebilirim.

Son kabinlere ulaştığımda Lochlan ve Juliette'i hâlâ bulamamıştım. Theo hangi yöne gittiklerini karıştırmış olmalı. Ben de

İleriden gelen bağırışları duyduğumda kafamı geriye atıyorum. Kelimeleri çıkaramıyorum ama Lochlan'ın sesi olduğundan hiç şüphem yok. ¹

Tüm scuba ve şnorkel ekipmanlarının bulunduğu kulübeye doğru koşuyorum ve sesin içeriden geldiğini fark ediyorum.

Kapıya uzanırken kalbim gümbür gümbür atıyor. Tam kapıyı açarken Lochlan'dan gelen iç gıcıklayıcı bir ses duyuyorum. Juliette'in yüzü bana doğru dönüyor ve midem binlerce kilo kurşun gibi düşüyor. Gözleri telaşlı ve geniş. Lochlan onun uzattığı yumruğa doğru iki büküm olmuş, beyaz gömleğinde kırmızı çiçekler açıyor.

Korku kemiklerime sızıyor ya da bir bulut gibi üzerime çökmüyor. Lanet bir çığ gibi üzerime düşüyor ve beni tamamen hareketsiz bırakıyor.

Bıçağı mide bulandırıcı bir gıcırtyla geri çekerken yüzünde korku var. Bıçağı tekrar karnına gömdüğünde çığlık atıyorum. Sanki donmuş gibi, çığlığım beni tutsak eden buz parçalıyor.

Düşünmeden hareket ediyorum. Vücudum, zihnimin işleyebildiğinden iki kat daha hızlı tepki veriyor. Bir dalış tüpünü alıp Juliette'e olabildiğince sert bir şekilde savuruyorum. Baygınlık geçirip bez bebek gibi yere yığılırken bıçağı bırakıyor.

Lochlan sendeleyerek geri çekiliyor, elleri kendisinden çıkan sapı tutuyor.

Tankı bırakıp ona doğru koşuyorum ve adını haykırıyorum. Kanının oluşturduğu küçük su birikintilerine yalınayak basıyorum, tabanımdaki ıslaklık kalbimi ikiye bölüyor.

Yere yığılmadan hemen önce ona ulaşabiliyorum, onu yakalıyorum ve bir duvara yaslanıp oturmasını sağlıyorum.

"Lochlan, aman Tanrım, Lochlan," diye hıçkırarak gömleğimi çıkarıp açık yaraya bastırıyorum. Duvara yaslanıp sabit durduğundan emin olduktan sonra şortumu çıkarıp hâlâ içinde olan bıçağın etrafını sarıyorum.

Sadece bikinimle bana bakarken göz kapakları ağırlaşıyor. "Şimdi gerçekten zamanı değil, *a réalta*." Zayıfça kıkırdıyor ve *Tanrım*, onu tokatlayabilirim.

"Eğer seksle ilgili bir şaka yaparken ölürsen, bunu mezar taşına yazacağım, o yüzden bir daha yapmadan önce iyi düşün." Ama aynı zamanda o kadar acı verici, klasik bir şekilde o ki daha çok ağlıyorum.

Gözyaşlarımın arasından yeterince net görmeye çalışarak tesis güvenliğine 911 mesajı gönderiyorum, sonra da iki elimle yaralarına baskı uygulamaya devam ediyorum.

Acı dolu bir iniltiyle elini çeneme götürüyor ve yüzümü kendisine çeviriyor. Bana orantısız bir gülümseme veriyor ve başparmağını yumuşakça çeneme vuruyor. Gözleri en saf maviyle dolu, o kadar çarpıcı ki kalbimin parçalandığını hissettiriyor.

"Bir yere gitmeyi planlamıyorum, ama eğer gidersem-"

Bu düşünceye dayanamayarak, beceriksiz bir kelime karmaşasıyla onun sözünü kesiyorum. "Hayır-kes-sadece-kes sesini."

"Tamam." Sırıttıyor, ancak hareketi ağır ve yavaş, sanki büyük bir güç gerektiriyor. "*Varsayımsal olarak*, eğer ölürsem ..." Nefes nefese kalıyor ve kalbim sıkışıyor, keşke ona benimkini verebilseydim. "Ölmeyeceğim. Sana olan aşkımı kanıtlamadan ölüm beni alamaz-"

"Hiçbir şeyi kanıtlamak zorunda kalmadın." Alnımı onunkine bastırmak için öne eğildiğimde burnumdan bir damla yaş süzülüyor. "Sadece önümde ne olduğunu görmem gerekiyordu."

Sesi gittikçe zayıflıyor, teni solgunlaşıyor. Kanının artık ona bastırduğım kumaşın arasından sızdığını hissedebiliyorum. "Yani, *varsayımsal olarak*, şunu bil ki ... mutlu bir adam olarak gideceğim çünkü ... çünkü beni seviyorsun, Stella M ..." Göz kapakları çırpınmaya başlıyor ve göğsüm çöküyormuş gibi hissediyorum, ciğerlerim zar zor genişleyebiliyor.

"Seni seviyorum, Lochlan. Seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki."

Gözleri kapanmadan önce beni duyduğunu anlamak için tek bilmem gereken dudaklarının hafifçe kıvrılması.



Gözlerim günlerdir kırpmamışım gibi acıyor. Rahatsızlığın sadece yarısı ağlamaktan kaynaklanıyor; diğer yarısı da hastane koridorlarında Juliette'in hemşiresinin odasından çıkmasını beklerken bu Allah'ın belasası floresan ışıkları yüzünden olabilir.

Juliette ve Lochlan üç saat önce helikopterle Summerland'den uzaklaştırıldı. Lochlan'la birlikte ata bindim ve hemen ameliyathaneye götürüldü, bu yüzden hala ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Kanın gerçekten kaynamayacağını biliyorum ama bu gerçeği sorgulamaya başlıyorum. Şu anda hissettiklerimi tarif edebilecek başka bir şey yok. Tek istediğim cevaplar ve sahip olduğum tek şey sorular.

Lochlan ameliyattan canlı çıkabilecek mi? Tüplü

barakaya nasıl girdiler?

Juliette neden onu öldürmeye

çalıştı? Bana söyleyebilecek

mi?

Ameliyatta değil ama bunun dışında ne durumda olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Helikopterler geldiğinde bilinci zar zor yerindeydi.

Kapı açılıyor ve elinde bir pano tutan bir hemşire dışarı çıkarken dönüp bakıyorum. "Konuşabilir mi?"

Bana cevap vermekte tereddütlü görünüyor ama Cash'in büyük bir torpil yaptığıını ve her hemşirenin, doktorun ve hademenin tüm hasta gizliliği yasalarını görmezden gelmeye ikna edilmesi gerektiğini biliyorum.

Çenemi bu kadar sıkıttım için kırılacakmış gibi hissediyorum. Gevşetmeye çalışıyorum ve tekrar soruyorum. "Konuşabiliyor mu?"

"Konuşabiliyor ama ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmiş. Kafası karışabilir ya da yorgun düşebilir. Ayrıca çok unutkan olacağından ya da bazı şeyleri hatırlamakta güçlük çekeceğinden eminim."

"Tamam." Yanından geçip odaya giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Juliette oturuyor ama hastane yatağında yatıyor. Düştüğü için iki şişko siyah gözü ve patlamış bir dudağı var. Başı bandajlarla sarılmış, ellerine ve kollarına bir sürü kablo ve tüp bağlanmış.

"Stella, çok üzgünüm-"

Elimi uzattım. "Özür ya da mazeret istemiyorum. Bir açıklama istiyorum, hepsi bu."

Gözleri yaşlarla doluyor ve yarılmış dudağını yalayarak yere bakıyor. Yavaşça bakışlarını kaldırıyor ve kısık bir sesle "O iyi mi?" diye soruyor.

Ateş tükürüyor ve göğsümde yanıyor. "Bir açıklama, Juliette. Bana bunu yapmadığın sürece bir daha ağzını açma."

Özür dileyerek başını sallar. "Evet ... um ... tamam. Sahil kulübüundayken çantamda bir şey arıyordum. Bulamayınca üyelik kartım da dahil olmak üzere her şeyi çıkarmaya başladım. Lochlan numarayı tanıdım."

"Bekle." Gözlerimi hızla kırıştırıyorum ve başım dönüyor. Sanki yer altımda sallanıyormuş gibi hissediyorum. "Jeffery'yi *sen* mi öldürdün?"

1. Hozier'den "Work Song" çalın



CHAPTER 30

~~Unidentified #3~~

Juliette

8 günler önce

O ana kadar korkudan felç olmak terimini hiç anlamamıştım. Stella ile konuşan adam terli alnını silmek için maskesini çıkardı. Bunu yaparken bir canavarın yüzünü ortaya çıkardı. Dört yıl sonra aynı yüz hâlâ uykularıma ve uyanık olduğum saatlere musallat oluyor.

Gün boyunca onu her köşe başında, kafede ve trafik ışıklarında sıradan insanlarda görüyorum. Ama bu gece, onun yüzünü başkalarına empoze eden sadece benim hayal gücüm değil. Hayır, o bu sefer gerçekten burada. Burada, kanlı canlı. . . çürümüş, çürümüş etiyle.

Onu sokakta tanıdığımı düşünmenin şoku, şu anda içime saplanan mızrağın yanında iğne ucu kadar kalır.

O gecenin bölük pörçük anıları genellikle kabuslarımda oynadıkları döngüyle sınırlıdır. Şimdi, zihnimde yarışıyorlar. Parçalanmış olsalar da

parçalar acımasızca canlı. Sanki Libidine göz açıp kapayıncaya kadar yüz mil ötedeki başka bir kulübe dönüşüyor.

Alaycı bir şekilde "Dikkatli ol" demesi kafatasımın içine soğuk bir ürperti yayıyor.

Midemi bulandıran kolonya ve karanfilli sigara kokusu.

Yatağa çarpma ve ağırlıksızmışım gibi zıplama hissi.

Bileklerimin etrafındaki metal kelepçeler ve kollarım başımın üzerinde gerilirken hissettiğim çekim.

Kendime her geldiğimde daha az kıyafet giymeme rağmen bilincimin gelip gitmesi ama kalmak için savaşması.

Yumuşak ve etli bir şey tekrar tekrar boğazımdan aşağı itilirken nefes alamıyor gibiyim.

Anüsüm zorlanırken ve yırtılırken beni sarsarak uyandıran korkunç acı.

Ne zaman çığlık atsam bir bıçağın keskin acısı derimde derin kesikler açıyor.

Libidine'in ortasında biri yanımdan geçerken bana çarptığında çığlık atmamak için elimi ağızıma kapatıyorum.

"Oh, üzgünüm, Jules." Bu sadece Theo. Yüzünü görmeme gerek kalmadan sesini tanıyorum. O tatlı ses, güvenli sığınağım haline gelen bu yerde bana çok fazla güç ve özerklik verdi. *Vardı.* Artık güvenli değil. O buradayken değil. *Buradayken.*

Bütün gece burada sıkışıp kalacağımdan, donup kalacağımdan ve hareket edemeyeceğimden korkuyorum. Uzaklaşmak için bir ayağımı diğerinin önüne koymak kadar basit bir şey bile imkansız gibi geliyor.

Stella'nın ayağa kalkmaya çalıştığını görene kadar.

Bacakları titriyor ve içkisini masaya koymaya çalışırken masanın üstünü ısıtıyor. Bardak yere çarpıp paramparça oluyor ama müzik ve kalabalık sesi bastırıyor. Gözlerindeki camdan bakışı, sarsamadığım anılar kadar keskin bir şekilde tanıyorum.

Beni uyuşturduğu gibi onu da uyuşturdu.

Devrilen bedenini desteklemek için kolunu onun beline doladığı anda, ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor. Ne kadar korkmuş ve travmatize olmuş olursam olayım, bana olanların ona da olmasına izin verecek tek bir parçam bile yok.

Onlara yetişiyorum ve Stella'nın kolunu omuzlarıma dolayarak aramızda sıkışmasını sağlıyorum. "Stella, beni davet etmeden oynamaya gittiğine inanamıyorum." Kelimeler dilimde asit gibi yanıyor ve öğürmek istememe neden oluyor.

"Katılmamın sakıncası yok, değil mi?" Canavara soruyorum.

Yanıt olarak attığı soğuk kahkaha kararlılığımı tehdit ediyor. "Hiç de değil."

Bizi en yakın odaya sokmak için kartımı kullanıyorum ve ortadaki Aziz Andrew haçını gördüğümde, bir fikir kök salmaya başlıyor - ve ne kadar çarpık, budaklı kökler bunlar. Stella'yı köşedeki yatağa götürüyorum ve o da sanki omurgasızmış gibi yatağa uzanıyor.

Sonra dikkatimi ona veriyorum.

Onu çarmıha gerdirmek için ne söylediğimi bilmiyorum, sanki başka biri karar veriyor, ama bunun çok kolay olduğunu biliyorum. Penisleri tarafından yönetilen domuzlar, penisleri tarafından ölmeyi hak ederler.

Monogramlı mendilini ağzına tıkıyorum çünkü ağzından bir kelime daha duymaktansa paslı bir testereyle kendi kulaklarımı kesmeyi tercih ederim.

Bir an onun önünde duruyorum, bağlı, ağzı tıkalı ve tamamen *benim* merhametime kalmış bir halde. Bir parçam maskemi çıkarıp beni hatırlamasını istiyor. Onu korkunç suçlarıyla yüzleşmeye zorlamak. Ama daha büyük bir parçam ne söyleyeceğini umursamıyor. Ne söyleyebilir ki?

Hiçbir özre inanmazdım, hele ki hâlâ eski, hastalıklı numaralarının peşinde olduğu ortadayken. Kabuslarımın gerçek olduğunu bilmek için onun itirafına ihtiyacım yok. Göğsümdeki yara izleri bana her gün gerçek olduklarını hatırlatıyor.

Ondan istediğim hiçbir şey yok.

Belki onun ellerinde çektiğim acıların bir kısmını yaşamak dışında.

Artık hep yanımda taşıdığım bıçağa uzanırken içimi insanlık dışı bir telaş kaplıyor. Ya da belki de hiç insanlık dışı değil. İntikam, öç, intikam... Daha insani ne olabilir?

Odalar ses geçirmez, bu yüzden aletini kesmeye başlamadan hemen önce, çığlıklarını duymak için mendili çıkarıyorum. Çığlık atarak uyandığım ve soğuk terler döktüğüm geceleri telafi etmiyor ama içlerindeki acıyı duymak küçük de olsa bir teselli oluyor.

Tamamen koptuktan sonra, ağzıma zorla soktuğu aleti onunkine sokuyorum.

Çok kan kaybetmiş ve bilincinin ne kadar yerinde olduğundan bile emin değilim ama nefes alamayıp tıkanırken gözleri açıldığında, neler olduğunun farkında olduğuna ikna oluyorum.

Şimdi hareketsiz duruyorum. Donmuş ya da felç olmuş gibi değil ama takdirle. Son anlarının, bu kadar duygusuzca yaşattığı aynı acıyla dolu olmasını takdir ediyorum.

Stella'yı uyandırmaya gittiğimde, irkilmiş ve sersemlemiş bir halde oturmaya çabılıyor. Önündeki manzarayı görünce çığlık attı. Kafası karışmış ve şüphesiz dehşete düşmüş bir halde, tökezleyerek yataktan kalktı.

Onu sakinleştirmeye çalışıyorum ama o ileri doğru itiyor. Onun nasıl bir adam olduğunu bilmeden, hak ettiğinin en azını aldığını bilmeden, yardımına koşmaya çalışıyor. Ayağı takılıp adamın üzerine düştü. Onu toplamam sadece birkaç saniye sürdü ama o kısa sürede her tarafı kan içinde kaldı.

Onu neye bulaştırdığımı fark ettiğimde dehşete kapılarak küfrediyorum.

Durumun ciddiyeti ve az önce yaptığım şeyin gerçekliği, sanki intikam ateşiyle yanan bir sisten kurtulmuşum gibi üzerime çöküyor.

Panik içinde aklıma gelen tek şey onu buradan çıkarmak oldu.

Çarmıha gerilmeden önce üzerinden attığı ceketini alıyorum ve mendilini cebine geri koyuyorum. Onun soluk lavanta rengi elbisesinin aksine benim siyah elbisem kanı iyi gizliyor. Kollarını ceketin içine sokuyorum ve dağınıklığı örtmek için ceketini vücuduna sıkıca sarıyorum.

Kalbim hiç şimdiki kadar hızlı atmamıştı. Odadan çıkıp az önce öldürdüğüm adamın kanıyla kaplı kulübün içinden geçerken, Stella'yı yarı yarıya taşıyarak villasına geri götürmek zorundayım ve umarım sadece çok sarhoş bir arkadaşımı eve bırakıyormuşum gibi görünür.

Neyse ki tüm o karmaşa ve şaşkınlık içinde anahtarını kaybetmemişti. Onu ilk yatak odasına sürüklerken zar zor uyandı. Onu duşa sokmak, en azından üzerindeki kanın bir kısmını yıkamak istiyorum, böylece dehşet içinde uyanmayacak, hatta belki de kanlı kıyafetlerinden kendim kurtulacağım, böylece daha fazla suçlanmayacak.

Telefonu çalıyor ve ben yeni mesaja bakıyorum.

Lochlan:

Beş dakika içinde evde olurum. Tabii mutfağa uğrayıp bana iki dilim lav kekinden vermeleri için onları ikna etmeye çalışmazsam. Ve dinle, eğer eve geldiğimde uyanık değilsen, parçan sabah gitmiş olursa bundan sorumlu tutulamam.

Canlı bir el bombasıymış gibi atıyorum. Lochlan döndüğünde burada olamam.

Stella çoktan sızmış, yatağa yayılmış. Bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama bu benim tek iyi seçeneğim. Bu yüzden vücudunu yarı normal uyku pozisyonuna getiriyorum ve yorganla üzerini örtüyorum.

Büyük bir panik içinde odasından ve villadan aceleyle çıkarken, rahatlatıcı bir düşünceye kilitleniyorum:

Ne Stella ne de bir başkası JBM'nin ellerinde cehennemi yaşamak zorunda kalmayacak.



Bölüm 31

Lochlan Fox Bir Centilmen Değil

Stella

Juliette konuşmasını bitirdi ve benim içim sızladı. Kalbim onun için acıyor. Katlandığı şeyler için acıyor. Onun neye sürüklendiğine sempati duyuyor

yap. Beni kurtardığı şey için ağlıyor. Ama aynı zamanda Lochlan'ın ameliyat masasında olduğu her saniye parçalanıyor.

Uygun bir kelime bulamadığım için ağır bir sessizlik oluyor. Juliette'in bileğini yatağının parmaklığına sabitleyen gümüş kelepçelere bakıyorum. "*Tanrım,*" diye alay ediyorum. Jeffery'nin ona ne yaptığını bildiğimden, onu kelepçelerin içinde tutmak zalimce bir şaka gibi geliyor.

Bir hemşirenin bana verdiği önlüğün altındaki bikini üstümden bir anahtar çıkarıyorum.

Kelepçeleri açarken bana endişeyle bakıyor. "Bunu yapabilir misin?"

Kafam karıştı, "Kaçacak durumda değilsin ki" dedim.

İhtiyatlı olmaya çalışıyormuş gibi sesini alçaltıyor. "Hayır, demek istediğim, tutuklu birini öylece serbest bırakamazsınız. Eminim bir protokol falan vardır. Sizi başka bir kötü duruma sokmak istemem. Lütfen onları tekrar kilitleyin, ben iyiyim."

"Tutuklu değilsin Juliette. Öyle olsaydın, anahtar neden bende olsun ki?"

İnliyor ve acı çekiyormuş gibi burnunun köprüsünü ovuşturuyor. Elini bırakıyor ama gözlerinden birini kısık tutuyor. "Bekle, ben neden tutuklanmadım?"

Derin bir nefes alıp derin bir iç geçiriyorum. "Bu uzun bir hikaye..."

Ona cinayetten sonraki olayların kabaca bir özetini veriyorum, esas olarak Clark'ın polisi olaya dahil etmeme nedenlerine odaklanıyorum. Tilkiler hakkında söylediklerim konusunda ihtiyatlı davranıyorum, belirsiz tutuyorum, onların kendi aralarında işleri çözmeyi seven insanlar olduklarını söylüyorum. Ona söylemediğim şey ise "işleri yoluna koymanın" genellikle birinin ölümüyle sonuçlandığı.

Koridordan gelen çılgın bir ses "*Nerede o?*" diye bağırınca ikimiz de irkildik.

Cash olduğunu anladığımda kalbim küt küt atıyor ve birden fazla farklı çığlık onu takip ederek sorusunu ikinci kez haykırıyor.

"Kahretsin," diyorum nefesimin altında ve ayağa fırlıyorum. "Kapıyı arkamdan kilitle." Sonra aceleyle dışarı çıktım.

Cash hemşirelerin masasında, etrafta silah sallıyor. Aman *Tanrım*.

Koridorun diğer ucundan ona sesleniyorum. Başını bana doğru çevirdiğinde, dalgalanan bir bayrağa bakan bir boğaya benziyor. Benim olduğumu anladığı an yüzündeki ifadeyi görebiliyorum. Tabancasını indirdi ve bana doğru koşmaya başladı. Onunla ortada buluşmak için koşuyorum.

Beni o kadar sıkı sarıyor ki, sanki beni boğmaya çalışıyor. Birkaç saniye sonra rahatlamış bir iç çekişle beni bırakıyor. "Seni güvende gördüğüme sevindim."

Sulu bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Seni görmek de gerçekten çok güzel."

Geri adım atıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bakışlarını dikkatle benimkilere kilitliyor. "Nerede o, Stella?"

Sertçe yutkunuyorum. Delici yeşil gözlerindeki çılgınlığı görebiliyorum. Kana susamış ve evcilleşmemiş. Bu vahşilik sadece birisi ailesiyle uğraştığında ortaya çıkıyor.

Juliette'i kaybetmesine izin veremem. Tüm hikayeyi bilmeden. Başka bir seçenek olmalı.

Bu yüzden ona cevap vermedim. Onun yerine, "Buraya geldiğinde Lochlan hakkında sana yeni bir şey söylediler mi?" diye sordum.

Ellerini indiriyor ve kokluyor. Adım atmaya başladığında, kalbim ağır bir yük gibi düşüyor. Katıksız öfkesinin Lochlan'ın başaramadığı söylense daha uygun olacağını anladığımda titremesini engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Ciğerlerim sıkışıyor ve göğsümü tutuyorum.

"Hâlâ ameliyatta," diyor huysuzca. Umutsuz bir nefes alıyorum ve o keskin bir şekilde "Şimdi, nerede o?" diye soruyor.

"Düşündüğün gibi değil-"

Dudağı kıvrılıyor. "Kardeşimi öldürmeye mi çalıştı?" "Cash, dinle-"

"Evet. Ya da. Hayır," diye homurdanıyor.

Sakinleştirici bir nefes almaya çalışıyorum, ama bunun işe yaraması için çok fazla kaynıyorum. "Cassius Aiden Fox, eğer sözümü kesmeyi bırakmazsan, yemin ederim."

Parmakları önce bükölüyor, sonra yumruk oluyor. Birini sabır için dua ediyormuş gibi alnına götürüyor. "Bu benim adım değil."

"Bunu biliyorum ama Cassius tam adınızı söylemeyi çok daha korkutucu hale getiriyor."

"Beni korkutmuyorsun." Kardeşler gibi didişiyoruz.

"Her neyse." Ellerimi havaya kaldırıp boş bir hasta odasının dışındaki bir çift sandalyeyi gösteriyorum. "Otur yerine ve çeneni kapa." Kaşlarını çatıyor, ağzını açıyor ama ben elimi uzatıyorum. "Evet, biliyorum, başka biri olsaydım seninle böyle konuştuğum için beni vururdun."

"Söyleyeceğim şey bu değildi." Gözlerini deviriyor ve otururken homurdanıyor. "Başka biri olsaydın, benimle böyle konuştuğun için dilini koparırdım diyecektim."



Juliette'le ilgili tüm durumu ve Jeffery'yi öldürme nedenlerini anlattıktan sonra, Lochlan'ı neden bıçakladığını açıklıyorum. "Siz çocuklar nasılsınız bilirsiniz. Önce vurur, sonra soru sorarsınız. Onu köşeye sıkıştırdı, açıklama yapmasına izin vermedi ve gerçekten onu öldüreceğini düşündü. Tek bildiği beni incittiği, bana iftira attığı ya da her ikisini de yaptığı. Siz olsanız nasıl tepki verirdiniz?" ¹

"Peki." Cash ayağa kalkıyor ve sorumu görmezden geldiğini fark etmiyorum. "Lochlan ameliyattan çıkana kadar rahat nefes alabilir. Ama eğer başaramazsa ..." Yutkunuyor ve kararlı bir şekilde, "Onun kalbini sökmemi engelleyecek *hiçbir şey yok*" diyor.

"Tamam." Basit kararım beni şaşırttı. Belki gerçekten kararlıysa Cash Fox'u durdurmanın mümkün olmadığını bildiğim içindir, belki de bir yanım Lochlan ölürse bıçağı muhtemelen ona vereceğimi bildiği içindir.

"Bayan Wright?" İkimiz de dönüyoruz ve koridorun yarısındaki bir kapıdan cerrahi önlüklü bir doktorun çıktığını görünce nabzım hızlanıyor.

Nefes almayı kendime bilinçli olarak hatırlatmak zorundayım. Cash elimi tutuyor ve kolunun kıvrımına doluyor. Birlikte yürüyoruz ve Cash'in nefes alışını yavaşlatmaya zorladığını hissedebiliyorum.

Doktor bize küçük, dudakları kapalı bir gülümseme veriyor. Çenem geriliyor ve bunun iyi haberleri olduğu anlamına mı geldiğini yoksa kötü haberleri yumuşatmaya mı çalıştığını merak ediyorum. Ellerini birbirine kenetliyor ve ben de destek için Cash'e yaslanmak zorunda kalıyorum.

"Harika iş çıkardı," diyor ve ben rahatlamaktan neredeyse iki büklüm oluyorum. Cash taş suratıyla başını sallıyor ama sıkılı çenesinin gevşediğini görüyorum. "Dikkat çekici bir şekilde, eski turumuzda ciddi travma geçirmiş önemli bir organ görülmedi. Karaciğerinde birkaç küçük yırtık ve dalağında daha büyük bir perforasyon vardı. Bunları onardık ve kesi yerini kapattık. Herhangi bir komplikasyon ya da Enfeksiyon kaparsa iki ya da üç gün içinde buradan çıkmış olur."

İyileşecek.

Duymam gereken tek şey bu. "Onu görebilir miyiz?"

"Yakında iyileşme sürecinden çıkacak. Size şimdi odasını gösterebilirim."

Odadaki her şey bej ve yine o lanet floresan ışıklarıyla kasvetli bir his veriyor. Duvardaki küçük televizyon Country Music Network'e ayarlanmış ve bira ve Cuma geceleri hakkında çalan şarkı yersiz geliyor.

Kırk dakika sonra tekerlekli sandalyeyle getirildiğinde Cash ve ben sandalyelerimizden fırladık. Hala solgun ve bilinci kapalı olmasına rağmen

günlerdir uyumuyor. İki serum elindeki iğnelere damlıyor. Üzerinde mavi bir hastane önlüğü var ve ilk aklıma gelen bu rengin gözleriyle uyumlu olacağı. Boğazım düğümleniyor ve o mavi gözleri ve arkalarındaki ışıltıyı görmek için yanıp tutuşuyorum.

Teknisyen gider gitmez sandalyemi yatağının yanına çekiyorum ve elimi yatak korkuluklarının altına kaydırıyorum. Onunkini alıp elimde tutuyorum ve başparmağımla yavaşça sırtını okşuyorum. Serumları yerinde tutan bant, üzerinden geçtiğimde pürüzlü ve kaşıntıverici bir hal alıyor.

Kimi daha çok rahatlatmaya çalıştığımı bilmiyorum, onu mu yoksa kendimi mi?



Bütün gece Lochlan'ın yatağının yanındaki rahatsız sandalyede uyuklayıp durdum. Ameliyattan kalan anestezi ve ağrı kesici ilaçların etkisiyle uyanmadı. Ben de elini bırakmadım.

Şimdi, pembe gün doğumu kıyıdaki sis katmanlarının arasından görünmeye başlıyor. Cash odanın karşısındaki sandalyede hâlâ derin bir uykuda. Ben de gözlerimi kapatıyorum, güneş tamamen doğmadan önce birkaç dakika daha sallantılı bir uyku çekmeyi umuyorum. Bir dakikadan az bir süre sonra elimin hafifçe sıkıldığını hissediyorum. Bunun uykulu kas seğirmelerinden biri olduğunu sanıyorum, ta ki daha güçlü bir başkası onu izleyene kadar. Daha gözlerimi açmadan ayağa fırlıyorum.

"Hey, güzel kız," diye uykulu bir şekilde sesleniyor ve yemin ederim kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Daha yakına eğilip diğer elimi onunkine doluyorum. Sesim gergin ama mutlu, çok mutlu. "Merhaba, Lochy bebeğim."

Dudaklarımı dudaklarına değdirmek için eğildiğimde elini bırakıp yatağın parmaklığında dengede duruyorum. Daha önce hiç bu kadar coşkulu bir his yaşamamıştım. Sanki hafif bir dokunuş tek başına dünyaya renk getirmiş gibi. Geri *geliyor*.

Lochlan yavaşca elini kaldırıyor ve yanağımı avucunun içine koyuyorum. Gözleri tatlı ve yumuşak, tıpkı yanağımdaki bir damla yaşı başparmağıyla silerkenki gülümsemesi gibi. "Parlıyorsun, *a ralta*."

Duygular boğazımda düğümleniyor ve başımı sallıyorum, bu duyguyu tarif edecek kelime bulamıyorum.

"Yok artık," diye bağırıyor Cash odanın öbür ucundan, uyanık olduğunu yeni fark ediyorum. "Siz ikiniz ?"

Lochlan gururla güler. "Kesinlikle evet, onu vuracağım-" "*Lochlan!*" Bağırıyorum.

"Hey, bu doğru- biz botları vuruyoruz, bebeğim."

Cash gülerken yanaklarım ateşle doluyor. "Kahretsin. Sanırım Reggie'ye beş bin dolar borçluyum."

"Bizim üzerimize mi bahis oynuyordun?"

İnanamayarak sordum. "Teknik olarak, size karşı bahse giriyordum-" "Oh, siktir git, Cash."

Lochlan bir kahkaha atar.

Kollarını savunmak için havaya kaldırdı. "Son beş ayda olmadıysa, hiç olmama ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu düşünmüştüm."

Beş ay. Nefesim kesildi. "Doğum günümü biliyor musun?"

Cash alay ediyor. "Evet, ben ve diğer herkes."

"Aman *Tanrım*." İnledim ve bakışlarımı Lochlan'a çevirdim.

Eğlenceli bir sırtışla omuz silkiyor. "Bana bakma. Bir centilmen pşmez ve söylemez."

"Bir centilmenden çok uzaktasın." Gülüyorum.

"Sen bilirsin." Bana pespaye bir göz kırpıyor. Gözlerimi deviriyorum ama gülümsememe engel olamıyorum. On iki saat önce yaşayacak mı ölecek mi bilmiyordum. Şimdi burada, her zamanki gibi beni güldürüyor ve sinirlendiriyor.

Tanrı'ya şükür bu Fox adamlarını öldürmek zor çünkü bu baş belası playboy onsuz yaşayamayacağım biri haline geldi.

1. Bölümün sonuna kadar Zach Bryan'ın "Tourniquet" şarkısını çalın



Bölüm 32

Biri İK'yı Arasın

Lochlan

5 *günler sonra*
"Şikayet etmiyorum, ama bunun bir hemşire için uygun bir kıyafet olduğunu düşünmüyorum." Kolum yataktan sarkıyor ve Stella'nın kışını bir çift acı verici derecede açık erkek şortuyla sıkıyorum. ¹

"Peki tam olarak ne giymem gerektiğini düşünüyorsun? Sürtük bir striptizci elbisesi mi?" diye alay ederek soruyor bandajımı değiştirirken.

"Hiçbir şey kabul edilebilir bir seçenek değil mi?" Sırıtiyorum.

Gözlerini deviriyor ve gülüyor. "İnsan kaynaklarına sormam gerekecek."

İki gün önce June Harbor'a döndüğümüzden beri, küçük bir hastane değerinde yara bakımı biriktirdi ve renk koordinasyonlu bir

İlaçlarım için takvim. Kendi başıma halledebileceğimi söylediğimde bana "aptal olma" dedi.

Bandajları bitirdikten sonra bana iki hap ve bir bardak su uzatıyor. Hemen onları geri atıyorum, sonra kolumu bacaklarının arkasına dolayarak onu kendime çekiyorum. Başparmağımla dizinin kıvrımını okşayarak soruyorum. "Ne diyorsun, *a réalta*?"

Yatağa doğru eğiliyor ve yüzündeki arzuyu görebiliyorum. Onu yakaladığımı düşünüyorum, tam o sırada kendini itiyor ve içinde olduğunu bildiğim şehvetli düşünceleri temizlemek istercesine başını sallıyor.

"Bandajını daha yeni değiştirdiğimi söylüyorum ve bir dikişini yırtıp her yerini kana bulamanı istemiyorum." Kollarını kavuşturup giydiği küçük, bol atletin altından göğüslerini birbirine bastırırken inliyorum.

Beni destekleyen yastığa gömülüyorum. "Burada ölüyorum, bebeğim."

Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor ama gözleri çıplak karın kaslarımda gezinmeye devam ediyor. "Ölmüyorsun."

Kıkırdıyorum ve sırtıyorum. "Neredeyse yapıyordum."

"Bir çeşit uzlaştırmacı oral seks mi istiyorsun?" Sinirlenmiş gibi davranmaya çalışmasına bayılıyorum.

Yanağımı dilimle ısırıyorum ve bakışlarımla vücudunun her yerini yakıyorum. "Sadece bunu yaparken yüzüme oturursan." Gözlerini kısıyor ve ekliyorum, "Şortunu çıkarmana bile gerek yok. İçinden klitorisini emmekten mutluluk duyarım."

Kalçasını patlatıyor. "İyi bir sakso çekmeyeceksin, ölmeyeceksin." "O zaman bir öpücük?"

"Her zaman." Gülümsüyor ve öne doğru eğiliyor ama dudaklarımın yarısında donup kalıyor. "Aletini kastetmiyorsun, değil mi?"

"Sadece  p beni, *a r alta*." Gözleri parlıyor ve yüzümü kavrayarak ağzını benimkine yaklaştırıyor. Dudaklarımın kenarını yalıyor ve ben de elimi kalçasına koyarak onu kendime doğru  ekiyororum.

 lk  p şt   m z zamanı hatırlıyorum. Sanki tüm dünya dönmeyi bırakmış gibi hissetmiştim. H l  yanımda olması, h l  beni öpmek istemesi gerçeküstü. Bazen Summerland'de ölüp  lmedi imi merak ediyorum. Çünkü bu kesinlikle cennet gibi hissettiriyor.

Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, "Bu gerçek Loch. Gerekirse sana her gün hatırlatırım."

"Neden böyle söylüyorsun?" Gözlerim yüzünde geziniyor, bir tür işaret arıyor.

"Beni her seferinde son  p şmemizmiş gibi  p yorsun." Yata ın kenarına oturuyor ve parmaklarını kula ımın arkasında tatlı tatlı gezdiriyor. "Hiçbir yere gitmedi imi bilmeni istiyorum ve buna inanmanın beynin için zor olabileceğini biliyorum. Bu yüzden elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

Bacak bacak üstüne atmış, şilteden sarkıyor. Elim bacaklarına doluyor ve başparma ımla dizinin arkasını tekrar okşuyorum. Dilim tutuldu. Bir şekilde tam olarak ne duymak istediğimi biliyordu.

"Sen çok m kemmelsin Stella Mae." Ve bu andan daha fazlasını kastediyorum. Beni topraklama şekli,  l ml l   m  hissetmemi ve ona değer vermemi sağlıyor çünkü ölüm benim için gelene kadar, tek hayatım onun hayatı.

Dudaklarıma hızlı ve hafif bir öpücük daha konduruyor. "Umarım ninenin peynirli makarnasını h l  seviyorsundur çünkü bu akşam tepsiyi bitiriyoruz."

"Stella Mae, bunu bildi imi çok iyi biliyorsun ve beş    n üst üste yesek bile bu değişmeyecek," diyorum alaycı bir sertlikle.

Mutlu ve gevşek bir gülümsemeyle duruyor. Akşam yemeğini ısıtmak için

ayrılırken, gülümsemesi zihnimde yanıyor ve o kişi olmaktan derin bir onur duyuyorum

oraya koymak için.

Yemek hazır olduğunda, yatak çarşaflarının üzerine büyük bir masa örtüsü örtüyor ve bana bir kucak tepsisi veriyor. "*Seninle ilgilenen kişi ben olmalıydım,*" diyorum, biraz umutsuzca. Stella'nın hayatında ilgilenmesi gereken başka bir kişi olmak istemiyorum.

"Bıçaklanan ben değildim Loch," diyor ve yatağın yanındaki sandalyeye kurulup yemeğine gömülüyor. Bir ısırıktan sonra çatalını bırakıyor ve düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Senin de benim için aynı şeyi yapacağını biliyorum." Yumuşakça gülümsüyor ve bir kahkaha atıyor. "Ve buna izin *vereceğim* tek kişi de sensin."

Bu beni gururlandırıyor. Sorumluluklarla dolu bir dünyada, yükün bir kısmını taşımama yardım etmem için bana güveniyor.

Yemekten sonra bulaşıkları aşağıya getiriyor ve yanımdaki yatağa sürünerek giriyor. Beni incitmemeye dikkat ederek çenemin altını öpüyor. Beni eriten yumuşak, çırpınan bir öpücük.

Ona bakmak için başımı yana çeviriyorum. Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yan tarafına kıvrılmıştı. "Ne?" diye soruyorum. Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor masumca. "Sadece seni ne kadar sevdiğimi düşünüyordum."

İlk kez duymuyor olsam da, bu üç kelime her yerimi saf, tatlı bir memnuniyetle dolduruyor. Elimde değil. Onun üzerine yuvarlanıyorum, onu kollarımla sıkıca sarıyorum ve yüzünün her santimini öpücüklerle boğuyorum.

"*Lochlan,*" diye bağılıyor, "dikişlerin!"

"Sorun değil. Gerçekten ateşli bir hemşirem var." Boynuna doğru kıkırdıyorum ve beni itmeden önce kahkahasının parlak sesi odayı dolduruyor.

Dizlerinin üzerinde oturuyor ve bandajlarımı inceliyor. Hepsi eskisi gibi

bembeyaz. Gülümsemesini bastırırken bana dikkatle bakıyor.

"Şanslıydın. Bunu bir daha yapma."

"Elbette, patron." Çılgın bir adam gibi sırtıyorum, kendimi hâlâ dünyanın tepesinde hissediyorum.

Komodinden kumandayı alırken şüphelerini mırıldanıyor. Dikkatle yanıma sokuluyor ve yatağının üstündeki televizyonu açıyor. Gövdemi çok fazla bükmeden yanıma uzanıyorum.

The Office'ten Kevin meşhur chili'sinden bahsederken tekrar oturuyorum ve kucağına bir paket ekşi sakızlı kurt atıyorum. Gözleri parlayarak bana bakıyor. "Bunlar nereden geldi?"

Ağzımın kenarından gülümsüyorum. "Sana her zaman göz kulak olacağımı söylemedim mi?"

1. Samm Henshaw'dan "Only Wanna Be With You" şarkısını çalın



Sonsöz

Stella

L Ocean View'un güvertesine gururlu bir gülümsemeyle çıkıyor ve bu akşamki yılbaşı partisi için yapılan hazırlıkları inceliyorum. Restoranın alışıl gelmiş masalarının yerini ipekle kaplanmış dağınık yüksek masalar aldı ve bar olarak hizmet vermesi için geçici bir yapı inşa ettik. Barın backslash'i swim-up bar ile aynı yanardöner fayanslardan yapılmıştır ve benzer, ancak daha yüksek, kumsal bir çatısı vardır. Merdivenler üzerinde bir ekip tarafından ince ip ışıklarından oluşan bir gölgelik örülüyor ve bir kez ışıldayan bir gece gökyüzüne benzeyecek güneş batıyor.

Bu partiyi üç ay önce, Summerland'in yönetimini devraldıktan hemen sonra planlamaya başladım ve nihayet o gece geldi. I

Bu büyüleyici okyanus kıyısı restoranının Harlem Rönesansı sırasında tropikal bir dokunuşla ışıltılı bir gece kulübü gibi hissetmesini isteyin.

Tüm Fox ailesi ve kardeşlerim birkaç gün önce geldi, Niamh hariç, o da haftayı yeğenlerimle birlikte ninem ve babamlarda geçiriyor. Akşam başladığında resmen tatildeyim ve yorulmadan planladığım partiden gerçekten keyif alacağıma dair kendime söz verdim. Etrafı tekrar tarıyorum ve zerre kadar stres hissetmiyorum. Her şey mükemmel gidiyor-

"Stella!" Cash'in öfkeli sesi arkamdan bağılıyor ve ben de arkamı dönüp, anımı mahvettiği için ona kaşlarımı çatıyorum.

"Kapalı alan sesleri," diye azarlıyorum ve dişlerini gıcırdatıyor, kızgınlık yüzünde sert bir şekilde parlıyor.

"Dışarıdayız." Öfkeyle bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, sonra gözleri arkamdaki birine takılıyor. Omzumun üzerinden baktığımda Juliette'in çalışanlardan biriyle konuştuğunu görüyorum.

"Bunu yapmayı gerçekten bırakmalısın." Kollarımı kavuşturuyorum. "Neyi yapmayı?" Dudakları kıvrılıyor ve gözleri ona yapışıp kalıyor.

"Onu her gördüğünde cinayet işlemeye hazır gibi görünüyorsun." Juliette'i savunduğumu hissederek, "Bıçakladığı kişi sen bile değilsin," diyorum.

Lochlan'ın geçmişini öğrendikten sonra onu affetmesi kolay oldu. Şimdi, Libidine'de özellikle diğer hayatta kalanların kink yoluyla iyileşmeleri ve güçlerini geri almaları için dersler veriyor.

Cash sonunda bakışlarını bana çevirdi. "Nerede o orospu çocuğu?" Başımı eğiyorum. "Daha spesifik olman gerekecek."

"Benim ahmak kardeşim." Arkamdan sinsice bakarken kaşları çatılıyor. Bir gülümsemeye karşı koyuyorum. "Daha da açık."

"Lanet olası Loch, onu *öldüreceğim!*" Telefonu çalıyor ve öfkeyle cebinden çıkarıp parmağını ekrana vurarak aramayı sonlandırıyor. "*Kişisel* numaramı bir kiralık nikâh memuru sitesine koymuş ve şimdi durmadan arıyorum çünkü görünüşe göre ücretsiz nikâh kıyan tek kişi benim."

Tam o sırada telefonu tekrar çaldığında bir kahkaha atıyorum. Öfkeli bir çığlık atıyor ve sanki yumruğuyla parçalayabilecekmiş gibi parmak eklemleri beyazlayana kadar telefonunu kavırıyor.

"Ben olduğumu nereden biliyorsun?" Tanıdık sesle midem bulanıyor ve Cash'in arkasına baktığımda Lochlan'ın yaklaştığını görüyorum. Kelebeklerin dağılmasını, o odaya her girdiğinde kalbimin yerinden fırlamasını bekliyorum ama bu henüz gerçekleşmedi.

Özellikle de küstah olduğu kadar yakışıklı da olan bir sırtışla yanıma sokulduğunda. Onu incelediğimi fark ediyor ve azı dişini diliyle yokluyor, sonra da elini yeni bıyığının üzerinde gezdiriyor. Kapüşonlu gözleri üzerimdeyken Cash'in kolunu bir yumrukla kaldırmasını ıskalıyor ve ben de elimi bileğine dolamak için öne atılıyorum.

"Bu lanet olası Phantom değil." Elini indirip çenemi dik tutuyorum. "Daha sonra sahilde ve misafirlerin göremeyeceği bir yerde kavga edebilirsiniz. Maço-testosteron saçmalıklarınız partimi mahvetmeyecek." İkisine de dikkatle bakıyorum. Cash isteksizce başını sallayarak gözlerini deviriyor ve Lochlan bana orantısız, rahat bir gülümseme veriyor. ¹

Cash parmağını kardeşinin yüzüne doğru iter. "Böyle bir şeyi yapabilecek kadar aptal ve mazoşist olan tek kişi sensin."

"Hey, bu kesinlikle Reggie'nin yapacağı bir şey ve o muhtemelen bu adadaki en zeki insan. Mazoşisti bilmem ama

Ama bir kısmı. Roan'a sormanız gerekecek." Lochlan kıkırdar. Cash sessizce öfkelenmeye devam ediyor, bu yüzden ekliyor, "En azından biraz komik olduğunu kabul etmelisin."

Cash yumruklarını sıkar ve açar. "Onu indirdiğinde komik olduğunu kabul edeceğim." Başını hızla çeviriyor, yüzündeki sırıtışı gizlemeye çalışıyor ve uzaklaşıyor.

Lochlan bakışlarını bedenimden aşağı indiriyor ve bir elini kalçama koyarak beni kendine çekiyor. Gözleri dumanlı ve karanlık. "Çok güzelsin amına koyayım." Alçak, kaba fısıltısı boynumu sıyrıyor ve karnım sıkışıyor.

Keskin bir trıl dikkatimizi çekiyor ve ikimiz de Cash'e bakıyoruz. Cebinden telefonunu çıkarıp gözünü kırpmadan okyanusa fırlatırken yürümeyi hiç bırakmıyor.

"Ope." Kaşlarım havaya kalktı. Gülmemek için kendimi zor tutarak Lochlan'a bakıyorum. Omuz silkiyor ve "Rahatsız etmeyin yazabilirdi." diyor.

Gülümseyerek göğsüne gömülüyorum ve o da kollarıyla beni sarıyor. Deniz meltemiyle karışık rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum ve anında daha sıcak hissediyorum. Lochlan eşsiz bir sıcaklık yayıyor. Mideme yerleşen ve kalbimi daha hafif, daha büyük hissettiren bir tür. Hiçbir zaman bunaltıcı ya da heybetli olmadan güçlü ve istikrarlı bir şekilde yanan rahatlatıcı bir parıltı.

Uzaklaşırken avuçlarımı karnının üzerinde düz tutuyorum. Ona muzip bir bakış atarak, sanki bir sırmış gibi fısıldıyorum: "Bu gecenin çikolataları mutfaktaki buzdolabında."

"Biraz kalite kontrolü yapmak ister misin, Stella Mae?" Ağzının kenarından gülümsüyor, gözleri yumuşak ve hayranlık dolu.

"Hadi gel." Elini tuttum ve onu hâlâ hazırlık yapan insanların arasından geçirdim. Ağzım şimdiden çökmekte olan yer mantarları ve en iyi likörle

dolu çikolata fıçıları için sulanıyor. Bu sabah erken saatlerde bu akşamki yemeğın diğeri malzemeleriyle birlikte teslim edildiklerinde onlara bir göz attım.

Menü. Yenilebilir parıltılarla tozlanmış, narin tasarımlar ve altın folyo ile süslenmiş bu ürünler neredeyse yenemeyecek kadar güzel. *Neredeyse.*

Mutfak kapısından içeri girdim, heyecanlıydım ve-

Aniden durduğumda Lochlan sırtıma çarpıyor. "*Bunlar da ne?*"

Normalde çılgın ve hareketli bir mutfak olması gereken yer, kırık bir gaz hattı nedeniyle bomboş. Biz ve yarım düzine bira fiçisi dışında boş.

"Bu klas bir olay," diye azarlıyorum, omzuna vurmak için arkamı dönüyorum. "Bunu bir kumsal partisine dönüştürmeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Zayıf bir gülümseme denedi. "Sadece biraz Guinness."

"*Biraz mı?* Burada neredeyse yüz galon var." Gergin görüldüğümün farkındayım ama kalbimin biraz sıkışmasına engel olamıyorum. Bu parti için harcadığım onca çabadan sonra, yeni sahipler olarak ilk büyük etkinliğimiz, çılgın bir fiçi partisine dönüşürse harap olurum. Tüm Fox ailesinin katılımıyla zaten asi bir parti olacak.

"Haklısın," diyor Lochlan içtenlikle, elleri kalçalarımı buluyor. "Ailemiz bir hafta daha burada kalacak. Eminim kardeşlerim fazladan tedariki sorun etmezler." Beni bir adım geriye itiyor ve omzumun üzerinden çarptığım bir oda servisi arabasına bakıyorum. Dört kişilik sıranın içinde bu gece için hazırlanmış boş şampanya kadehleriyle dolu tepsiler olmayan tek araba o.

"Bu senin partin, güzel kız." Dudaklarını burnumun ucunda gezdiriyor. "Seni parlarken izlemek için sabırsızlanıyorum."

Kendimi bilinçsizce bir parmağımı yakasında gezdirirken buluyorum ve parmakları kalçamın etine saplanıyor. Yarı kapalı gözleri ağzıma düşüyor ve ben alt dudağımı ıslatırken burnundan hava çıkıyor.

"Sanırım fiçilerden birinin bir şekilde tıkanması dünyanın sonu olmazdı ...
." Dudakları boynuma doğru inip beni çivilediğinde sözümü kesiyorum.

kalçalarıyla arabaya yasladı. Elleri yavaşça eteğimi sıyırmaya başlarken nabzımı emiyor. Yumuşakça inliyorum, kumaş aramızda toplanırken ona doğru eğiliyorum.

Parmaklarımı saçlarına dolayarak onu boğazıma kadar sıkıca tutuyorum, dilinin her darbesi dizlerimin bağını çözüyor. Başparmağını yarığımın üzerinde gezdiriyor ve kumaşı bana doğru bastırırken külotumun nemlendiğini hissedebiliyorum.

"*Siktir,*" diye inliyor umutsuzca tenime doğru. "Bütün gün etrafta böyle muhtaç ve benim için damlayarak mı dolaşıyordun? Lütfen amını yalamama izin ver. Lanet bir tada ihtiyacım var, *bir réalta*. Buna ihtiyacım var. Hem de çok ihtiyacım var." Sözleri aceleyle ve yıpranmış bir şekilde çıkıyor, sanki sadece bu fikir bile aklını kaçırmasına neden oluyor.

Islak malzemenin üzerinde şişmiş etimi okşarken ikna edici olmayan bir şekilde itiraz ediyorum. "Ama-"

"Sağlık kurallarını siktir et ve o güzel kıcını buraya getir." Beni arabanın üzerine kaldırıp hemen dizlerinin üzerine çöktüğünde nefesim kesiliyor.

Tanga giydiğimde, masa örtüsünün sert polyesterini yanaklarımda hissedebiliyorum, bana bulunduğumuz yeri ve yanlışığt hatırlatıyor. Ama Lochlan'la ilgili çoğu şeyde olduğu gibi, risk ödüllendirilmeye değer.

Bir saniye bile kaybetmeden külotumu çıkarıyor ve dizlerimi omzunun üzerinden geçiriyor. Burnunu uyluğumun iç kısmına doğru sürüklüyor, derin derin içine çekiyor ve derimi ısıyor. "Çok lezzetli."

Ardında hoş bir karıncalanma bırakıyor, dokunuşunun ardından kıvılcımlar uyluklarıma sıçıyor. İki parmağıyla beni aralıyor ve hava ısınmış etime karşı serin ve yükseltici bir his veriyor. Sıcak dilini klitorisimin üzerine bastırdığı anda anında ısınıyorum. Sessiz tutmaya çalıştığım inilti boğuk bir sızlanma olarak çıkıyor ve yemin ederim sırttığını hissedebiliyorum.

İki parmağını içime sokup G noktama doğru sıkıca kıvırdığında aynı kısıtlamaya sahip değilim. "Oh, *kahretsin . . .*" diye ısııyorum, *içimde bir gerilim oluşuyor.*

"Oh, *lanet olsun!*" Tekrar ama tamamen farklı bir tonda bağıyorum, mutfak kapısının renkli camlarının diğer tarafında birinin kafasının bize doğru geldiğini gördüğümde omuzlarını itiyorum.

Lochlan, ben onu iterken topuklarının üzerinde geriye düşüyor ve endişeli bir telaşla aşağı atlıyor. İttiğim araba yana doğru fırlıyor ve bir sonrakine çarpıyor.

Dehşet verici bir ağır çekimde, bir arabanın diğerine çarpmasının yarattığı feci domino etkisini izliyorum, ta ki yer düzinelerce parçalanmış şampanya flütüyle dolana kadar.

Roan kargaşayla aynı anda mutfığa giriyor. Farlara yakalanmış bir geyik gibi donmuş bir şekilde ona bakıyorum. Kaşlarını kaldırıp yavaşça göz kırpmıyor ve az önce ne olduğunu soracaktı ama bilmek istemediğine karar vermiş gibi başını sallıyor.

"Bana gerçek biranın burada olduğu söylendi." Gözleri şüpheyle benim durduğum yerle hâlâ yere çömelmiş olan Lochlan arasında gidip geliyor.

Lochlan'ın dudakları kıpırdıyor ve tangamı yerden alıp ayağa kalkmadan önce arka cebine koyuyor. Dili üst dudağında geziniyor ve bıyığında parlayan uyarılmışlığımla yalarken sırtıyor. Avucunu burnundan çenesine doğru yavaşça ve sivri bir şekilde sürüklerken gözlerindeki parıltıyla midem sıkışıyor, önce gözlük mezarlığına sonra da bana bakıyor.

Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sanırım sonuçta Guinness servis ediyoruz."



O fıçıları gördüğüm an bunun gecenin geri kalanı için bir alamet olduğunu anlamalıyım.

Akşam yemeği servis edilmeden hemen önce adaya doğru acayip bir fırtına geldi. Kesinlikle radarda yoktu çünkü geçen hafta boyunca her dört saatte bir hava tahminlerini kontrol ediyordum. Sadece on dakika sürdü ama yine de geçici barın zayıf, kamış çatısını uçurmayı, güverteyi sular altında bırakmayı ve hatta bir masayı taklalar atarak suya düşürmeyi başardı.

Şimdi hepimiz gece yarısına dakikalar kala sahilde toplanmış, tek bir muşambanın havai fişeklerin ateşlenemeyecek kadar suyla dolmasını engelleyebilmesi için dua ediyoruz. New Orleans'tan kiraladığım bando, ayak parmakları kumda, yüreklerini ortaya koyarak çalışıyor. Tüm konuklar sarhoş ve mutlu bir şekilde dans ederken, ödüllü miksologlarımız süslü kokteyller yapmak yerine fıçıları akıtmaya devam ediyor. Bir dakikalık geri sayım başladığında maytaplar göz kamaştırıyor ve sahili aydınlatıyor.

Hiçbir şey özenli planıma göre gitmedi. Dolunay ve arkamızdaki tatil köyünden yayılan ışıklar, her *yanlış* ayrıntıyı seçebileceğim kadar parlak. Yine de yüzüm gülüyor çünkü bundan daha mükemmel olamazdı.

Lochlan'ın arkamdan gelip kollarını ortama doladığını hissetmeden önce onu hissediyorum. Göğsünün rahatlatıcı genişliğinde gevşiyorum ve başımı omzuna yaslıyorum.

"Şu ikisine bakın." Kıkırdıyor ve başıyla sahili işaret ediyor. Bakışlarımla takip ettiğimde, birkaç metre ötede ortaya çıkan sahneye kahkahalarla gülüyorum. Reggie, Roan'ı çıplak yüzmeye ikna etmeye çalışırken, Roan da onun soyunmasını engellemek için elinden geleni yapıyor. Effie ve Harlow ona tezahürat yapıyor ve Cash de onların cesaretlendirmesinin kendisi için olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Karısıyla paylaştığı şezlongdan kalkan Cash, hızlı bir hareketle tişörtünü başından çeker ve Harlow'u ayağa kaldırır. Harlow çığlık atar ve Effie'nin Finn'in kucağından çekip çıkardı.

Baldızları iç çamaşırlarından başka bir şey giymeden suya koşarken Roan sinirli bir şekilde, "Hiç yardımcı olmuyorsunuz," diye bağıyor.

Roman, Finn'in birasını elinden kapar ve yeni kız arkadaşı Ren peşlerinden koşarken büyük bir yudum alır. Reggie dikkati dağılan kocasından faydalanır ve uluyan bir kahkaha atarak onun pantolonunu indirir.

"Lanet olası tehdit," diye homurdanıyor gömleğini yırtıp onu omzuna atmadan ve dalgaların arasına dalmadan önce.

"Klas ilişkiniz için bu nasıl?" Loch kulağıma gülüyor ve yanaklarımın gülümsemekten en son ne zaman bu kadar acıdığını hatırlayamıyorum.

"Beş . . . Dört . . ." Müzisyenlerden birinin derin, kadifemsi sesi hoparlörlerden geliyor ve geri sayım sahile yayılıyor.

"Üç . . . İki . . ." Gece yarısı olduğunda Lochlan bir eliyle yanağımı kavıyor ve dudaklarımı sağ eliyle dudaklarına götürüyor. Onun olduğu ve bizim olduğumuz her şeyi içime çekerken, ilk havai fişekler patlıyor ve görüş alanımın kenarını parlak altın ve morlarla aydınlatıyor.

İnsanlarla dolu plaj alkışlarla inliyor, trompetlerin ve kornaların neşeli sesi yeni yılı ışık yağmuru altında karşılıyor.

Lochlan'ın kollarında dönüyorum, iki elimle yüzünü kavriyorum ve öpücüğümü kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük duygularıyla

dolduruyorum. Elbette

Şimdi ve burada yaşadığım her muhteşem saniyeyi hissediyorum. Sanki tek bir öpücükle binlerce hayat yaşayabilirmişim ve daha binlerce hayatım olduğunu bilebilirmişim gibi.

Sonunda ayrıldığımızda, kendimi gökyüzündeki gösteri kadar parlak hissediyorum.

Şefkatle kulağımın arkasına bir lokmayı sıkıştırıyor ve başparmağıyla kızarmış yanağımı okşuyor. Ellerimi kemerine götürdüğümde tek kaşını kaldırıyor. "*A réalta?*"

Arkamda, suda sıçrayan bir düzine insanın oluşturduğu karmaşaya bakıyorum.

Ona dönerek dudaklarımı bir gülümseme şeklinde kıvrıyorum. "Başka bir cesaret için hazır mısın?"

Son.

1. Marvin Gaye'in "Sexual Healing" şarkısını "The End "e kadar çalın



Sevgili okuyucu,

T Burada olduğunuz için teşekkür ederim! Stella ve Lochlan birinci kitaptan beri okuyucuların favorileri oldular ve umarım onların hakkını vermiŐimdir. EĞer sizce

Bu yüzden, bir dakikanızı ayırıp bu kitabı Amazon'da değerlendirirseniz benim için çok Şey ifade etmiş olursunuz. Tek cümlelik bir yorum bile yardımcı olur! Yorumlar bağımsız yazarları desteklemenin gerçekten en iyi yolu ve her birini takdir ediyorum. Diğer okuyucuların da takdir ettiğini biliyorum.

Bu serinin son kitabı olabilir (biliyorum, ben de ağlıyorum) ama eğlence burada bitmek zorunda değil. Lochlan 32. Bölümde Stella'yı yaralarını görmezden gelmeye ikna etseydi ne olurdu? Alternatif *baharatlı* son bölümü SummerOtoole.com/screw-the-stitches adresinden okuyabilirsiniz.

Teorilerinizi, tepkilerinizi ya da bu kitapla ilgili beğendiğiniz (ya da beğenmediğiniz) her şeyi Instagram ve TikTok üzerinden paylaşmak için bana ulaşmaktan çekinmeyin: @SummerOtoole. Ya da eski usul devam edebiliriz ve bana hello@summerotoole.com adresinden bir e-posta gönderebilirsiniz.



Teşekkür

O Aman Tanrım, b a ş a r d ı k ! Biz diyorum çünkü bu kitap gerçekten bir grup çalışmasıydı. Bu topluluktaki destek beni sürekli şaşırtıyor ve hayatımda bunu mümkün kılmaya yardımcı olan herkese minnettarım. Tam zamanlı bir yazar olmak gibi uzak bir hayali yaşıyor olmak her gün aklımı başımdan alıyor. Bunun için teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki

birkaç isim:

Gabby, Kelsey ve Val. Mammi ve Kelly, Johnny ve Wyatt. Ayzsa, Elizabeth, Malika ve Muftiat. Angie, Bella, Cailtin, Haylee, Mary (Hunter da!), Meghan, Naomi ve Shani. Kristie ve Cloudy. Saxony, Acacia ve Norma. Tüm Patreon üyelerim ve her bir okuyucum.

Şu kabarık listeye bakın! İsim üstüne isim, gerçekten kutsanmışım. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.



Summer O'Toole tarafından
yazılan eserler

Tilki Ailesi Suç Örgütü Serisi

Beni

Benden

Nefret

Ettir

Beni Tut

Beni

Cesaretl

endir

Ele Geçirilmiş Serisi: Karanlık Tarihi Romanslar

(Birbirine Bağlı Bağımsızlar)

Denizde

Çalındı*

Savaşmak İçin

Çalındı

Çalınan Sırlar

Tüm içerik uyarıları SummerOtoole.com/Content adresinde bulunabilir.

*SummerOtoole.com/FreeBook adresinden ücretsiz

okunabilir



Telif Hakkı © 2024 Summer O'Toole

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

ISBN: 9798872135296

ASIN: B0C6L4RKXW

Künye: Bağımsız yayınevi Kapak:

Ever After Kapak Tasarımı

Kurgu: Saxony Gray, Kurgu: Gray

Norma Gambini tarafından redaksiyon, Norma's Nook Proofreading